

FT
MEADE

4HX
289
Copy 1

ПОЛИТИЧЕСКАТА
АКЦИЯ

отъ

ДАНИЕЛЪ ДЕ ЛЕОНЪ

2
24
50

2

Съюз

Една дискусия върху относителната важност
на политическата акция и класо-съзнател-
ната економическа акция и належаща-
та необходимост отъ двѣтъ.

ЦѢНА 50 СЕНТИ

ИЗДАНИЕ НА
Съюза Соц. Книжарница и Печатница
P. O. Box 368, Granite City, Ill
1920.

Bulgarian

POLITICAL ACTION

by

Daniel de Leon

Published in Granite City, *Illinois*
1920

ПОЛИТИЧЕСКАТА АКЦИЯ

ОТЪ

ДАНИЕЛЪ ДЕ ЛЕОНЪ

Една дискусия върху относителната важност
на политическата акция и класо-съзнател-
ната економическа акция и належаша-
та необходимостъ отъ двѣтъ.

ЦѢНА 50 СЕНТИ

ИЗДАНИЕ НА
Съюзна Соц. Книжарница и Печатница
P. O. Box 368, Granite City,
1920.

АТАХОЗЕРИТНКОО

БАНКА

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ

ВЫПУСК ПУБЛИКАЦИОННОЙ РАБОТЫ
НА ИМЕНЕ ПРАВИТЕЛЯ

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ

ПРЪДГОВОРЪ

Пръдлаганата брошура е резултатъ на една дискусия, станала въ колонитѣ на официалния органъ на Социалистическата Работническа Партия — вѣстникъ "Народъ" („The People“) подъ редакцията на Даниелъ Де Леонъ, прѣзъ Ноември и Декември, 1906 година, и Януари и Февруари, 1907 година. Главния въпросъ въ дискусията е Политическата Акция. Дискусията се е водила между защитници на само-синдикализма, застѣпвайки гледището, че работниците, въ борбата си за освобождение отъ наемното робство, трѣбва да ограничатъ своята активностъ само на економическо поле, като напълно игнориратъ борбата на политическо поле; и Даниелъ Де Леонъ, въ качеството си на редакторъ, застѣпвайки становището на Социалистическата Работническа Партия, именно, че работниците трѣбва да се организиратъ както на економическо, така и на политическо поле.

Този въпросъ, въпроса за тактиката, т. е., методитѣ които работниците трѣбва да възприематъ за да се освободятъ отъ наемното робство, е отъ не помалка важностъ и значение днесъ. Въ сжщностъ, прѣдъ видъ бързо развиващитѣ се революционни събития по цѣлия свѣтъ, този е единъ отъ най-важнитѣ въпроси на деня. Аргументитѣ изтъкнати въ тази брошура въ подкрѣпа становището на Социалистическата Работническа Партия, прѣтеглени до-

Je. 29. 50. ms

брѣ и въ свръзка съ събитията напоследъкъ, би трѣбвало да накаратъ всички тия, които сж злѣ настроени спрѣмо политическата акция, както и ония, които не виждатъ необходимостта отъ економическа организация, на кѣсо казано, които не се съгласяватъ съ становището на нашата партия, да видятъ несъстоятелността на становището, което тѣ застъпватъ.

Понеже тази брошура се отпечатва за първи пжтъ на български, ние дължимъ да кажемъ нѣколко думи както върху обстоятелствата, които прѣдизвикаха дискусията, така и върху измѣнитѣ се по-късно обстоятелства, които станаха причина да се замѣни името на организацията, чийто позиция Де Леонъ застъпва въ дискусията, отъ *Industrial Workers of the World (I. W. W.)* (Индустриалнитѣ Работници на Свѣта) на *Workers' International Industrial Union (W. I. I. U.)* (Работническия Международенъ Индустиаленъ Юнионъ).

Въ 1905 година се поставиха основитѣ на организацията, чийто позиция Де Леонъ застъпва въ тази дискусия, подъ названиее Индустиалнитѣ Работници на Свѣта. Единъ пасажъ отъ нейната платформа гласѣше, че работницитѣ трѣбва да се организиратъ както на ЕКОНОМИЧЕСКО, така и на ПОЛИТИЧЕСКО поле. Този пасажъ, именно, прѣдизвика дискусията. Наскоро слѣдъ основаването на оргнизацията, въ нейния организъмъ се зароди бацила на Анархо-синдикализма, който бавно но сигурно разяждаше нѣжния организъмъ на младата организация. И въ четвъртата Конвенция, състояла се въ Чикаго прѣзъ 1908 година, Анархо-синдикалиститѣ, по единъ узурпаторски начинъ, изхвърлятъ отъ

платформата клаузата за Политическата Акция, въ резултатъ на което организацията се разцѣпва на двѣ. До 1915 година и двѣтѣ организации отиваха подъ едно и сжщо име, обаче въ 1915 година първоначалната организация, т. е. тази която остана вѣрна на първоначалната платформа, възприе името Работнически Международенъ Индустиаленъ Юнионъ.

Така че, позицията която Де Леонъ застѣпва въ тази дискусия, не е вече позиция на Индустиалнитѣ Работници на Свѣта, но такава на Работническия Международенъ Индустиаленъ Юнионъ. Съ право може да се каже, че дискусията е между тѣзи двѣ организации — Де Леонъ застѣпвайки страната на втората, а останалитѣ — на първата. Въ сжщностъ, този който започна дискусията, както и тѣзи, които се наредиха на негова страна, като Джовенити и пр., по настоящемъ сж видни свѣтила на Индустиалнитѣ Работници на Свѣта. Необяснимо остава въ случая, какъ тѣй застѣпницитѣ на Анархосиндикализма, слѣдъ като тѣхнитѣ аргументи противъ политическата акция бѣха направени на пухъ и прахъ отъ Де Леонъ, не се поколебаха да отидатъ до край и разцѣпятъ толкова обѣщающата организация.....

Брошурата е твърдѣ наврѣменна. Съ нея се попълва една празднота въ нашата литература, която празднота, особено въ послѣдно врѣме, твърдѣ остро се чувствува. Появяването на послѣдъкъ на нѣколко течения въ работническото движение показва, че работницитѣ се нуждаятъ — и то твърдѣ много, отъ освѣтляване по въпроса за тактиката. Аргументитѣ въ тази брошура, изтъкнати отъ Де Леонъ въ под-

крѣпа позицията на Социалистическата Раб. Партия сж тѣй силни, особено въ свръзка съ събитията на послѣдъкъ, че само лишенитѣ отъ способността да наблюдаватъ и мислятъ биха се рѣшили да оспорватъ.

Читателътъ трѣбва да има прѣдъ видъ слѣдующитѣ съкращения направени въ брошурата: С. Р. П. за Социалистическата Работническа Партия; С. П. за Социалистъ Парти; И. Р. С. за Индустралнитѣ Работници на Свѣта; А. Ф. Т. за Американската Федерация на Труда.

— Централенъ Комитетъ на Б. С. Р. Съюзъ.

УВОДЪ

Съдържанието на тази брошура е една дискусия, станала въ колонитѣ на в-къ "Народъ" подъ заглавие "Политическата Акция" прѣзъ мѣсецитѣ Ноември и Декември, 1906 година, и Януари и Февруари, 1907 година.

Дискусията се състоеше отъ писма писани до в-къ "Народъ" отъ кореспонденти, които сж защитавали пълното изоставяне на политическата акция и изключителното уповаване върху революционния класо-съзнателенъ индустриаленъ юнионизмъ; и отговоритѣ на в-къ "Народъ". Писмата сж публикувани въ тази брошура заедно съ отговоритѣ отъ в-къ "Народъ" на всѣко едно отъ тѣхъ. Една важна частъ отъ тази дискусия се състои отъ извѣстно число въпроси, зададени на в-къ "Народъ", и неговитѣ отговори. Сжщо къмъ това е прибавена и една статия на в-къ "Народъ" подъ заглавие "Допълнение", която е като отговоръ на послѣдния въпросъ отъ този характеръ.

Прѣдметътъ на дискусията, освѣнъ че е отъ дълбокъ интересъ, но е и наврѣмененъ. Вѣрно на Марксовитѣ наблюдения, революционното движение на пролетариата, въ противовѣсъ на буржоазнитѣ революции, трѣбва да "критикува себе си постоянно; постоянно да прѣкжсва своя ходъ; да се възвръща къмъ това, което на гледъ е било завършено, за да

започне наново; да прѣзира съ крайна жестокость недостатъцитѣ, слабоститѣ и низоститѣ на своитѣ първи опитѣ; да гледа да повали своя противникъ само за да му даде възможность да извлече нови сили отъ земята и пакъ да се изправи насрѣща му въ още по-гигантска величина; постоянно да трепери отъ страхъ прѣдъ неопрѣдѣлената чудовищна величина на своитѣ собствени цѣли, до като най-послѣ се създаде такова положение, което прави всѣкакви отстъпления невъзможни, когато самитѣ условия извикатъ:

1) „*Hic Rhodus, hic Salta!*“

Вѣрно на Марксовитѣ наблюдения, работническото движение въ Америка днесъ щателно критикува себе си. Не може да има по-важенъ прѣдметъ за критика отъ недостатъцитѣ — веднажъ чисто физическа акция, другъ пжтъ чисто политическа акция — които движението е употребявало въ по-първитѣ години. Нѣма по-важенъ въпросъ за разяснение отъ въпроса за точната тактика въ движението. Срѣдства и цѣль се допълватъ, тѣ даже се прѣплетатъ едно въ друго. Никаква ясность досѣжно цѣльта не може да има безъ ясна прѣдстава за точнитѣ срѣдства; никога точнитѣ срѣдства не могатъ да се налучкатъ безъ ясность досѣжно цѣльта. Този принципъ е особено приложимъ по отношение цѣльта и срѣдствата въ социалистическото или работническо движение.

Публикуването въ форма на брошура дискусиата водена въ колонитѣ на в-къ „Народъ“ се прави

1) Това е едно намекване отъ баснитѣ на Есопъ, което буквално значи: „Тукъ е Родусъ, скочи тукъ“.

съ цѣль да се достави въ компактна форма информацията, чрѣзъ която да се дойде до точната тактика, съ която да се постигне цѣльта — Социалистическата Република.

— Даниелъ Де Леонъ.

Писмо Първо.

(Отъ Жанъ Сандгрень, Санъ-Франциско, Кал.)

Най-важния въпросъ, който се изпрѣчва днесъ прѣдъ работническата класа, е въпроса за подходяща метода, подходяща тактика, която тя трѣбва да възприеме за постигането на цѣльта си, върху която и най-неприятелскитѣ фракции се съгласяватъ, именно, свалянето на капиталистическата система. Една дискусия отъ този родъ ни води непосредствено на въпроса: ще ли бжде това извършено чрѣзъ политическа организация, или чрѣзъ економическа, или посрѣдствомъ двѣтѣ. Наложително е щото този въпросъ да бжде дискусиранъ открито, честно и обширно, за да се дойде до единъ солиденъ базисъ, върху който да могатъ всички работници да се обединятъ; наложително е щото мъглявостъта и неизвѣстностъта, които сега разединяватъ революционеритѣ работници и ощетяватъ отчасти тѣхнитѣ най-добри усилия и енергия, да бждатъ прѣмахнати. Имайки твърдѣ опрѣдѣлени понятия по въпроса, азъ моля да ми се позволи да изложа моитѣ възгледи, като се надѣвамъ че тѣ ще бждатъ приети съ сжщата искреностъ, съ която сж дадени, безъ прѣдразсждаци или злоба, съ единствената цѣль — ползата за работническото движение.

Първиятъ приамбълъ на “Индуриалнитѣ Работници на Свѣта” казва: “Работниците трѣбва да се обединятъ както на политическо, така и на индустриално поле, и взематъ и задържатъ това, което тѣ произвеждатъ съ собствения си трудъ, посредствомъ една економическа организация, безъ да се афилира къмъ нѣкоя политическа партия”. Втората конвенция на Индуриалнитѣ Работници въ Свѣта, състояла се тази година, прие едно измѣнение на тази клауза въ смисълъ, че И. Р. С. нито признава, нито пъкъ иска да бжде призната отъ нѣкоя политическа партия, което измѣнение, безъ съмнѣние, ще бжде прието отъ референдума. Измѣнението не промѣня сжщественно първоначалната клауза. Тази клауза, изявявайки политическо единство, и сжщеврѣменно, заставайки на едно *nolle-me-tnagere* (не ме пипай) становище спрѣмо всички политически партии, е била, е и ще бжде прѣдметъ на безъ край различни тълкувания. Единъ документъ като приамбълътъ трѣбва да бжде положителенъ въ своето изложение, а не отрицателенъ. Той трѣбва да очертава една опрѣдѣлена, абсолютно опрѣдѣлена политика, която да не оставя мѣсто за сжществени несъгласия поне между тия, които приематъ неговата програма. Неговата слабостъ на това мѣсто лежи въ отбѣлѣзването на двѣ нѣща отъ хилядото и едно нѣща, които той не иска, а именно: не иска да признава никоя политическа партия и не иска да бжде признатъ отъ никоя. Вмѣсто да е такъвъ, въ приамбѣла трѣбва да се излага положително какво се иска, и така да служи като прикована звѣзда, по която да се ориентираме, а не да ни се прѣдставя като движещъ се облакъ по когото да тичаме, и то по то-

зи толкова съществена въпросъ — въпроса за тактиката.

Колкото и дързко да изглежда това, пишущия тия редове ще подложи на разглеждане въ идущата конвенция едно измѣнение, което ще прѣмахне видимото противорѣчие и ще изразява идеитѣ и схващането на революционнитѣ работници, то ще бжде както слѣдва:

Да се изхвърли изъ програмата на И. Р. С. всѣкакво споменуване за политика.

Въ защита на една програма така измѣнена, нека ми се позволи да изложа слѣдующитѣ мотиви.

Това измѣнение подлагамъ на дискусии, не за да се избѣгне затруднителното положение, по което вече двѣ конвенции на И. Р. С. несполучливо спориха. Прѣдлагамъ го, защото **политическата активностъ може справедливо да се счита отъ малка или никаква стойностъ** за свалянето на капиталистическата система. Ако слѣдующитѣ аргументи въ поддръжка на такова едно бързо твърдение сж до такава степенъ погрѣшни, щото да водятъ до криво заключение, тѣ трѣбва, въ интереса на работническата класа, да бждатъ оборени.

Отъ привърженицитѣ на революцията, прѣдъ избирателнитѣ бюра, се твърди, че работническата класа надминава на брой другитѣ класи като гласоподаватели. (Нѣкои ентузиазирани казватъ “10 срѣщу1”). Ако това твърдение е вѣрно, би било теоритически възможно да се гласува краятъ на капиталистическата система, стига само всички работници солидарно да гласуватъ за революцията, управляющата класа да зачете тѣхния гласъ и се подчини, и да има една економическа организация, която

да подкрѣпи “гласътъ” ако управляющата класа не се подчини. Но въ края на краищата, това становище се базира върху твърдението, че работниците сж болшинството отъ гласоподавателитѣ. Становището отстоява критика или пропада заедно съ рѣшението на въпроса, дали работниците сж болшинство при избирателнитѣ урни или не. До тукъ никой не може да се съгласи съ мене, освѣнъ ония, чийто политически успѣхъ зависи отъ гласоветѣ на хора, които не принадлежатъ къмъ работническата класа.

Пишущиятъ тѣзи редове твърди, че работническата класа **не** е болшинство при избирателнитѣ урни, което ще докаже по слѣдующия простъ начинъ, съ помощта на статистиката.

Съгласно статистиката на Съединенитѣ Щати, както е съкратена въ “Социалистическия Алманахъ”, стр. 101, работническата класа е била въ 1870 година 62.81 %, а въ 1890 година — 55 % отъ цѣлото население. По-послѣшна статистика, за нещастие, азъ не мога да цитирамъ, тъй като моята малка библиотека бѣ унищожена отъ голѣмия пожаръ въ Санъ Франциско. Но азъ съмъ сигуренъ, че по-къснитѣ статистически числа не сж такива, че да разколебаятъ моитѣ заключения, както ще видимъ по-послѣ.

Споредъ числата за 1890 година, работническата класа е била 55 % отъ населението, а плутократитѣ, сръдната и професионалната класи — 45 %. Приемайки че имаме всеобщо и равно право на гласъ, ще бжде вѣрно да се допустне, че работническата класа контролира 55 на сто отъ гласоветѣ, а господарската класа 45 %.

Но тия 55 на сто не сж по никакъвъ начинъ

всички гласоподаватели. Въ този процентъ отъ работници сж включени хора отъ чуждестранно произхождение, които не сж станали гласоподаватели, лишенигѣ отъ право на гласъ негри, и много още не-гласоподаватели.

Разглеждайки първо чуждестранцитѣ, които влизатъ въ 55 %, ние намираме, че въ 1,900 година тѣ сж били 18 % отъ цѣлото население. Отъ тѣхъ 12 % могатъ да бждатъ считани като принадлежащи къмъ работническата класа, а другитѣ 6 % къмъ другитѣ класи. Тия 6 на сто сж почти всички граждани и гласоподаватели. Отъ 12 на сто принадлежащи къмъ работническата класа, само една малка частъ сж гласоподаватели. Единъ голѣмъ процентъ отъ тѣхъ не прѣбиваватъ достатъчно врѣме въ страната за да бждатъ граждани, и извънъ Келската и Тевтонската раси малцина чужденци добиватъ гражданство, отчасти защото тѣ не могатъ да научатъ езика добрѣ за да станатъ граждани, отчасти защото тѣхното непълно знание на езика ги прави индиферентни къмъ гражданскитѣ “привилегии”, отчасти по причина на мжчнотиитѣ за доставяне на свидѣтели, въ съгласие съ закона, отчасти защото тѣ сж загубили вѣра въ бюлетината още въ страната отъ кждѣто сж дошли. Вземайки подъ съображение всички тѣзи фактори, безъ колебание можемъ да допустнемъ, че отъ 12 на сто броени къмъ работническата класа, около 8 на сто нѣматъ право на гласъ.

Извадете 8 отъ 55 и вие ще имате 47 на сто противъ 45 на сто отъ другитѣ класи. Вашето болшинство се вече опасно намалява.

Сега ние идваме до негритѣ включени въ 55 на сто. Тѣ наброяватъ около 10 на сто отъ население-

то. Повечето негри сж работници, така че 7 на сто отъ тѣхъ влизатъ въ 55 %. Отъ тия приблизително 5 на сто сж прѣко лишени отъ право на гласъ.

Извадете 5% отъ 47 и вие ще имате 42% противъ 45% отъ другитѣ класи. Сега, кждѣ е вашето болшинство? Вие сте вече въ меншество, и азъ доказвамъ моето твърдение, че вие не надвишавате другитѣ класи при избирателнитѣ урни.

Но въ прибавка къмъ тия голѣми групи, които нѣматъ гласъ въ аферитѣ на нацията, ние имаме едно голѣмо число граждани, броени въ 55 на сто, които губятъ правото на гласъ вслѣдствие на избирателни такси, имуществени и мѣсто-прѣбивателни квалификации, или вслѣдствие естеството на тѣхното занаятие. Около 200,000 моряци не могатъ да гласуватъ. Стотици хиляди, даже повече отъ милионъ, които работятъ по желѣзо-пѣтнитѣ линии и горитѣ, които скитатъ отъ Манатопа до Луйзиана прѣзъ врѣме на жетвата, между Калифорния и Сѣверо-Западъ, отъ мини до мини, или пѣкъ отъ единъ индустриаленъ градъ до другъ, сж лишени отъ правото на гласъ. Вѣрно е да се извади още 5 на сто отъ 55 на сто. Извадени 5 на сто отъ 42 на сто, ние добиваме 37 на сто отъ противовѣсъ на 45 на сто отъ другитѣ класи. Вие сте сега 8 на сто назадъ, което оставя една доста щедра сума за да се покриятъ грѣшкитѣ направени въ този аргументъ. Че числата не ще бждатъ сжщественно различни за 1910 или 1920 година, броени на процентъ, може съ сигурность да се допустне. Може да се каже наистина, че работническата класа се е много увеличила отъ 1890 година, вслѣдствие умирающата срѣдна класа, че близо единъ милионъ наемни работници

(болшинството лишени отъ право на гласъ) идватъ въ тази страна ежегодно и, слѣдователно, работническата класа сега е повече отъ 55 на сто отъ населението. Но, както е изложено по-горѣ, числата за 1870 година сж били 62.81 на сто, за 1880 — 58.91 на сто, за 1890 — 55 на сто. Ако намалението е спрѣло слѣдъ 1890 година, то едва ли е вѣрно че това е дало на работническата класа болшинство прѣдъ избирателнитѣ урни. Оставямъ на моя критикъ да докаже, че това е станало, като цитира послѣдна автентична статистика.

Доказано е, значи, че работническата класа не надвишава управляющата класа при изборнитѣ урни и бюра. А единъ малкъ процентъ отъ политиката е голѣмъ колкото планина. Да ти липсватъ 100 гласа за да добиешъ болшинство, щомъ е въпроса за избиране, е все равно да си получилъ само 100 гласа.

Но този аргументъ противъ валидността на бюлетината като срѣдство за работническата класа е толкова силенъ, че азъ имамъ възможность да бжда щедъръ. Азъ ще допустна, за хатъра на аргументитѣ, че ние надвишаваме управляющата класа при изборнитѣ бюра.

Можемъ ли ние, тогава, сждейки по минали и настоящи успѣхи, да хранимъ надеждата, че ще сплотимъ въ всѣко едно врѣме това проблематично работническо болшинство върху една програма, подъ едно революционно знаме? Вѣроятно не. Управляющата класа държи въ ржцѣтѣ си насжщния хлѣбъ на милионитѣ роби толкова здраво, че тѣ не могатъ да гласуватъ за революцията. Освѣнъ това, управляющата класа контролира училищата и трови

младитѣ умове на дѣцата; владѣе пресата и контролира умоветѣ на възрастнитѣ. Тя контролира публичнитѣ трибуни и така развращава умоветѣ на дѣтето и на възрастния. Какво става съ вашето работническо болшинство прѣдъ тѣзи факти?

Да допустнемъ пакъ, че ние надвишаваме господарската класа при избирателнитѣ урни. Има ли нѣкакво разумно оправдание на надеждата, че управляющата класа ще прѣстане да прилага нови стѣснения за правото на гласъ, каквото е било стремлението ѝ прѣзъ послѣднитѣ 10 години, свидѣтелство на което сж Тексасъ, Луйзиана, Жоржия, Сѣверна Каролина, Виржиния и други щати? Или пъкъ имаме ли нѣкаква гаранция, че нашата управляюща класа не ще прибѣгне до избирателната геометрия, т. е. наново да разпрѣдѣли изборнитѣ окрѣзи и прѣдставителството, както бѣ направено въ Германия и други страни, и така намали ефекта на гласоветѣ отъ работническата класа?

Допущайки пакъ, че ние не само надвишаваме управляющата класа но ние сме даже успѣли да спечелимъ болшинството отъ гласоветѣ; коя е гаранцията че тѣ ще зачетатъ нашия гласъ, както се е вършило въ всички избори не само противъ работническитѣ партии, но и между самитѣ господарски партии? Какво отъ това, че нашия гласъ е билъ “подкрѣпенъ отъ една економическа организация”? До като ние настояваме върху постигане на нашата цѣль “легално”, до тогава господаритѣ ще продължаватъ да ни показватъ черно на бѣло, че ние сме малцинство, и, ако ние се опитаме “да подкрѣпимъ” това малцинство, ние ще бждемъ “нелегални”

въ очитѣ на управляющата класа всѣкога, до като тя е на власть.

Слѣдъ като допустнахме толкова много невъзможни нѣща, нека допустнемъ още едно. Нека допустнемъ, че една революционна политическа партия надвие въ изборитѣ и ѝ се позволи да вземе всички постове отъ президента надолу. Какъвъ ще бжде резултатътъ?

Както често е било доказвано, деньтъ на нашата политическа побѣда ще бжде день на нашето политическо погребение. Функцията на държавата е да кове и прилага закони за капиталистическата система и я запазва отъ всички посѣгатели. Или, съ други думи, единствената цѣль и функция на държавата е да регулира отношенията пораждащи се отъ частното владѣние на сръдствата за производство и разпрѣдѣление, както и всичко въ свръзка съ тѣхъ. Новата форма на обществото, за което се приготвяваме, не признава това частно владѣние; то признава производство и разпрѣдѣление на колективни начала, една функция, която не може да бжде изпълнена отъ политикани, като президентъ, воененъ министеръ, народно събрание, сенатъ и пр. Подобно на Шекспировия Мавъръ, политиканитѣ ще намѣрятъ тѣхнитѣ постове изчезнали. Тѣ не ще има що да вършатъ, освѣнъ ако управляватъ обществото на капиталистически начала, тъкмо това, за което тѣ сж избрани да прѣмахнатъ. Нито пъкъ е разумно да се твърди, че тия хора, така избрани, ще взематъ и веднага реорганизируютъ обществото на колективни начала. Обществото може да бжде реформирано съ укази и резолюции, но една **пълна органическа промѣна**, една революция, трѣбва да за-

почне отдолу; това е въпросъ на еволюцията въ съставнитѣ части на самия организмъ, това е трупане клетка върху клетка, до като най-сетнѣ организма е завършенъ. Така нарѣчената политическа организация не се занимава съ тази работа. Тази работа е изоставена на економическата организация като И. Р. С., която още отъ сега сгруппирва и нарежда отдѣлнитѣ човѣшки единици като клетки въ бждащия организмъ на обществото. Такава една организация като И. Р. С. ще прѣхвърли, когато опрѣдѣленото врѣме настѣжи, обществото отъ частно владѣние въ колективно съ не по-голѣмъ трѣсъкъ, отъ този на единъ тренъ, който, слѣдъ като е прѣминалъ желѣзния мостъ, тихо поема по тѣсната ивица, която раздѣля мостътъ отъ твърдата земя, безъ да се гледа какви сѣ били нейнитѣ борби до като стигне до тази точка. Такава организация, вмѣсто да абдикира въ денътъ на своята побѣда, достига тогава за първи пѣтъ своето усъвършенствуване и става постоянната форма на новото общество. Разбира се, малко сѣ възраженията, ако има такива, противъ този начинъ на излагане функцията на економическата организация. Възражението, което азъ очаквамъ, е, че намъ е нужно политическо движение поне като спомагателно срѣдство въ всѣкидневната борба съ господарската класа. Въ противовѣсъ на това възражение азъ подържамъ, и ще се опитамъ да докажа, че политическата пропаганда, освѣнъ че е ненуждна като спомагателно срѣдство за свалянето на капитализма, но и врѣдна за дѣйствителнитѣ работнически класови интереси. Такава пропаганда храни и подържа илюзията, че всички обществени злини могатъ да бждатъ прѣмахнати при избирател-

нитѣ урни, което азъ доказахъ колко е възможно. **Реформи** могатъ да бждатъ прокарани чрѣзъ бюлетината, но не и революция противна на тия, които контролиратъ бюлетинитѣ. Политическата активностъ ни туря паралелно съ капиталистическитѣ партии и ни поставя въ такова положение, че ние трѣбва да съдѣйствуваме за подържането на капиталистическата система. Азъ ще илюстрирамъ това.

Прѣдположете че Жаксонъ отъ Соц. Раб. Партия е избранъ за губернаторъ въ Ню-Йоркъ, Хейуудъ отъ С. Партия за губернаторъ въ Колорадо или Луисъ отъ С. Парти за губернаторъ въ Калифорния. Всички тия три прѣдположения сж неоснователни, защото капиталистическата класа не ще ни позволи да играемъ на управление, просто отъ желание да ни накара да демонстрираме нашето безсилие.

Какво би се случило, ако тия трима бѣха избрани заедно съ цѣлата своя листа, контролирайки щатското законодателство и всичко друго? Могатъ ли тѣ да обявятъ Колективната Република? Всѣки би отговорилъ не. Законодателството ще трѣбва да се залови съ отвратителната работа на изработване, измѣнение и подобрене на закони касаещи се до частното владѣние на сръдствата за производство и разпрѣдѣление. Ако направятъ нѣщо друго, това ще причини намѣсата на Върховния Сждъ и редовнитѣ войски на Съединенитѣ Щати. Тѣ ще бждатъ по необходимостъ съучастници на капиталистическата класа въ администрирането на капиталистическитѣ закони за работницитѣ. Биха ли могли поне да скратятъ работнитѣ часове или да увеличатъ заплатитѣ на работницитѣ? Опитътъ ни казва не. Десетъ часовия законъ е обявенъ неконсти-

туционенъ въ щата Ню-Йоркъ. Единъ 8-часовъ законъ бѣ прокаранъ съ референдумъ отъ народа въ Колорадо, но той не бѣ подетъ отъ законодателството, така щото той нѣма случаятъ да бжде обявенъ като неконституционенъ, но никой не се съмнѣва че той би билъ обявенъ за такъвъ, ако законодателството го бѣ прокарало. Даже една мѣстна побѣда би била безплодна. О, вие ще кажите, ние бихме могли да държимъ милицията на страна въ случай на стачка. Да, но бихте ли могли да държите на страна федералнитѣ войски? Не, ние не бихме могли.

Сжщеврѣменно Западната Федерация на Рудкопачитѣ и много юниони отъ Американската Федерация на Труда иматъ 8-часовъ работенъ день и минимална заплата. Обявени ли сж тѣ за неконституционни? Не, тѣ не сж спечелени чрѣзь политическата акция, но чрѣзь економическа организация.

Подържниците на работническата политическа активностъ разчитатъ на успѣхи “подкрѣпени” отъ една економическа организация, която да вади кестенитѣ отъ огъня за тѣхъ. Економическата организация стои на своитѣ собствени крака и се отказва отъ политическата “помощь”. Економическата организация прави само такива искания, които тя е способна да наложи, и тя е способна да прѣдяви искания и да ги наложи веднага; ней ѝ е ненуждно да чака този неопрѣдѣленъ день, когато ние щѣли сме да станемъ болшинство. Да се губи енергия за изграждането на една политическа организация, която послѣ да “подкрѣпимъ” само за да се стрѣснемъ и разберемъ нейната несъстоятелностъ, е все едно да прѣгазишъ рѣката за да си напълнишъ кофата,

когато ти можешъ да сторишъ сжщото при отсам-
ниятъ брѣгъ.

Още едно възражение азъ ще прѣдвидя и се спра-
вя. Навѣрно ще ни се каже: “Работниците иматъ пра-
во на гласъ и, ако ние не имъ дадемъ шансъ да гласу-
ватъ за революцията, тѣмъ не имъ остава друго,
освѣнъ да гласуватъ за капитализма”. Но това
възражение има само сантиментална цѣнностъ. Нѣ-
кои работници може да изпитватъ удоволствие да
дразнятъ мечката като гласуватъ за революцията.
Азъ вече не изпитвамъ подобно нѣщо. Мене не сж
приятни практическитѣ шеги, а още по-малко ми е
приятно да ме обиждатъ съ незачитание на бюлети-
ната ми. Азъ желая да видя моитѣ другари работ-
ници да прѣстанатъ да губятъ врѣме и енергия по
една илюзия, отхвърлете политиката и се обедине-
те върху единъ планъ на дѣйствиe ,който ще ни до-
принесе желанитѣ резултати, а този планъ на дѣй-
ствие ние намираме изразенъ въ економическата ор-
ганизация каквато е И. Р. С.

Вие най-послѣ бихте запитали: “Какво ще на-
правимъ съ сжществующитѣ работнически полити-
чески партии, като Соц. Раб. Партия и Соц. Пар-
тия?” Въпросътъ е лесно отговоримъ. И двѣтѣ ор-
ганизации подържатъ, че сжществува война меж-
ду двѣтѣ класи. Въ тази война и двѣтѣ организа-
ции сж допринесли велики заслуги, особено С. Р. П.,
за възпитаването на работниците до тази степенъ,
че тѣ станаха способни да видятъ необходимостта
отъ една економическа организация като И. Р. С. и
я сформироваха. Тѣ сж извършили твърдѣ много
като дружества за пропаганда, но, въпрѣки тѣхнитѣ
имена и платформи, тѣ никога не сж били нѣщо по-

вече отъ това. Че тъмъ е трѣбвало първоначално да избератъ политическото поле на дѣйствие е много естествено, което се дължи на дълбоко вкоренената идея, че всички обществени злини могатъ да бждатъ излѣкувани съ гласуване въ една “свободна” страна. Но тѣхната роля е сега изиграна. Въ една война успѣхътъ зависи често отъ едно пълно промѣнение на фронта, отъ едно бързо флангово движение, отъ напушането на една позиция и заемането на друга. Такива движения сж често нуждни за да избѣгнемъ излагането на своитѣ хора подъ нашия собственъ огънь. Такава е позицията на С. Р. П. и С. П. сега. Тѣ сж тъкмо въ сражението. Тѣхнитѣ войствени вивкове забъркватъ и деморализирватъ сгруппирващата се пролетарска армия и могатъ да причинятъ врѣмененъ обратъ. Що за организация съ военни цѣли е тѣхната! Това е една машина, единъ генераленъ щабъ, съставенъ отъ секции и локали, които призоваватъ своята армия (една несигурна армия) всѣки двѣ или четири години за парадъ и прѣгледъ прѣдъ избирателнитѣ урни, а слѣдъ това я разпуска. Кой чувствителенъ човѣкъ би могълъ повече да участвува въ този видъ театрална армия? Вамъ прѣдстои да напустните лагера и да подемите борбата отъ една по-изгодна позиция въ И. Р. С., като избѣгате отъ огнестрѣлната линия. Прѣдайте вашитѣ фондове и институти на И. Р. С. по възможность по-скоро, и нека се обединимъ въ обучаването и усъвършенствуването на индустриалната армия, която никога не бива разпускана, а се бори и пробива напрѣдъ къмъ цѣльта — свалянето на капитализма и установяването на новото общество.

Прѣди да приключа, позволете ми пакъ да по-

моля, щото моитѣ аргументи да бждатъ зачетени изключително споредъ тѣхната заслуга и всѣки критикъ да отдаде толкова врѣме и искрена мисль по прѣдмета, колкото съмъ направилъ азъ.

Отговоръ:

I.

Сангреновата статья спада къмъ общата областъ на жизнения въпросъ по Юнионизма, съ специаленъ погледъ върху политическата активностъ. Автора застъпва индустриалната форма на организиране или И. Р. С., като необходима за освобождението на работническата класа и прѣдставя цѣла редица отъ разсждения, отъ които той заключава, че политическото движение е ненуждно, врѣдно и трѣбва да бжде изоставено; той зове С. Р. П. и С. П. да “напустнатъ лагера” и да прѣдадатъ своитѣ фондове и институти на И. Р. С. Накрай автора отправя горещъ апелъ за сериозно разглеждане на неговитѣ аргументи и дискусии върху тѣхъ.

Положението, върху което застава авторътъ е, въ главнитѣ си черти, погрѣшно, а неговото заключение е не само още по-погрѣшно, но и нелогично, тъй като положението е погрѣшно. Въ всѣки случай, статията е наврѣменна. Нейната наврѣменность, отъ една страна, и, отъ друга, виждайки че едно значително анти-политическо настроение се появи напоследъкъ въ отдѣлни части, статията се публикува. При това, отъ уважение къмъ дълбокото желание, което статията внушава, и, за да се систематизира дискусията, която тя прѣдизвиква, за да не би да

се изроди въ едно безкрайно шуряне, което, малко или много, се отклонява отъ заключението или обсъждащето се положение, както, за жалостъ, твърдѣ често се случва съ такива дискусии, статията ще бжде раздѣлена на главнитѣ си двѣ съставни части и така разгледана.

СИЛАТА НА РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА ПРИ ИЗБИРАТЕЛНИТѢ УРНИ.

Слѣдъ първитѣ нѣколко страници, които могатъ прѣспокойно да бждатъ изоставени, автора посвѣтвява много мѣсто за да докаже, че работническата класа не надвишава капиталистическата класа при избирателнитѣ бюра, и, слѣдователно, работническата бюлетина не може никога да спечели. Числата сж криви. На първо мѣсто, частъ отъ тѣхъ сж взети отъ прѣди 20 години; на второ мѣсто, прави се изваждане само отъ числата за работническата класа, когато много изваждания би трѣбвало да се направятъ и отъ числата за гласоподавателната сила на капиталистическата класа. Ето, на примѣръ, нѣколко сериозни противорѣчия между числата на авторътъ и числата на официалната статистика за 1900 година.

Авторътъ прѣсмѣта чуждестранното население за 1900 година на 18 на сто; статистиката показва 29 на сто. Авторътъ прѣсмѣта числото на граждани-тѣ между чужденцитѣ на много по-долу отъ 10 на сто, (6 на сто капиталисти и гласоподаватели, а 12 на сто работници, отъ които, както казва той, “само една малка частъ сж гласоподаватели”); когато статистиката за 1900 година дава 80 на сто отъ чужденцитѣ като граждани, а само 20 на сто оставатъ

чужденци. Авторът достига върхът на своето забъркване, като вади своитѣ намаления не отъ работническото население прѣзъ 1900 година (около 70 на сто), а отъ населението прѣзъ 1890 година (около 55 на сто).

По-нататъкъ, авторътъ наедро спада отъ гласоподавателната сила на работническата класа “около 200,000 моряци”, които не сж въ състояние да гласуватъ; официалнитѣ числа за 1900 година сж много по-малки отъ половината на това число — само 78,406 сж всички “моряци и лодкари”, вѣнъ отъ матрозитѣ въ флотилията на Съединенитѣ Щати, които сж сравнително малцина, тѣй като заедно съ войската тѣ наброяватъ 43,235 души.

По-нататъкъ, авторътъ самъ отхвърля своя най-силенъ аргументъ. Той посочва на влиянието, физическо и умствено, което управляющата класа упражнява чрѣзъ “насжщния хлѣбъ на милиони роби”, когото тя “здро̀во държи въ своитѣ ржцѣ”, чрѣзъ училищата, пресата, катедрата и заключава, че тѣзи роби “не могатъ да гласуватъ за революцията”. Ако тѣзи влияния, които, безъ съмнѣние, трѣбва да бждатъ взети подъ внимание, сж толкова абсолютно силни, че тия наемни роби ще бждатъ много страхливи за да извършатъ такъвъ единъ актъ като гласуването — актъ, който всѣки единъ страхливецъ би могълъ прѣспокойно да извърши, и затова тѣ трѣбва да бждатъ извадени отъ гласоподавателната сила на работническата класа; на какво основание той се чувствува оправданъ като смѣта, че сжщитѣ тия роби могатъ да бждатъ взети като надежденъ материалъ за революционния актъ на И. Р. С.? Ако трѣбва да се изключатъ отъ първото, не мо-

же нито за моментъ да се помисли, че тѣ сж добри за второто.

Не ще и съмнѣние, че трѣбва да се направи известно изваждане отъ гласоподавателната сила на работническата класа, но необходимото изваждане не е това, което автора прави. Толкова грамадно е численото надмощие на работническата класа, че, въпрѣки всички основателни изваждания, тя запазва достатъчно голѣмо болшинство при изборнитѣ бюра. Освѣнъ това, революционната работническа бюлетина може сигурно да разчита на подѣржка отъ сръдната и ней подобни тежко притиснати обществени класи. До като пороченъ и покваренъ е всѣки опитъ за отцѣпване гласове за революцията отъ класитѣ, които гласуватъ останалитѣ капиталистически листи, законенъ е опитътъ да се склонятъ злѣ потиснатитѣ елементи отъ сръдната класа да се отърватъ отъ своитѣ класови прѣдразсждаци и подадатъ своитѣ гласове за революцията — оправдателна е надеждата, че голѣма часть отъ тази класа ще се отзове на нашия позивъ. Ако разрѣшението на въпроса за или противъ политиката зависѣше изключително отъ числената сила на работническата класа при изборнитѣ урни, рѣшението би било за, но не и противъ политиката.

МИСИЯТА НА ПОЛИТИКАТА.

II.

Втората отъ двѣтѣ главни части на въпросната статия е посвѣтена въ доказване, че даже ако гласоветѣ на работническата класа бѣха по-многобройни отъ тия на противника, първитѣ биха били не-зачетени отъ послѣдния; и че даже и да бждатъ за-

четени, политическата побѣда на работниците щѣла да бжде и тѣхното политическо погребение, тъй като Социалистическата Република не се нуждае отъ политическа или модерна форма на управление. И двѣтѣ тѣзи точки сж обширно третираны и доказаны въ подробности въ Де Леоновата рѣчь по “Принципитѣ на Индустиалната Организация”. Тѣ бѣха тъй добрѣ доказаны, че чисто политическитѣ социалисти, които почувствуваха студеното острие на тѣзи аргументы да промушва тѣхнитѣ буржоазны души, подмѣтаха аргумента сжщо като горещъ картофъ и се ограничаваха само съ блюдкавы нападки около “фантазии” или пѣкъ се отдаваха да прикачатъ епитеты на този, който бѣ изтъкналъ тѣзи аргументы. Тѣзи аргументы, обаче, бѣха направены въ **подѣръжка** на И. Р. С. по отношение необходимостта отъ организиране на работническата класа “както на политическо поле, така и на индустриално”; авторътъ на статията, която тукъ разглеждаме, на противъ, насочва аргументитѣ **противъ** позицията на И. Р. С. Противното прилагане на едни и сжщи аргументы е основната грѣшка, която лежи въ Сандгреновитѣ разсждения. Той бѣрка **политическата агитация** съ **бюлетината**. Тѣ се различаватъ. Какъ тази сжществена разлика се напълно прѣнебрѣгва отъ противникитѣ на политическата акция, ясно се илюстрира отъ единъ тѣхенъ обиченъ аргументъ, който Сандгрень възпроизвежда въ единъ красиво илюстриранъ стиль, когато казва, че работниците “да губятъ своята енергия въ изграждането на една политическа организация, която послѣ ще трѣбва да ‘подкрѣпятъ’ само за да се стрѣснатъ и видятъ нейната несъстоятелность, е все едно да прѣгазишь рѣ-

ката за да напълнишъ кофата си, когато ти можешъ да сторишъ сжщото при отсамния брѣгъ”. Това е чисто и просто заобикаляне на въпросътъ. Въпроса, който трѣбва да разрѣшимъ, е дали тази економическа организация, способна да “напълни кофата”, може да бжде изградена безъ помощта на политическата акция; въпросътъ е дали политико-отрицающата економическа организация е до сега извършила нѣщо отъ трайна цѣнностъ за работническата класа въобще; или пъкъ, да се изразя въ една трета и по-съкратена форма, дали намалението силата на економическата организация не се дължи на противорѣчивото становище да гласува за едно нѣщо, а да стачкува за тъкмо противното на него. Разбира се, ако такова едно нѣщо, като изграждане на една индустриална организация, способна да “напълни кофата” безъ помощта на политическата агитация бѣ понятно, би било глупаво да се губи време, енергия и фондове за изграждането и подържането на една политическа организация. Но такава една мисълъ е само въображение. За тогава, въ когото такава една мисълъ може да се породи, кръвта пролѣта въ Русия прѣзъ послѣднитѣ 16 мѣсеци е пролѣта напраздно — а това заблуждение се поражда отъ смѣсването на “политическата агитация” съ “бюлетината”.

Стойността на “бюлетината” като гравивна сила е равна на нула; стойността на “политическата агитация” е неоцѣнима.

Не всичко, което капитализма е донесълъ трѣбва да се отхвърли. Такова едно вандалско гледище ще трѣбва сжщо така да разруши цѣлата гигантска машинерия на модерното производство. Между цѣ-

нитѣ нѣща, които капитализма е допринесълъ, е и идеята за мирното разрѣшение на спорове. Въ феодалнитѣ врѣмена, когато феодалитѣ се скарваха помежду си, производството спираше; заемаше мѣсто войната. Сждилищата сж станали главното поле на капиталистически борби, поне вжтрѣшни, а производството си продължава не зачекнато. Не важи колко корумпирани сж станали сждилищата, или едностранчиви спрѣмо работническата класа. Елмазътъ на цивилизования начинъ за разрѣшение на спороветѣ е тамъ, макаръ и зацапанъ съ калъ. Тѣй като капитализма е, както всички социалисти признаватъ, стжпка напрѣдъ, той не може. освѣнъ да бжде слугиня, макаръ и недодѣлана, на цивилизованитѣ методи. Часть отъ сждилищнитѣ методи за мирно разрѣшение на спороветѣ е и политическия методъ. Организацията, която отхвърля този методъ и се организира само за груба сила, сама се изключва отъ прѣдѣла на цивилизацията, съ тѣзи именно послѣдствия, че вмѣсто да вземе едно оржжие, което самия капитализмъ ѝ доставя, тя снабдява капитализма съ едно оржжие противъ себе си. “Напълването на кофата” трѣбва да бжде извършено отъ многомилионната маса. Акцията за насилие само подрѣзва крилата на агитацията за “напълването на кофата”. Неизбѣжния резултатъ отъ това е непрѣмѣнното израждане на агитацията въ “конспирация”; конспирацията може да бжде водена само въ ограничени мѣста, такива мѣста изключаватъ маситѣ и колелото на прогреса се завъртва назадъ. **Изграждането на организацията за физическа сила става невъзможно.** Политическата агитация снабдява революцията съ едно оржжие, което е необходимо По-

литическата агитация позволява щото революцията да бжде проповѣдвана на открито, слѣдователно, позволява на революцията да бжде изнесена прѣдъ много-милионната маса, **безъ която никаква “кофа” не може да се образува за напълнянето.** Накжсо казано, политическата организация, въ свръзка съ економическа организация, която е въ състояние да “вземе и задържи”, или да “подкрѣпи” политическото движение, или да “напълни кофата”, поставя революцията наравно съ цивилизованитѣ и разумни методи — цивилизовани, защото тѣ даватъ шансъ за едно мирно разрѣшение; разумни, защото тѣ не се базиратъ върху химеричната плоскостъ на въображение, че правото всѣкога може да надвие, безъ да има сила която да го наложи. Разбира се, политическата агитация изисква поставяне на политическа листа, а това, отъ своя страна, налага “бюлетината”. Наистина, “бюлетината” може да бжде изгубена, обаче, плодоветѣ на “политическата агитация” сж непогубими. **Подъ закрилата на тази агитация “кофата” се образува.** Крайния изходъ спокойно може да бжде оставенъ на врѣмето. Безъ съмнѣние, много сж трънитѣ по розата на политическото движение. Вънъ отъ въпроса е изброяването на тѣзи тръни. Нѣма роза безъ такива. Това което противницитѣ на политическата акция въ И. С. Р. би трѣбвало да вършатъ въ старанието си да разубѣдятъ своитѣ другари отъ противното гледище, не е да се впускатъ въ повърхностни повторения на слабоститѣ на политическото движение тогава, когато “кофата” се още уформява; но да кажатъ какъ “кофата” може да бжде уформена безъ агитацията и

възпитанието, което политическото движение поставя въ ржцѣтѣ на революцията.

* * * *

Аргумента за безполезността да се разчита на бюлетината само, колкото и съкрушителенъ, не ще застави Социалистическата Партия (С. П.) да “напустне лагера”; сжщо така, както аргумента, че капиталистическата класа е осждена на загиване, колкото и съкрушителенъ, не ще я застави да напустне лагера. Защото С. П. е едно съвсѣмъ законно чадо на буржоазната мисълъ, напоено съ реформаторски понятия, и за което самата бюлетина е едно полезно оржжие. С. П. ще “напустне лагера” само тогава, когато революционнитѣ елементи въ нейнитѣ редове откриятъ, че само върху тѣхнитѣ плѣщи такава една карикатура на социализма лежи, и че само отъ тѣхъ тази карикатура извлича своитѣ сили. С. П. ще “напустне лагера” само тогава, когато тѣзи революционни елементи, при своето излизане, изтръгнатъ подпоритѣ на тази сграда. Колкото за Соц. Раб. Партия, къмъ нея никога не ще има нужда да се апелира да “напустне лагера” слѣдъ като “кофата” на И. Р. С., сдобила нуждната солидностъ, отрази своя собствена политическа партия. Въ този день Соц. Раб. Партия съ радостъ ще “напустне лагера” — ако поглъщането на едно тѣло отъ нейния собственъ идеалъ може да се каже “напускане на лагера”. — Редактора на “Народъ”.

Писмо Второ.

(Отъ Ж. А Били, Сентъ Луисъ, Мизури).

Азъ бѣхъ заинтересуванъ въ дискусиата озаглавена “Политическата Акция” тъй много, че съжалявамъ да я видя спрѣна прѣди да е започнала. Статията на Жанъ Сандгринъ бѣ много добра, съ изключение на тази частъ, която се отнасяше до гласоподавателната способностъ, която частъ не засѣгаше въпроса. Всичко което е нужно да знаемъ е, че работническата класа е болшинството. Ние знаемъ, че тѣ ще бждатъ зачитани на економическо поле. Така че, азъ ще подкрѣпя становището, че политическата акция, парламентарна или агитационна, е врѣдна за обединението на работническата класа и, че економическата организация е достатѣчна за това, слѣдователно, азъ настоявамъ. щото И. Р. С. трѣбва да промѣни програмата си, като се обяви противъ политическата акция.

Другаря Де Леонъ казва, че ние смѣсваме “политическата агитация” съ “бюлетината”, така че ние ще анализираме “политическата агитация” и ще се постараемъ да опрѣдѣлимъ дали нейната стойностъ е “неоцѣнима”; а така сжщо дали “изграждането на една индустриална организация способна да ‘напълни кофата’ безъ помощта на ‘политическата агитация’ е възможно. Политическата агитация може да се изрази въ кратце както слѣдва: политическо организиране, съставяне избирателна листа, пазена при изборнитѣ урни, губене на врѣме за изучване избирателнитѣ закони и измамнитѣ на професионалнитѣ политикани, изразходване на огромни суми, а всичко това значи много нѣщо когато организацията до-

стигне значителни размѣри. Тогава г. работника ще е толкова омотанъ въ политиката, че не ще може да знае дали е работникъ или професионаленъ политиканъ. Другаря Де Леонъ е правъ като казва: “Въ феодалнитѣ врѣмена, когато феодалитѣ се скарваха помежду си производството спираше; заемаше мѣсто войната; сждилищата сж станали главното поле на капиталистически борби, поне вжтрѣшни, а производството си остава незачекнато”. Това показва, че за капиталиститѣ е изгодно да изглаждатъ спороветѣ си въ сждилищата посрѣдствомъ политика, защото тѣ сж собственици и трѣбва тѣхнитѣ доходи да текатъ непрѣкъснато. Работническата класа, напротивъ, сж безимотни, което имъ дава прѣимущество на економическо поле, тѣй като тѣ нѣма що да загубятъ, освѣнъ веригитѣ си. Тамъ трѣбва да се води борбата, и само тамъ работническата класа ще се доближи до сърдцето на капитализма.

Всѣка една спечелена побѣда, всѣки единъ спечеленъ часъ почивка е отъ много по-голѣма стойностъ за революцията, отколкото завоюването на едно парче хартия, нарѣчено “бюлетина”. Тогава какво нѣщо е политическата агитация, ако не подканване на работническата класа да се ангажира въ политиката, и когато направите това, не можете да ѝ дадете никакви сжществени мотиви, тѣй като борбата на работническата класа е економическа по характеръ, а не политическа. Економическата организация може да “подкрѣпи” политическата, но политическата не може да подкрѣпи економическата въ тази страна повече отколкото въ Германия или Русия. Тия които се надѣватъ да постигнатъ власть на политическо поле, единъ день ще се намѣрятъ въ положение

нието на този, който тича по небесната джга, която е красива, но непостижима. Работника не се експлоатира отъ политическото “гражданство” на капитализма, но вслѣдствие частното владѣние на сръдствата за производство, така че, неговата болестъ не е политическа болестъ, а е економическа. Неговата обстановка въ фабрицитѣ, минитѣ и полето му даватъ економически характеръ. Би било глупаво за него да се ввлече въ едно поле на борба, съвършено чужда на неговитѣ характеристики и обстановка, и то само съ цѣль за агитация. Причината за дѣто той първомъ се държи за “бюлетината” е защото той мисли, че всичко що има е било резултатъ отъ бюлетината. Робътъ вижда, че господаря храни робитѣ, и отъ това заключава, че господаря поддържа робитѣ. Работника днесъ цѣлува ржката, която плаща неговата надница и вѣрва, че се експлоатира като консуматоръ, защото вижда че цѣнитѣ се покачватъ. Той вижда полицията, войската и политиканитѣ да го прѣслѣдватъ и той мисли, че неговата борба е политическа. Той не зна че армията и полицията, както въ Русия, така и тукъ, ще бждатъ всѣкога противъ него до края на борбата и, че единствения начинъ да се отърве отъ тѣхъ е чрѣзъ прѣсушаване изворътъ на тѣхнитѣ провизии.

Азъ още твърдя, че И. Р. С. е достатъчна и за възпитание и за сила. Другаря Де Леонъ казва: “Частъ отъ сждилищнитѣ методи за мирно разрѣшение на спороветѣ е и политическия методъ. Организацията която отхвърля този методъ и се организира само за груба сила, сама се изчислява отъ прѣдѣла на цивилизацията, съ тия именно послѣдствия, че вмѣсто да вземе едно оръжие, което капитализма

и доставя, тя снабдява капитализма съ едно оръжие противъ себе си." Изглежда като че ли економическата организация, зародишътъ на бъдещата република, е само физическа сила. Азъ твърдя, че тя има не само физическата сила, но и всички сръдства за възпитанието на работническата класа, въ сжщностъ, само чрезъ индустриалната организация работниците могатъ да бъдатъ възпитани въ своите дѣйствителни класови интереси. И ако тѣ влѣзатъ въ политиката, колкото по-дълго стоятъ тамъ, толкова по-опиянени ставатъ. Ако имъ трѣбва политика, нека я иматъ въ И. Р. С. като социалистическа република, където ще има гласоподавателната квалификация: "никакъвъ производител, никакъвъ гласоподавател". Работника не се нуждае отъ политическа агитация за да засѣгне маситѣ; азъ вѣрвамъ, че въ това поле на дѣйностъ капиталистическите "комитети" ще бъдатъ прѣтрупани съ работа да потушаватъ агитацията на индустриално организирани работници. Ако тази агитация бжде затруднявана и економическата организация не може да протектира себе си, тогава какъ би протектирала тя себе си и "декрета на бюлетината?" Идеята за една "генерална стачка" придружена съ толкова трудности за работническата класа, за да се защити "бюлетината", споредъ менъ, е глупава. **Ние не се боримъ за привилегията да регистрираме нашите гласове въ капиталистическите списъци. Ние се боримъ за хлѣбъ и масло сега и за нашето освобождение веднага щомъ сме достатъчно силни за да вземемъ различните индустрии и ги оперираме въ интереса на работниците, които сж заняти въ тѣхъ. Ако работника централизира неговата борба за освобождение само на еко-**

номическо поле, тогава неговото възпитание ще бжде много просто. Да, той може да види своитѣ класови интереси почти по инстинктъ; но ако той раздѣли своитѣ борчески сили, едни на економическо поле, други на политическо, тогава за неговото възпитание ще сж нуждни години отъ изучване и опити за да разбере по кой отъ многото пжтища е най-сигурно за него да тръгне (това е приложимо като правило и за цѣлата работническа класа). Ние трѣбва сжщо да не забравяме, че само единъ малкъ процентъ отъ всѣка една организация трѣбва да извършва по-голѣмата частъ отъ работата, а когато силитѣ на тия доблѣстни работници сж раздѣлени между двѣ организации, това раздробява общото движение до голѣма степенъ.

Както казахъ по-горѣ, ако работническата класа положи усилията си за изграждането на индустриалната организация, основитѣ на бждащата република, нейното възпитание би било много просто и по този начинъ: 1) Трудътъ е изворъ на всички цѣнности, слѣдователно, трѣбва да получава пълния продуктъ; 2) Капитала не произвежда цѣнности, слѣдователно, капиталиста не трѣбва да получава нищо отъ продукта; покажете му какъ той се експлоатира и методитѣ за неговото освобождение, както ние вършимъ това днесъ, като изхвърлите всѣкаква агитация за политика, и му покажете фалшивостта на идеята да очаква полза отъ политическата акция. Менъ ми изглежда че всѣки честенъ работникъ, който влиза въ политическата активностъ за агитация, е чисто и просто завоевателъ отвжтрѣ, какъвто е всѣки единъ честенъ човѣкъ, който гласува и агитира въ Американската Федерация на Тру-

да или С. П., който сжщо работи и агитира за възпитанието на работниците въ тѣзи организации. И въ третѣ случаи резултатътъ е единъ и сжщъ. Ще ли ние съборимъ капиталистическитѣ институти като ги завоюваме отвжтрѣ, или като ги смажемъ отвънъ? Нека работниците гласуватъ въ И. Р. С., мѣсто, кждѣто капиталиститѣ не могатъ да гласуватъ. Нека водятъ борбата си въ тази армия и когато индустриитѣ бждатъ напълно организирани, нека прѣмѣстимъ И. Р. С. въ столичнитѣ сгради, ако това е тѣхното желание, и ако тамъ има прѣдставители и сенатори отъ капиталистическия адъ, нека ги пометатъ съ останалия боклукъ на бунището, ако е нужно, и знайте, че за това не ще да е нужно нито единъ работникъ въ политическитѣ канцеларии отъ президента до метача, защото въ този моментъ изворътъ за сжществуване на капиталиститѣ ще бжде заловенъ отъ индустриално-организиранитѣ работници, сградата на капитализма ще се рони и падне подъ своята собствена тежестъ. До това врѣме нека капиталиститѣ си държатъ бюлетинитѣ за тѣхъ, нека пълнятъ тѣхнитѣ канцеларии съ разваленитѣ яйца въ страната, нека коватъ каквито щатъ закони. Да, каквито щатъ закони и нека напълнятъ тѣхнитѣ политически крѣпости съ томове отъ закони, адвокати и юристи. Ние ще сме спокойни, знаейки че тѣхнитѣ закони и законо-тълкувания сж като куршумъ безъ всѣкаква двигателна сила, тѣхната политика ще бжде безполезна. Не важи колко и какви сж законитѣ, цѣлиятъ въпросъ лежи въ тѣхната способностъ да ги приложатъ, а тѣхната способностъ да ги приложатъ не зависи отъ тѣхното политическо надмощие, но отъ тѣхното економическо надмощие

надъ работническата класа. Сжщото е важно и за всички работници, исканията на които ще се ограничаватъ до пълния продуктъ на тѣхния трудъ и способността имъ да наложатъ това искане. Съ тия нѣколко доводи (азъ бихъ могълъ да направя много, но не искамъ да злоупотрѣбявамъ съ дадени привилегии) азъ ще кажа въ заключение, че ще бжде почти сжщото нѣщо за пионера да се опитва да става индеецъ за да завземе тѣхния воененъ съвѣтъ, както за работника да бжде политиканинъ за да вземе военния съвѣтъ на капиталистическата класа; съ други думи, ние искаме прасето и нѣма да прахосваме енергия тичайки слѣдъ ехото да хванемъ квичението; когато ние хванемъ прасето ние ще имаме сжщо и квичението.

Социалистическата Работническа Партия е извършила и извършва голѣми заслуги за революцията и заслужава да бжде нарѣчена “боряща се С. Р. П.” Но **сжщността на нейната велика заслуга лежи въ нейнитѣ економически учения.**

Малко дискусия по този въпросъ ще бжде въ полза за членоветѣ на С. Р. П. и И. Р. С., включително и менъ. Ние трѣбва да изучимъ този въпросъ подробно, да знаемъ защо е така и защо не е другоаче и не вземаме нищо на приумица.

(Горното е публикувано отъ прѣкалена учтивостъ къмъ страната, която нашия кореспондентъ подържа. Колонитѣ на в. “Народъ” бѣха отворени цѣлъ мѣсець за разисквания по този въпросъ, и, понеже нито единъ не се яви да защити позицията на тѣзи, които отхвърлятъ политическата акция, дискусията бѣ прѣкратена. Отъ учтивостъ къмъ възгледни-

тѣ противни на “Народъ”, дискусиата се открива наново, като ще се дава мѣсто колкото на горната статия).

Отговоръ:

Може да има такива, които да прѣдполагатъ, че нашата вѣжливостъ е промѣсена съ малко вѣроломство. Навѣрно, тѣ не сж съвършено криви. Вѣжливостъта може да бжде вѣроломна щомъ позволява да се заема толкова мѣсто, както нашия кореспондентъ върши, и при това не дава отговоръ на едничкия въпросъ, около който се върти цѣлия споръ — какъ маситѣ ще бждатъ рекрутирани за да бждатъ въ положение да завзематъ срѣдствата за производство ако агитацията ще се води върху начала, които отхвърлятъ мирната теория на “броение гласоветѣ”? Прахосване на врѣме е изброяването на трънитѣ по политическото стѣбло. Тѣ се признаватъ прѣдварително. Въпроса е — дали това стѣбло се състои само отъ тръни или има и роза? Нито пъкъ се приближавате до истината като давате криви дефиниции. Дефинициитѣ на нашия кореспондентъ върху това, какво политическата акция обхваща, сж страшно осакатени. Това е все едно “да дадешъ наименование на едно куче и слѣдъ това да го убиешъ”. Розата върху стѣблото на “политическата акция” е становището, което позволява на човѣка да проповѣдва революция безъ да бжде заставенъ да върши това тайно; съ други думи, посрѣдствомъ което той може да проповѣдва економиката и социологията на социалната революция на открито, кждѣ-

то маситѣ могатъ да го чуятъ, а не въ тъмнината, кждѣто малцина могатъ да се срѣщатъ. Назначаването на прѣд-изборна листа, наедно съ всички необходими нѣща около приготвянето на листата, е само единъ случай — сжщо така, както, съгласно парламентарния редъ, за да се започнатъ разисквания по извѣстенъ въпросъ, първо трѣбва да се направи прѣдложение. Само да се твърди какво че маситѣ могатъ да бждатъ засѣгнати, просвѣтени и подготвени за революцията по нѣкой другъ начинъ, това не прѣмахва факта, какво че е невъзможно да се постигне; въ всѣки случай, това съвсѣмъ не освѣтлява тия, които иматъ противно гледище, и които не работятъ за задоволяването на нѣкакви прищѣвки, но само за постигането на една цѣль — освобождението на работническата класа, винаги сж готови да научатъ нѣщо. Твърдѣния не учатъ никого.

Накрай, самия комплиментъ, който нашия кореспондентъ отправя къмъ “Борящата се С. Р. П.”, би трѣбвало да го накара да обмисли и попрѣгледа своитѣ анти-политически възгледи. Той ще бжде изправенъ прѣдъ не малки трудности да обясни какъ така С. Р. П. е учила истинската борческа економика, щомъ политическата акция е нѣщо непотрѣбно, както той смѣта.

Теорията за проповѣждане революция противъ капиталистическата класа само чрѣзъ дрънкане на шашката въ една страна, кждѣто изборното право е станало като обичай, остава необяснимо явлението на неоспорима вражда, която капиталистическата преса манифестира спрѣмо С. Р. П. — спрѣмо тази политическа организация, която признава своята несъстоятелностъ да приложи своята политическа

програма, ако работническата класа е още неорганизирана за да вземе въ свое притежание националната машинерия на производството; съ други думи: организацията, която има прѣдъ видъ и допуска факта, че тя е само черупката, но необходимата черупка, въ която ще се излупи физическата сила, посрѣдствомъ която да наложи исканията направени по миренъ начинъ, чрѣзъ бюлетината. Капиталистическата класа въ тази страна се радва на чисто политическия социализмъ (праздната черупка безъ материя); тя сжщо така се радва и на чисто-простодушния имъ не-политически юнионизмъ (безформената материя, безформена, понеже е безъ черупка въ която масата може да порастне и се уформи). Противъ комбинацията, която съединява и двѣтѣ нѣща, черупката и материята, капиталистическата класа, заедно съ своята всѣкакъвъ видъ стража, питае само умраза, която тя манифестира при най-малката провокация отъ С. Р. П. и И. Р. С. съ своята политическа клауза. — Редактора на “Народъ”)

Писмо Трето.

(Отъ Ж. Вангеръ и Л. Василио), Спринфилдъ, Ил.)

Само при една неувѣреностъ дали ще ни се дозволи мѣсто въ колонитѣ на в. “Народъ”, ние, долу-подписанитѣ, рѣшихме да изкажемъ нашето гледище по статията на др. Сандгринъ. Ние разбираме до каква степенъ обезпокояваме редактора; и, ако не бѣ факта, че ние сме виждали въ “Народъ” толкова много упрѣци, хвърляни по адресъ на частно притежаваната преса на С. П., относително отказитѣ да

отпечатватъ това, което не имъ е било присърдце, ние бихме непрѣмѣнно се опитали да задушимъ изкушението си да изложимъ нашитѣ честни и искрени убѣждения.

Ние знаемъ, че нашето мнение е мнението на хиляди членове отъ И. Р. С. и затова искаме сжщитѣ привилегии, които сж ни били давани и по-рано, когато нашитѣ възгледи не бѣха въ противовѣсъ съ становището на "Народъ".

Слѣдъ като и двама прочетохме грижливо Сандгреновата статия и отговора на редактора на "Народъ", слѣдъ като сериозно разгледахме въпроса отъ всѣка точка зрѣние, ние дойдохме до заключение, че отъ всички отговори, които другаря Де Леонъ е давалъ прѣзъ своя животъ въ качеството си на редакторъ на "Народъ", този току-що поменатиятъ е най-бѣдния и най-слабия. Не защото той не е вече оня блѣстящъ писателъ, но защото е настжпило врѣмето, когато той е кривъ и защитава крива кауза. Защо и какъ това е така? Ние ще видимъ.

За да бждемъ по-добрѣ разбрани, ние бихме желали да припомнимъ на читателя двѣтѣ въпросни статии публикувани въ "Седмиченъ Народъ" на 1-ви Декември, 1906 година, подъ заглавието "Политическата Акция". Но, тъй като не всѣки, комуто попадне въ ржцѣтѣ този брой, ще да притежава и другия, ние ще дадемъ тукъ квитесенцията на Сандгреновата статия.

Неговото твърдение е, че политическата активностъ е безполезна и врѣдна, че освобождението на работническата класа може да стане само чрѣзъ економическата организация.

Въ първата часть на статията, която ние счита

ме за пълна несполука, Сандгрень се мъчи да докаже, че работническата класа не е болшинство при избирателнитѣ бюра. Освѣнъ ако Сандгрень е искалъ да бжде съвсѣмъ оригиналенъ, ние не можемъ да разберемъ какъ единъ човѣкъ, отъ неговия калибъръ, може да си позволи такава глупостъ. Да дискусираме върху това, ние считаме губене на врѣме.

Въ втората часть на своята статия той чудесно доказва безсилието на политическата организация и какъ добръ пригодена, за да води борбата, е економическата организация. “Десетъ-часовия законъ е обявенъ за неконституционенъ въ щата Ню-Йоркъ. Сжщеврѣменно, Западната Федерация на Рудо-копачитѣ и много юниони отъ Американската Федерация на Труда иматъ 8-часовъ работенъ день. Обявени ли сж тѣ за не-конституционни? Не, тѣ не сж спечелени чрѣзъ економическа организация. Подържниците на работническата политическа активностъ основаватъ своитѣ успѣхи върху подкрѣпата на една економическа организация, която да води кестенитѣ отъ огъня за тѣхъ. Економическата организация стои на своитѣ собствени крака и се отказва отъ политическата ‘помощь.’

“Економическата организация прави само такива искания, които тя е способна да наложи. Тя е способна да прѣдяви искания и да ги наложи веднага. Ней ѝ е ненуждно да чака оня неопрѣдѣленъ день, когато ние ще имаме едно болшинство”.

А слѣдъ това иде Де Леоновия отговоръ. Той казва: “Основната грѣшка, която лежи въ Сандгреновитѣ разсждения”, е **смѣсването на политическата агитация съ бюлетината.**

Тѣ се различаватъ, казва редактора. “Какъ та-

зи сжществена разлика се напълно прѣнебрѣгва отъ противницитѣ на политическата акция, ясно се илюстрира отъ единъ тѣхенъ обиченъ аргументъ, който Сандгрень възпроизвежда въ единъ красивъ и илюстриранъ стилъ, когато казва, че работницитѣ да губятъ своята енергия въ изграждането на една политическа организация, която послѣ ще трѣбва да 'подкрѣпятъ', само за да се стрѣснатъ и видятъ нейната несъстоятелностъ, е все едно да прѣгазишъ рѣката за да напълнишъ кофата си, когато ти можешъ да сторишъ сжщото при отсамния брѣгъ”.

Прѣди всичко, другаря Сандгрень, както и всички ние индустриални работници, които напустнахме политическата активностъ — отдава на политическата активностъ припадающия ѝ се кредитъ, като казва: “И двѣтѣ тѣзи организации (С. П. и С. Р. П.) подържатъ, че сжществува война между двѣтѣ класи. Въ тази война и двѣтѣ тѣзи организации сж допринесли велики заслуги. Тѣ сж извършили твърдѣ много като дружества за пропаганда, но, въпрѣки тѣхнитѣ имена и платформи, това е всичко което тѣ сж направили. . . . Тѣхната роля е сега изиграна”.

Това значи, че Сандгрень не смѣсва политическата агитация съ бюлетината; той само отхвърля бюлетината, която, като градивна сила, даже споредъ мнението на редактора, се равнява на нула. За да разяснимъ този въпросъ, нека анализираме естеството на политическата активностъ на една социалистическа партия. На първо мѣсто, това е една непрѣстанна критика на сжществуващата система на обществото, базирана върху частното владѣние на срѣдствата за производство и животъ, която тя възнамѣрява да замѣни съ друга система, базирана на

общественото или колективното владѣние на тия сръдства — Колективната Република. Това е нейното политическо естество.

Отъ друга страна, тази социалистическа политическа активност се състои въ неуморна пропаганда за постигане на тази обществена система, една пропаганда за класовата борба на политическо поле, което “прѣдполга съставяне на избирателна ‘листа’, което пъкъ, отъ своя страна, прѣдполага ‘бюлетината’”.

Но, ако бюлетината, като градивна сила, е нула, такъвъ трѣбва да бжде по необходимостъ и резултатътъ отъ работата положена за добиването на тази бюлетина, като свикване на конвенции, партийни събрания, събиране подписи за петиции, пазене при изборнитѣ урни и пр. и пр. А ние знаемъ, че повечето отъ врѣмето на една социалистическа партия се губи около тази нула.

Една революционна работническа организация, която цѣлѣ свалянето на капитализма и установяването на Колективната Република, е, по необходимостъ, политическа по характеръ, такава е и И. Р. С., както и самия другаръ Де Леонъ достойно доказва въ своята рѣчь на 12 Септември, 1906 г. Въ Чикаго.

Този, който смѣсва политическата агитация съ бюлетината, е Де Леонъ. На страница 32, “Принципитѣ на Индустиалната Организация”, той казва: “Една часть, по-добрата, градивната часть, отъ социалистическата економика се изразява въ индустиалната организация на работническата класа; тя се отразява въ това тѣло, което отбѣлѣзва формитѣ на бждащата обществена система; другата часть отъ социалистическата економика, обаче, се изразява, по

необходимость, въ политиката”. Ако той не смѣсваше политическата агитация съ бюлетината, той не би твърдѣлъ, че е невъзможно за една революционна индустриална организация, “която отбѣлѣзва формитѣ на бждащата обществена система”, да води сама политическата агитация на работническата класа, и не би прѣдавалъ тази функция на друга организация, която, както вече видѣхме, харчи енергия заради нѣкаква нула — за смѣтка на работническата класа.

Индустриалнитѣ Работници въ Свѣта доволно изпълняватъ ролята на една социалистическа политическа партия, като иматъ за цѣль Колективната Република, проповѣдватъ класовата борба на индустриално поле, кждѣто всѣка побѣда е крачка на прѣдъ къмъ социалната революция и не губятъ енергията на работническата класа заради нѣкаква нула, за нѣщо, което не само че може да бжде изгубено, но всѣкога е изгубено.

Толкова за смѣсването на политическата агитация съ бюлетината.

Сега на въпроса, “на който трѣбва да отговоримъ”. “Въпросътъ”, казва редактора, “е дали тази економическа организация, ‘способна да напълни кофата’, може да бжде изградена безъ политическата агитация; въпросътъ е, дали политико-отрицающата економическа организация е до сега извършила нѣщо отъ трайна цѣнностъ за работническата класа, въобще; или пъкъ, да се изразя въ една трета и по-съкратена форма, дали намалението силата на работническата економическа организация не се дължи на противорѣчивото становище да гласува за едно, а да стачкува тъкмо за противното. Разбира

се, ако такава нѣщо, като изграждането на една индустриална организация, способна да 'напълни кофата', безъ помощта на политическата агитация бѣ понятно, би било глупаво да се губи енергия, врѣме и фондове за изграждането и подържането на една политическа организация”.

Нека попитаме другаря Де Леонъ, какво иска да каже съ “политико-отрицающа економическа организация”? Дали съ това той обозначава И. Р. С., или А. Ф. на Труда? Неговитѣ намеквания за “намаление силата на економическата организация” вслѣдствие “на нейното противорѣчиво становище да гласува за едно нѣщо, а да стачкува за тъкмо противното”, ни навличатъ на мисълта за А. Ф. Т., а не за оная економическа организация, способна да 'напълни кофата', — И. Р. С., върху която сега дискусираме.

Отъ гдѣ на кждѣ другаря Де Леонъ може да допустне, че А. Ф. на Труда, като организация, върши на економическо поле противното на това, което нейнитѣ членове вършатъ на политическо поле? Това звучи много фамилиярно въ ушитѣ на тия, които сж чували чисто политическитѣ социалисти да апелиратъ къмъ занаятчийския юнионистъ да гласува както стачкува. Но нека не се впускаме въ тия неважности.

Въпросътъ е, “дали економическата организация, способна да напълни кофата, може да бжде изградена безъ помощта на политическата агитация”. Прѣди да отговоримъ на този въпросъ, нека разгледаме естеството и активността на една економическа организация, каквато е И. Р. С.

Сжщо както политическата социалистическа

партия, тя има за цѣль свалянето на настоящата система: тя има за цѣль да вземе инструментитѣ на производството отъ капиталистическата класа и ги оперира въ полза на работническата класа, която ще съставлява цѣлото общество.

Но за постигането на тази цѣль, водейки класовата борба на економическо поле, економическата организация организира работниците въ различни локали, индустрии и департаменти, за да бждатъ тѣ въ състояние да се справятъ съ модерния капитализмъ въ всѣкидневнитѣ борби и да могатъ да изтрѣгнатъ отъ тази класа мѣстни индустриални или общи концесии, които концесии не сж като реформитѣ на политиканитѣ, а крачка напредъ къмъ социалната революция, тъй като тѣ даватъ въ ржцѣтѣ на работниците все по-голѣмъ и по-голѣмъ контролъ надъ индустриитѣ, въ които тѣ работятъ.

Тя се базира върху признанието на факта, че обществото е раздѣлено на двѣ класи, между които борбата трѣбва да продължава до като всички работници се обединятъ и взематъ срѣдствата за производство. Нейната цѣль е революционна, нейната цѣль е **политическа**. Тя е революционна и политическа, защото нейната цѣль е да промѣни основитѣ на обществото отъ размѣна на стоки въ кооперативно общество. Съ други думи, тя не е както обикновения занаятчийски юнионизмъ, който дѣйствува като миротворителъ между противоположнитѣ сили — капиталистическата класа и работническата класа — но е една отъ тия сили организирана.

Такава една организация като И. Р. С. е плодъ на модерното економическо развитие и на революционната прораганда, абсолютно независимо отъ из-

борната агитация на нѣкоя партия, която има, както ние видѣхме, съвсѣмъ различна функция.

Въ всичко до тукъ изложено ние не можемъ да видимъ кждѣ се явява ролята на политическата организация. Въ своя опитъ да отговори на другаря Сандгрень, редактора ни разправя за “елмаза”, за “цивилизованитѣ или мирни методи за разрѣшение на спорове”. Ако това е единствения аргументъ останалъ въ защита на организацията, която прахосва нашето врѣме, енергия и фондове, ние можемъ да бждемъ спокойни, че индустриалната организация е единствената способна да ‘напълни кофата’ или да извърши революцията. Той по-добрѣ ще направи да ни поразправи за ония любезни сеанси, кждѣто се гледатъ единъ други въ очитѣ. Тѣ ще бждатъ по-близо до въпроса.

Но това е ирония на сждбата, да слушаеме хора да ни разправятъ за разрѣшаване на спорове. За тази цѣль ли сме организирани? Ние сме организирани за да се боримъ, а не да разрѣшаваме спорове, които никога не сж били разрѣшавани въ интереса на работническата класа.

Нищо не може да разрѣши спора по-добрѣ отъ една могща организация, способна да причини страхъ и трѣпетъ въ сърдцето на капиталистическата класа. Прѣдъ такава една организация капиталистическата класа ще трѣбва да склони или поеме отговорността за послѣдствията.

Методитѣ употребявани отъ революционната индустриална организация сж доста мирни и цивилизовани. Ние се събираме да дискусираме въпроси отъ нашъ класовъ интересъ, а слѣдъ това ги прѣдставяме прѣдъ капиталистическата класа въ форма

на искания. Ние не можемъ да разберемъ какъ другаря Де Леонъ прибѣгва до заключението, че агитацията на И. Р. С., която той нарича “агитация само за сила” — ще се изроди въ “съзаклятие”, което изключва маситѣ. Индустириалната агитация не е и не може да се изроди въ съзаклятие, защото тя се проповѣдва открито и така позволява на революцията да бѣде изнесена прѣдъ милионитѣ маси. Индустириалната организация не само че изнася революцията прѣдъ милионитѣ маси, но така сжщо тя привлича милионитѣ маси въ своитѣ редове и държи настрана отъ себе си злѣ-потиснатата срѣдна класа съ всичкитѣ ѝ адвокати, проповѣдници, интеллигенцията, въобще — съ една дума, всичко ще е чуждо на работническата класа. Тя привлича всички работници отъ всички националности; граждани и не-граждани, всички лишени отъ право на гласъ, всички скитници и босяци, които сж способни да прѣкръсватъ страната отъ Санъ-Франциско до Чикаго, за да извършватъ тѣхнитѣ работи.

А колкото се отнася до “шанса за едно мирно разрѣшение”, това насъ малко интересува. Какъ послѣдния ударъ ще бѣде нанесенъ, това не зависи отъ работническата класа. Ако капиталиститѣ не се съгласятъ на нашитѣ декрети да капитулиратъ, ние можемъ да сме сигурни, че тѣ ще получатъ нѣщо по-лошо отъ това.

Събитията които станаха прѣзъ послѣднитѣ 16-17 мѣсеци, ни научиха на нѣщо повече отъ прѣдшествующитѣ двѣ десетилѣтия. Тѣ ни научиха че политическата партийна агитация е не само безполезна, но и врѣдна за индустириалната организация. Ние сме виждали хора съ усърдие да слушатъ индустри-

алния говорителъ, който случайно билъ отъ С. Р. П., щомъ той почваше да имъ показва “разликата” или нѣщо подобно, хората се отврѣщаха отъ него съ прѣзрѣние къмъ политикана”.

Че изборната агитация е врѣдна за изграждането на една економическа организация, способна да “напълни кофата”, е очевидно; толкова очевидно е този фактъ, че ние бѣхме свидѣтели какъ въ послѣдната конвенция на И. Р. С. другаря Де Леонъ направи едно прѣдложение въ смисълъ, че нито единъ организаторъ, отъ която и да е социалистическа партия, да не се употребява за такъвъ на И. Р. С. Да, една-годишна агитация и опитъ извършиха голѣми промѣни въ революционната мисълъ на тази страна.

Хората които прѣди нѣколко мѣсеци чувствуваха, че се докосватъ до единъ крайно деликатенъ въпросъ, когато говорѣха по не-афилирващето се къмъ никоя партия становище на И. Р. С., сега отхвърлятъ политиката безъ всѣкакво колебание.

И нека нито за моментъ да не се лъжемъ, че това е само единъ прѣходенъ кризисъ, една врѣменна манифестация на нѣколко нагорещени мозъци.

Не! Тази политико-отричаща тенденция, която ние забѣлѣзваме въ тази страна, е американското изражение на общата тенденция на революционната работническа класа по цѣлия свѣтъ. Въ Италия, Испания, Швейцария, Франция, даже и Германия, съ своята три-милионна партия на книга, ние виждаме сжщото нѣщо.

Въ една дълга статия отъ нашия Парижки другаръ, А. Брукеръ, публикувана въ “Народъ” напослѣдъкъ, ние виждаме какъ работническата класа въ

Франция, наситена отъ политическите партии, се обединява въ една революционна организация, "Генерална Конфедерация на Труда", която отхвърля политиката и приема "прѣмата акция". Историята на тази политико-отричаща тенденция би направила едно интересно и поучително съчинение, което би помогнало значително за да се разбере великата промѣна, която става въ революционната мисъл на работническата класа отъ цѣлия свѣтъ.

Прѣди да приключимъ ние бихме желали да кажемъ, че, пишейки тази статия, ние не хранимъ никакви прѣдразсждаци противъ никоя личностъ или партия; казаното противъ изборната активностъ се отнася за всички социалистически партии въ свѣта.

Ние сме били вѣрни и редовни членове на социалистическите партии въ Европа и Америка дълги години, но нашия опитъ като наемни роби ни е показалъ, че ние сме били криви. Ние изразяваме нашето мнение, което, сме увѣрени, не ще бжде удобно отъ тия, които не сж забравили нищо и не сж научили нищо отъ дълго-годишниятъ горчивъ опитъ.

Отговоръ:

(Пъпроса, не веднажъ зададенъ на защитниците на физическата сила, които сж ни удостоявали съ своите статии, остава неотговоренъ: "Какъ мислите да рекрутирате и организирате вашата индустриална организация щомъ започвате съ отричането на мирния методъ за разрѣшаване на обществения въпросъ, именно, политическия методъ?" За забѣлѣзване е, че нито единъ отъ нашите опоненти се е по-

грижилъ да отговори на този въпросъ. Тѣ всички само разтѣгатъ въпроса. Въмѣсто да се занимаватъ само по тази точка, която е рѣшающа, тѣ се отдаватъ на разсѣждане за нѣща, които може да сж така, обаче, нѣматъ нищо общо съ сжщността на въпроса — КАКЪ?

До колкото нашитѣ почтени кореспонденти се доближатъ до отговора на дѣйствителния въпросъ, се заключава въ пасажа: “И. Р. С. доволно изпълняватъ релята на една социалистическа политическа партия, тѣй като има за цѣль колективното общество и проповѣдва класовата борба на индустриално поле”. Това изявление е двойно погрѣшно.

Ако да се “цѣли” къмъ едно нѣщо е достатъчно, тогава да го “желаешъ” трѣбва сжщо да бжде достатъчно. Всѣки практически умъ знае, че желанія и цѣли, прѣди да дадатъ нѣкакви резултати трѣбва, подобно на парата, да се поставятъ въ котела на една добрѣ организирана машина. Желанията сж нѣщо добро, цѣлитѣ — още по-добро; безъ организацията, обаче, която да ги осжществи, тѣ сж вѣтъръ. Въпроса е, какъ ще се засѣгнатъ елементитѣ, които ще съставляватъ необходимата организация.

Вториятъ недостатъкъ въ този пасажъ е още по-очевиденъ. Той е фаталенъ за подържането на анти-политическата агитация. Наистина, И. Р. С. “проповѣдва класовата борба” и може да я проповѣдва свободно, може свободно да прокламира своята цѣль “да вземе и задържи”; но тя може да върши това само защото поставя себе си не върху руския, но върху цивилизования принципъ на разрѣшение общественитѣ трѣдности. И. Р. С. ясно признава необходимостта отъ работническо единство, “както

на економическо, така и на ПОЛИТИЧЕСКО поле". Само така И. Р. С. може да агитира и учи на открито. Нейното становище е ясно — да организира едно економическо тѣло, което да е способно да отрази своя собствена политическа партия, чрѣзъ която да даде шансъ за мирно разрѣшение на настоящата обществена "неприятност", и която ще, сжщеврѣменно, да има нуждната сила, съ която да наложи указътъ на бюлетината. Да се казва, че И. Р. С. може свободно да проповѣдва класовата борба сега, когато нейния приамбълъ е толкова умно и здраво нагоденъ, е основно отричане на претенциитѣ, които нашитѣ кореспонденти правятъ, че политическата агитация е ненуждна. Нека И. Р. С. послѣдва гледището на нашитѣ кореспонденти и изхвърли политическата клауза, тогава тѣ ще видятъ, че на настоящата революционна агитация водена отъ И. Р. С. ще се тури точка. Веднажъ приела планътъ, по който рускитѣ революционери сж принудени да дѣйствуватъ, И. Р. С. ще бжде третирана съ една доза, за която тя сама ще бжде виновна, една доза на руски тероризмъ. Далечъ отъ да помогне за издигането на революционния гласъ въ тази страна, И. Р. С. ще спомогне на капиталиститѣ да завлекатъ този гласъ до равнището, отъ което рускитѣ революционери сега се мжчатъ да подигнатъ своята страна.

Това е достатъчно по едничкия аргументъ на нашитѣ кореспонденти, който, макаръ и издалечъ, може да се каже че се отнася до въпроса. Има, обаче, още два оргументи, които не би трѣбвало да се минатъ мълкомъ, макаръ и да не се отнасятъ прѣмо къмъ въпроса.

Нашитѣ дописници казватъ: "Ние не можемъ

да разберемъ какъ другаря Де Леонъ отскача на заключението, че агитацията на И. Р. С., която той нарича 'агитация за сила' ще се изроди въ съзаклятничество". Отговорътъ на това е: Да не би нашитѣ кореспонденти да претендиратъ, че Де Леонъ е казалъ: "настоящата политическа агитация на И. Р. С. ще се изроди въ съзаклятничество"; ако това е, което тѣ искатъ да кажатъ, тогава тѣ биха имали голѣми трудности да докажатъ, че Де Леонъ е правилъ такива изявления. И. Р. С. е това, което И. Р. С. е днесъ, а не това, което нашитѣ приятели, подписани подъ горѣ-публикуваното писмо, желаятъ да направятъ отъ нея. Тѣ не сж отишли още толкова далечъ. Ако, обаче, нашитѣ кореспонденти сж направили едно опущение въ своето изявление и искатъ да кажатъ, какво че Де Леонъ подържа, че съ отхвърлянето на политическата клауза отъ програмата на И. Р. С. и ЗАПАЗВАНЕ НА КЛАУЗАТА ДА "ВЗЕМАТЪ И ЗАДЪРЖАТЪ" И. Р. С. ще се изроди въ съзаклятничество — ако това е, което тѣ искатъ да кажатъ, тогава тѣ цитиратъ Де Леона право. Едно просто отричане на това заключение не опровергава едно заключение, извлечено отъ неопровержимитѣ исторически опити, отъ кждѣто то произтича.

Тъкмо тукъ се разкрива една илюзия, която обладава умоветѣ на уважаемитѣ кореспонденти; както изглежда, тѣ вѣрватъ, че проповѣдването само на "индустриалната" форма на организиране ще бжде достатъчно за обучаването на една революционна организация. Ние искаме, колкото се може поскоро, да прѣмахнемъ тази илюзия, като имъ прѣдставимъ слѣдующитѣ принципи:

1. Изхвърляне на политическата клауза отъ про-

грамата на И. Р. С. и запазване клаузата “взематъ и задържатъ” ще изтика агитацията въ подземията на съзаклятничеството, съ всички злини произхождащи отъ това.

2. Изхвърлянето на двѣтъ клаузи — политическата и “взематъ и задържатъ” — запазвайки само “индустриалната” форма на организация, ще въвлече И. Р. С. въ блатото на Гомперсъ-Мичеловата Американска Федерация на Труда.

Другиятъ отъ двата неумѣстни аргументи е този въ пасажа: “Толкова очевиденъ е този фактъ (врѣдата отъ изборната агитация), че ние бѣхме свидѣтели какъ другаря Де Леонъ, въ послѣдната конвенция на И. Р. С., направи едно прѣдложение въ смисълъ, че нито единъ отъ организаторитѣ на която и да е политическа партия да се не употребява като организаторъ отъ И. Р. С.” Тукъ Де Леонъ е цитиранъ точно ; обаче, цѣльта на неговото прѣдложение се криво тълкува. Далечъ отъ да е доказателство за врѣдата отъ политическата агитация, то е доказателство на неговитѣ твърдения, че безъ такава агитация е невъзможенъ никакъвъ успѣхъ. Считайки такава една агитация необходима, той е усърдно наклоненъ къмъ изграждането на една революционна организация, достатъчно мощна за да отрази своя собствена политическа партия, т. е., свой собственъ прѣдвѣстникъ, който да достави случая за едно мирно разрѣшение на въпроса. Слѣдователно, признавайки факта, че днесъ въ тази страна съществуватъ двѣ конкретни и враждебни политически партии, и двѣтъ развѣващи знамето на социализма, би трѣбвало да бжде ясно, че организатори отъ двѣтъ партии, дѣйствувайки едновременно като ор-

ганизатори на И. Р. С., биха по-скоро затруднили, отколкото да подтикнатъ растежа на И. Р. С.

— Редактора на “Народъ”)

Писмо Четвърто.

(Отъ Артуръ Джиованити, Ню-Йоркъ)

Азъ четохъ твърдѣ внимателно статията отъ другаритѣ Уагнеръ и Василио въ в. “Народъ”, така сжщо и забѣлѣжкитѣ на другаря Де Леонъ, и, въ резултатъ на това, азъ желая да дамъ моето скромно мнение и се опитамъ да отговоря на още не-отговорения въпросъ на редактора.

Менъ ми се струва, че както Сандгрень, така и Де Леонъ даватъ крива дефиниция на това, което тѣ наричатъ “политическа активностъ на работническата класа”, грѣшка, която отчасти се поправи, когато тѣ теглиха линия между бюлетината и агитацията. При това, макаръ че Сандгрень и неговитѣ послѣдователи не искатъ никаква политика, но искатъ революция, а пъкъ Де Леонъ, отлъчвайки бюлетината още настоява щото избирателната листа на Соц. Раб. Партия да фигурира на сжщата тази бюлетина. Първия забравя, че една революция по необходимостъ трѣбва да бжде политическа прѣди да може да бжде друго нѣщо; послѣдниятъ се малко страхува да възвърне революционнитѣ методи въ прѣкия пжтъ на “вънъ съ политическата акция”, сирѣчь, генералната стачка и бунта.

Въпросътъ не е дали ние ще се занимаваме съ политика или не, но какъ трѣбва да водимъ нашата политическа борба: трѣбва ли, макаръ и врѣменно,

да останемъ въ кръгътъ на законността, или пъкъ трѣбва да излѣземъ съвършено вѣнъ отъ нея и наложимъ нашитѣ права и желанія съ новитѣ срѣдства и оржжия, които отговарятъ на историческия моментъ, въ който ние живѣемъ? Въ Европа, за да опрѣдѣлимъ тази законна борба, защото за да бжде мирна тя трѣбва да бжде законна, ние сме ѝ дали едно ново наименование: парламентаризмъ, и цѣлия въпросъ, споредъ менъ, лежи въ тази дума, която значи политическа борба на работническата класа вжтрѣ въ капиталистическата държавна машинерия.

Тогава, дали другаря Де Леонъ иска да каже парламентаризмъ, когато говори за миренъ методъ на разрѣшение общественя въпросъ? Ако не е това, кждѣ е, тогава, необходимостта отъ избирателна листа, щомъ като ние не възнамѣряваме и не искаме да изпращаеме нашигѣ “почетни другари” въ Вашингтонъ?

Азъ ще взема подъ внимание само първото прѣдположение и ще се постарая да докажа колкото евъзможно по-кратко, че парламентарна акция, да употребя една импортирана дума, ще рѣче просто реформа, а не революция въ дѣйствителната историческа смисълъ на думата.. Парламента е буржоазенъ институтъ, основния камъкъ на капиталистическата сграда, защото той е сжщия органъ, съ който републиката повали монархизма, и чрѣзь който капитализма изплува надъ феодализма. Прѣди и прѣзь бунтовническитѣ фази на Френската Революция, надигащата се буржоазия знаеше, че тя не би могла да събори феодализма съ законнитѣ срѣдства, които тогава бѣха възможни, тя виждаше, че за да прѣо-

брази обществото ней ѝ бѣ нужно абсолютното унищожаване на сѣществуващата държава първо, и като слѣдствие отъ това тя наложи и разви новата държавна форма, която нѣмаше нищо общо съ старата, т. е., парламента. Така трѣбва да стане и съ пролетариата, както бѣ съ буржоазията. “Пролетариата не избѣгва общото правило за всички революционни класи, които сж го прѣдшествовали. Така сжщо и той си сформира единъ органъ на прѣдставителство за своитѣ колективни интереси. Този органъ е работническата организация, занаятчийския синдикатъ. Нито една истинска революционна класа може да мисли, че употребяването на законната машинерия на сѣществующия режимъ може да бжде достатъчно за да гарантира нейнитѣ колективни интереси. Тя трѣбва да си образува свой собственъ органъ и да се стараете да го направи господствуващъ надъ този на сѣществующето общество”. (Лабриола). Съ други думи, една класа, която дѣйствително възнамѣрява да изпълни своята историческа функция, трѣбва да бжде революционна не по цѣль, а по методи и срѣдства. Задачата на революцията не е да гради новото общество, но да унищожит старото, слѣдователно, нейната първа цѣль трѣбва да бжде пълното събаряне на сѣществуващата наредба и държава, като я направи абсолютно безсилна да противодѣйствува и наново да се възстанови. Когато революцията не успѣе да извърши това, стария режимъ може да възприеме нови идеи, но ще се запази, както бѣ случаятъ въ Италия и Германия, и както би се случило въ Русия, ако работническата класа не нанесе единъ силенъ ударъ въ коренитѣ на монархията и насила наложи своя соб-

ственъ политически органъ противъ Царя и Думата. Съ други думи, когато революционния процесъ излѣзе вѣнъ отъ пѣтя на насието и бунта и още не изпълнилъ своята разрушителна функция, почва да аргументира и дискусира въ крѣгътъ на законността; когато не нанася удари върху сѣществующата машинерия изъ отвѣнъ, а почва да я завладѣва изъ отвѣтрѣ, той съвършено измѣня на своя идеалъ и не прави нищо друго, освѣнъ реформа. “Да се употребяватъ органитѣ на сѣществующето общество за да се прѣобрази сѣщото това общество, значи да се сътрудничи за запазването и гарантиването му, сирѣчь, да се върши работа противо-революционна”. (Сорелъ).

Слѣдователно, ако С. Р. П. оиде въ “конгреса” това значи, че тя признава ползата отъ него, а като е така, тя ще сътрудничи за неговото увѣковѣчаване и ще позволи на държавата, слѣдователно, и капитализма, да живѣе по-дълго врѣме. Слѣдователно, ние се нуждаемъ отъ една организация не само съ революционна цѣль, но организация готова да послѣдва революционния процесъ не само въ неговитѣ нови идеали, но и въ неговитѣ нови акции за реализирането на тѣзи идеали. Отъ това става очевидно, че такава организация не може и не трѣбва да употребява легални и законни методи, нито пъкъ може да се надѣва за мирно разрѣшение, тѣй като самия фактъ, че една класа е революционна, означава че тя е незаконна. Това другаря Де Леонъ не разглежда, нито пъкъ отговаря на аргументитѣ съ аргументи и на фактитѣ съ факти. Той не казва, че такава една организация не ще заведе работническата класа къмъ побѣда, а просто се е загрижилъ

какъ ще я организираме ако напустнемъ идеята за едно възможно мирно разрѣшение на обществения въпросъ.

Това мирно разрѣшение може да бжде постигнато само чрѣзъ парламентарната акция; но ако капитализма е отворилъ своята Светая Светихъ за една неприятелска класа, която не иска нищо друго, освѣнъ неговото обезоглавяване, това показва че той не се страхува отъ пролетариата, щомъ послѣдния желае да отиде на гости у капитализма и да си поговори съ него. Моятъ неприятель е мой неприятель, и азъ се страхувамъ отъ него само когато той ме чака отвънъ въоръженъ съ револверъ или ножъ, но когато влѣзе вътрѣ и сѣдне да говори върху причинитѣ на разправията, азъ не се страхувамъ вече отъ него, и цѣлата разправия по необходимостъ ще се завърши съ весела вечеря, изобилие отъ вино и свързанитѣ съ това тостове и весели шегги. Какъ можемъ да вѣрваме, че и съ най-твърдата логика и съ страхътъ на една силна революционна организация ще можемъ да убѣдимъ господарската класа да се прѣдаде въ ржцѣтѣ на своя противникъ, който не признава никаква християнска милостъ и не ще смекчи смъртното наказание за капитализма? Трѣбва ли, тогава, да мислимъ, че капитализма по-скоро би се самоубилъ, отколкото да се яви лице срѣщу лице съ своя палачъ въ лицето на И. Р. С.? Сжществува ли въ историята поне единъ примѣръ, който да потвърдява такъвъ единъ сладъкъ сънъ за миръ и любовь? Даже св. Папа Римски, който вѣрва че трѣбва да обърнемъ лѣвата си страна, когато нѣкой ни удари по дѣсната, не се е отказвалъ никога отъ приятната помощ на джелатина и други християн-

ски съучастници, когато неговия тронъ или света кесия сж бивали атакувани. Самоубийството не е актъ на нормално състояние, нито пъкъ има нѣкакво основание да вѣрваме, че капиталистическата класа изведнажъ ще подлудѣе въ послѣдния моментъ.

Главно съ сила и чрѣзъ насилие само ние можемъ да прѣобразимъ обществото, но колективно и организирано насилие; не каквото е сега въ Русия, но каквото е било въ тази страна прѣди 50 години. Това не е съзаклятничество, но открита и лоялна борба, не нападение изъ засада, а редовенъ дуелъ; то не ще бжде разбъркано бунтуване, но една добра и редовна цивилна война, ако желаете така да го нарѣчете. Ако единъ законъ отъ “конгреса” може да прѣдотврати това и даде на работническата класа земята и срѣдствата на производството и разпрѣдѣление, толкова по-добрѣ, но това е тѣхна работа, а не наша. Какъ можемъ да обединимъ хората за тази славна пролетарска апопея? Какъ Интернационала ги обедини? Какъ изградихме локалъ 199, Шивашкия Индустриненъ Юнионъ, най-силниятъ и най-многобройния юнионъ въ града, кждѣто никога не се е споменувало за избори, при все това всѣки единъ членъ е добрѣ запознатъ съ клаузата “взематъ и задържатъ”? КАКЪ? Чрѣзъ отиване при тѣхъ и имъ разправимъ всичко, безъ да ги считаме за тигри или зайци, а хора, които веднажъ разбрали, могатъ да докажатъ другиму че тѣ сж прави, по единъ добъръ американски начинъ, като му сложатъ нѣколко юмука по носътъ, щомъ думитѣ и аргументитѣ не помогнатъ.

Тогава, сж ли С. П. и С. Р. П. толкова необходими за И. Р. С., че безъ първитѣ послѣдния не мо-

же да сжществува? Дали изборитѣ сж единственото срдство, съ което можемъ да убѣдимъ работниците, че тѣ трѣбва да се организиратъ, да стачкуватъ и да насочватъ своитѣ акции до толкова на политическо поле (политическа агитация), че самитѣ тия, които сж отгорѣ, да хвърлятъ по нѣщо отъ врѣме на врѣме до като цѣлата сграда падне?

Защо да говоримъ на работническата класа за мирно разрѣшение на въпроса, когато, вѣроятно, нито ЕДИНЪ членъ отъ С. Р. П. вѣрва въ него? Петдесетъ вакантни мѣста въ “конгреса” ще изплашатъ капитализма повече, отколкото петдесетъ “почтени” социалисти сѣднали тамъ и не вършатъ нищо; ако има нужда да се употрѣби бюлетината за нѣщо, нека я употрѣбимъ за единствената цѣль, именно, да изпраздимъ тѣхнитѣ мѣста въ парламента. Бждащето на социализма е въ генералната стачка, но такава, която да отиде до фаталния край, т. е., въоръженъ бунтъ и насилствено унищожение на всички сжществуващи обществени условия. Може да ми се възрази, че още е много рано за Америка да се дига аларма противъ парламентаризма, но социалистическото движение въ всички европейски страни се е толкова изродило вслѣдствие парламентаризма, че би било просто глупостъ да се не възползуваме отъ тѣхния урокъ и послѣдваме другъ пжтъ. Нека не изхвърляме политическата клауза отъ програмата на И. Р. С., но нека разберемъ, че И. Р. С. трѣбва да се развива като бждаще законодателно и изпълнително тѣло на страната, да подкопава сжществуващитѣ такива, да поема постепенно функцията на държавата, до като съвършено я замѣни, чрѣзъ единственото нейно срдство — революцията.

Отговоръ:

[Прѣди всичко, нека още веднажъ бжде отбѣлѣзанъ факта, че тази седмичния опонентъ на становището на С. Р. П., както и всички прѣди него, оставя неотговоренъ въпроса поставенъ отъ “Народъ” още въ началото на дискусиата: “какъ ще могатъ редоветъ на И. Р. С., на революционната армия, която е прѣдзначена да вземе и задържи сръдствата на производството, да рекрутира необходимитъ сили за този бѣлѣжитъ и послѣденъ актъ на революцията, ако тя започне съ отричане на цивилизования методъ на разрѣшение на спорове, прѣдложенъ отъ политическата платформа, и застане изключително върху принципа на физическата сила?” Това е въпроса, който, наистина, заслужава отговоръ. Той е сжщественъ за едно общо разбиране. Защо въпросътъ се постоянно заобикаля? Всѣко едно заобикаляне не може да се тълкува другояче, освѣнъ като доказателство на неспособностъ да се отговори на този въпросъ; слѣдователно, явно доказателство за солидността на практическия принципъ, който въпроса включава. Впущане въ безкрайни отклонения и заемане мѣстото съ странични въпроси, правятъ доказателството още по-силно.

Случаятъ съ тази-седмичниятъ кореспондентъ прави избѣгването отъ въпроса още по-нагледно. Джиованити още отъ начало признава, че на въпроса зададенъ отъ “Народъ” не е било отговорено. Въ сжщностъ, тъкмо за това той иска да му се позволи мѣсто въ вѣстника за да “се опита да отговори на още неотговорения въпросъ на редактора на “На-

родъ”. Отговаря ли той на въпроса? Нито съ една дума.

Или това изрѣчение е, може би, отговоръ: “Какъ ще обединимъ хората за тази славна пролетарска апопея? Какъ ги е обединилъ Интернационала?” — Изрѣчението прѣдполага, че Интернационала е вече обединилъ хората за тази славна пролетарска апопея. Това е ново за насъ. Ако Интернационала е вече “обединилъ хората за тази славна пролетарска апопея”, не би имало никаква капиталистическа класа за сваляне днесъ; апопеята би била вече свършенъ фактъ. Факта че тя не е още завършена, че Джиованити признава че апопеята трѣбва тепърва да се извършва, е достатъчно опровержение на твърдението, че “Интернационала е обединилъ хората”.

Да не би пъкъ, по всѣка възможность, това другото изрѣчение да е обѣщания отговоръ отъ Джиованити: “Какъ да обединимъ хората за тази славна пролетарска апопея? Какъ И. Р. С. ги обединява?” — Това изрѣчение е отъ родътъ на онова твърдение, анализирано миналата седмица по поводъ кореспонденцията на нашитѣ критици отъ Сентъ Луисъ. То изрѣчение не отговаря на въпроса зададенъ отъ “Народъ”, то потвърдява този въпросъ, то е фатално за становището на опонентитѣ на “Народъ”. Тази дискусия бѣ подкачена отъ Сандгреновото прѣдложение “да се изхвърли всѣкакво споманаване на политика въ програмата на И. Р. С.” Слѣствие на което “Народъ” зададе горѣ-изложения въпросъ, а твърдението на Сандгрень и всички, които се наредиха на негова страна, включая и тази-седмичния ни кореспондентъ, бѣ, и е, че политиче-

ската агитация трѣбва да бжде изоставена като врѣдна и ненуждна. Никой отъ опонентитѣ на позицията на “Народъ” не може да показва на успѣшната агитация на И. Р. С., съ политическата клауза въ нейната платформа, като доказателство, че И. Р. С. може да рекрутира нужднитѣ сили сама върху принципа на физическата сила.

Джиованити, слѣдователно, оставя въпроса неотговоренъ, при все че се обѣща да отговори; и за най-голѣмо удивление, той завършва противопоставяйки се на Сандгреновото прѣдложение да се изхвърли политическата клауза отъ платформата на И. Р. С.! Неизправими сж противорѣчията, въ които тази-седмичния опонентъ се е оплелъ.

Ние бихме могли да спремъ тукъ. Съ сжществената частъ отъ горното писмо ние сме се вече справили. Въ всѣки случай, понеже нашиятъ кореспондентъ попада въ брой странични грѣшки, ние върваме че той ще ни благодари ако му обърнемъ вниманието върху тѣхъ. А това ние вършимъ, защото често се случва, че страничнитѣ грѣшки ставатъ причина за главни грѣшки. До тогава, до като страничнитѣ грѣшки замѣгляватъ умътъ, главнитѣ оставатъ незабѣлѣзани.

Джиованити казва: “Една класа, която дѣйствиелно възнамѣрява да изпълни своята историческа мисия, трѣбва да бжде революционна не по цѣль, а по методи и срѣдства”. Това изрѣчение прави двоенъ грѣхъ спрѣмо обществената наука. Неговото първо прѣгрѣшение лежи въ употребяване на изражението “революционни методи и срѣдства”. Нѣма такива нѣща като “революционни методи” или “срѣдства”. Срѣдствата и методитѣ могатъ да бж-

датъ добри или лоши, умни или глупави, наврѣменни или прѣждеврѣменни — “революционни” никога. Физическата сила, която кореспондента счита като революционенъ методъ и срѣдство, въ сжщность, по никой начинъ не може да бжде “революционна”; тя може да бжде и архи-реакционна. Ако физическата сила бѣ критериума на “революцията”, тогава палмата на революционерство би трѣбвало да се поднесе на Царското управление. Самиятъ Джиованити несъзнателно дѣйствува съгласно това гледище на въпроса. Ако той не дѣйствуваше така, той не щѣше да бжде сега въ революционния лагеръ на И. Р. С.; той би попадналъ въ Шермановата тайфа отъ реакционери, които прибѣгватъ до физическа сила *). Второто прѣгрѣшение на изрѣчението лежи въ първата му часть, понятието, че функцията на пролетариата “трѣбва да бжде революционна НЕ ПО ЦѢЛЬ, а по методъ и срѣдства.” Съ други думи, цѣльта е едно незначително количество въ опрѣдѣляне революционния или не-революционния характеръ на едно тѣло. Такова едно разбиране на обществената еволюция или ходътъ на човѣшкитѣ събития е неоснователенъ. Марксъ твърдѣ добрѣ е казалъ, че силата всѣкога е била АКУШЕРКА на революцията. Обаче, съгласно разбирането на нѣщата отъ нашия кореспондентъ, всичко що е нужно за раждането на едно дѣте е акушерката; функциитѣ на бащата и майката не се считатъ за нищо. Въ Русия сега става едно жестоко

*) Ч. О. Шерманъ е бламирания президентъ на И. Р. С., който обяви бюлетината за “книжна пачавра” и се опита да въвлече И. И. С. назадъ въ занаятчийския юнионизмъ на Амер. Фед. на Труда.

стълкновение между физически сили. Ако физическата сила бѣ критериума на революцията, тогава и двѣтѣ борящи се страни щѣха да бждатъ революционери. Ние всички знаемъ, че това е погрѣшно. Какъ ние опрѣдѣляме коя е революционната страна и коя е реакционната? Разбира се, по тѣхнитѣ респективни ЦѢЛИ.

Тази сериозна грѣшка отъ страна на Жиованити води къмъ слѣдующата друга грѣшка, която сжщо като черна нишка се протака прѣзъ цѣлото изложение на неговитѣ аргументи. На едно мѣсто той казва: “Трѣбва ли, макаръ и врѣменно, да останемъ въ кржгѣтъ на ЗАКОННОСТЪТА”; на друго мѣсто: “ЗАКОННАТА борба, защото, за да бжде мирна, тя трѣбва да бжде ЗАКОННА”; пакъ: “Употрѣбяване ЗАКОННИТѢ машинерии за сществующия режимъ”; още на друго мѣсто: “Такава една организация (организация отъ която се нуждаемъ) не трѣбва да употребява ЛЕГАЛНИ и ЗАКОННИ средства”; и така нататъкъ. Нескончаемото повторение на терминити “легаленъ”, “законенъ”, “законность”, показва едно криво схващане на позицията на вѣстникъ “Народъ”. Жиованити не ще намѣри нито веднажъ употребени отъ “Народъ” тия думи въ тази дискусия. “Народъ” не се безпокои отъ мисълта за “законность”. Той се основава на принципа на “цивилизацията”. Жиованити и редактора на “Народъ” сж цивилизовани хора. Тѣй като тѣ сж цивилизовани хора, тѣ дискусираатъ по този въпросъ учтиво. Ако тѣ бѣха двама варвари, тѣ биха почнали да си чупятъ главитѣ единъ други. Мислитѣ на Жиованити тѣй сж се омотали по този въпросъ, че той чель “законно” вмѣсто “цивилизовано”, “закон-

ность” вмѣсто “цивилизация”, и това му е попрѣчило да разбере аргументитѣ на “Народъ” въ тази дискусия, започващи съ отговора на Сандгрень, кждѣто принципа на цивилизацията бѣ обширно третиранъ.

Политическата акция е цивилизования, защото е мирния методъ на общественото дебатиране и на установяване числената сила. Тоя който отхвърля този методъ, застава върху равнището на варваризма, едно равнище, кждѣто капиталистическата класа ще бжде повече отъ доволна да го срѣщне, тъй като съ това ще даде единъ добъръ претекстъ на капиталистическата класа да отхвърли всѣкакво уважение къмъ благоприличието и прибѣгне къмъ тероризма, което тъкмо ѝ подхожда. Но цивилизацията си е ЦИВИЛИЗАЦИЯ. Това прѣдполага не само старанието за миръ, но съзнаването на факта, че ПРАВО безъ СИЛА е вѣтъръ. Слѣдователно, цивилизованата революционна организация прокламира правото, иска го, защитава го, и доброволно се подчинява на цивилизования методъ на подаване гласовѣтъ — и, СЖЩЕВРѢМЕННО, СЕ СНАБДЯВА СЪ НЕОБХОДИМАТА ФИЗИЧЕСКА СИЛА ЗА ВЪ СЛУЧАЙ ЧЕ НЕЙНИЯ ПОБѢДЕНЪ ПРОТИВНИКЪ ПРИБѢГНЕ ДО ВАРВАРСКИЯ НАЧИНЪ НА НАЛАГАНЕ СВОЯТА ВОЛЯ. Цивилизования човѣкъ отговаря на сила съ сила; варваринътъ започва съ сила. “Цивилизацията”, а не “легалността” изисква политическата клауза.

Трета една странична грѣшка на Жиованити се явява въ пасажа, кждѣто той цитира Лабриола въ поддръжка на това, което Лабриола не поддръжа. Лабриола принадлежи къмъ “синдикалистическото”

крило на какво? На Социалистическата ПАРТИЯ въ Италия. Цитатътъ отъ Лабриола се изопъчвава шомъ се поставя тамъ, кждѣто не принадлежи. Той е тъкмо на мѣсто въ свръзка съ становището на Лабриола, което е толкова сходно съ това на С. Р. П., колкото двѣ становища могатъ да бждатъ сходни въ двѣ различни страни.

Накрай, слѣдующия пасажъ отъ писмото на Джиованити хвърля ясна свѣтлина върху разхалтавения начинъ на мислене на нашитѣ опоненти: “Петдесетъ вакантни мѣста въ Конгреса (парламента) ще изплашатъ капитализма повече, отколкото петдесетъ ‘почтени’ социалисти, сѣднали тамъ и не вършатъ нищо; и ако ние ще употрѣбяваме бюлетината за нѣщо, нека я употрѣбимъ за едничката цѣль — изпраздането на тѣхнитѣ мѣста”, — едно понятие, което може да произлѣзе само отъ едно криво схващане на фактитѣ въ случаятъ. Даже ако цѣлата работническа класа би се въздържала отъ гласуване, пакъ не би имало НИТО ЕДНО ВАКАНТНО МѣСТО, капиталистическитѣ кандидати тогава би се избирали единодушно отъ самитѣ капиталисти. Темата на тази дискусия е сериозна. Къмъ нея трѣбва да се пристѣпва не съ ядъ или прѣдубѣждение, но съ умъ, наклоненъ да възприема фактитѣ и вади заключения отъ тѣхъ. — Редактора на “Народъ”)

Писмо Пето.

(Отъ Х. Б. Хофманъ, Нью-Йоркъ)

Дали дебата по политическото положение е привършенъ или не, редактора на “Народъ” трѣбва да

отговори на слѣдующитѣ въпроси и отговори: Тѣй като никакви коментарии не могатъ да се правятъ безъ да се прѣдстави отъ кждѣ аргументитѣ сж извлечени, азъ бихъ желалъ щото тази дописка да се отпечати изцѣло.

Въпроситѣ сж отправени къмъ единъ отъ Социалистическата Раб. Партия.

1. “Сте ли вие едно революционно тѣло?” “Разбира се че сме”.

2. “Много добрѣ. Щомъ, тогава, вие сте една политическа партия, вие сте организирани да наложите или да разширите законодателнитѣ постановления?” (Колебливо) “Да, ние сме организирани за законодателни цѣли.”

3. “И вие наричате себѣ си революционери. Законодателството вътрѣ въ капиталистическата държава, за да бжде то валидно, трѣбва да е отъ мека конституционна натура. То трѣбва да се схожда съ капиталистическото понятие за валидность. То трѣбва да е въ хармония съ сжществующия редъ на нѣщата, нали?” “Да”.

“Така че ако вие отивате въ хармония съ капиталистическата държава, вие можете да добиете реформи, радикални или ултра-радикални, но такива реформи не могатъ да излѣзатъ вѣнъ отъ границитѣ на частната собственостъ. Въ сжщностъ, вие успѣвате въ подобрене лошитѣ условия, облекчавате положението на работника и го направяте поносимо. Вие несъзнателно помирявате работника съ сжществующитѣ условия, защото вие създавате въ него вѣра, че вие ще му помагате, и то чрѣзъ законодателство. Въ сжщностъ вие извършвате работата на реформатора, която работа той, като полезенъ лей-

тенантъ на капитализма, може по-добрѣ да извършва. Хърстъ може да извоюва чрѣзъ законодателството повече реформи и за по-късо врѣме отколкото петъ революционни партии.

“Освѣнъ това, вие създавате една фалшива надежда, за която работническата класа не ще ви прости, когато разбере суетата отъ нея. Като съзнателни социалисти, вие знаете че капиталиста е добрѣ укрѣпенъ; законодателства, сѣдилища и полиция сж неговитѣ военни оржжия; всѣкой по важенъ законъ може да бжде унищоженъ отъ сѣдилищата, които обикновено не сж отъ избираемо естество. Вие знаете безпомощното си положение и всѣтаки поощрявате работниците въ това направление, като ги карате да вѣрватъ въ силата на законодателството.”

“Не! Не! Ние сме въ политиката съ агитационна цѣль,” отговаря смутения привърженикъ на С. Р. П.

“Ха! Ха! въ политиката съ агитационна цѣль! Ако азъ не бѣхъ напълно увѣренъ въ вашата извънмѣрна искреностъ, азъ бихъ ви нарѣкълъ мошеникъ. Както е случая, обаче, азъ ще се задоволя съ мисълта, че вие сте въ кривъ пѣтъ.

“Една политическа партия означава нѣщо. Тя има своя класическа мисия, която е общопонятна. Една политическа партия е или на власть, или се стреми да стѣпи на власть. Тя номинира хора за особени постове. Явявайки се прѣдъ избирателитѣ, тя прави извѣстни обещания, които тя обещава да изпълни, ако бжде избрана. Не е ли глупаво да си въобразяваме, че тя може да се маскирва като политическа партия, безъ да има политически намѣрения. Не е ли глупаво просто заради агитация и про-

паганда да си създаваме грижи за изграждането на едно политическо тѣло. Това е криво прѣдставление на фактитѣ, което достига своя върхъ въ една траги-комедия. И колко глупаво би било да се практикува и политика и агитационна пропаганда чрѣзъ една политическа партия и пакъ да са запиши революционния характеръ на това тѣло. Това е реформаторски карнавалъ съ подходяща за него маскировка”.

Отговоръ:

[Нека пакъ, прѣди всичко, да отбѣлѣжимъ важния фактъ, че тази-седмичния опонентъ на становището на С. Р. П., както и прѣдшественицитѣ му, не дава отговоръ на въпроса поставенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусията — какъ И. Р. С., революционната армия прѣдзначена да вземе и задържи срѣствата за производство и пр., ще рекрутира нужднитѣ сили за този бѣлежитъ и послѣденъ актъ на революцията, щомъ започва съ отричане цивилизования методъ на разрѣшение на общественитѣ спорове, прѣдлаганъ отъ политическата платформа, и застава върху принципа само на физическата сила?

Безсъмнѣно никой не може да клейми, че въпроса е единъ фокусъ или несправедливъ. Хора които иматъ за цѣль свалянето на капиталистическата система; хора които признаватъ необходимостта отъ една революционна економическа организация на раб. класа за извършването на революцията; най-послѣ хора които отхвърлятъ цивилизования методъ на

общественна борба, политическата акция; — такива хора наистина дължатъ на публиката, работническата публика, отговоръ на поставения по-горѣ въпросъ — какъ възнамѣрявате да рекрутирате вашитѣ сили?

Настойчивото отбѣгване отъ да се даде отговоръ на въпроса оправдава заключението, че той е въпросъ, на който не може да се отговори; че той разбива на парчета основата на мисълта за отхвърляне на политическата акция; че въ сжщностъ, за да се види несъстоятелността на такова едно мнение, достатъчно е само да се задади въпроса. Нито пъкъ може да се прикрие отбѣгването чрѣзъ задаване на други въпроси и, както Офманъ прави тази седмица, самъ дава редица отговори, които, прѣдвидъ обширнитѣ отговори дадени отъ “Народъ” на прѣдишнитѣ кореспонденти и добрѣ извѣстното становище на С. Р. П. по този въпросъ, сж неоснователни.

Фактитѣ въ случая сж тѣзи:

Соц. Партия твърди, че политическата акция е прѣдостатъчна за освобождаването на работническата класа. “Изберете ни”, тѣ казватъ, “и ние ще ве освободимъ”.

Всѣкой единъ съ ясенъ и чистъ разумъ въ работническото движение ясно вижда заблуждението; той даже вижда по-далеко и схваща, че такова едно тѣло, и да не започне съ корупция, трѣбва, по необходимостъ, да се изроди въ едно мошеничество за пролетарията. Освобождението на пролетарията, т. е. Социалистическата Република, не може да бжде резултатъ на законодателни постановления. Никакви чиновници не ще освободятъ пролетарията. Осво-

бождението на пролетарията е възможно само посредствомъ общата акция на самия пролетариятъ, като завземе производителнитѣ сили въ страната.

Тази непогрѣшна, тази неуспорима позиция непосредствено води къмъ принципа, че революционния пролетариятъ не може да изпълни своята историческа мисия освѣнъ ако е организиранъ економически така, че да може да стане пълень притежателъ на индустриитѣ, прѣмахне капиталистическата политическа държава и поеме дизгинитѣ на индустриалната администрация въ страната. Индустриално организираниятъ Революционенъ Юнионъ, на кжсо казано, И. Р. С. бѣ продуктъ на това схващане на нѣщата.

Тази позиция, вслѣдствие на самата своя чистота донесе съ себе си и своята смрадъ. Появи се единъ елементъ, който — погнусенъ отъ неизбежната корупция въ редоветѣ на чисто политиканитѣ отъ С.П., или заслѣпенъ отъ блѣскавостъта на тази позиция, която блѣскавостъ не имъ даваше възможность да видятъ нищо друго освѣнъ нея — настоява щото политическата акция да бжде всѣцѣло изоставена, слѣдователно, И. Р. С. да изхвърли отъ своята платформа политическата клауза, кждѣто се изказва необходимостъта отъ “обединение на работническата класа както на економическо, така и на политическо поле.”

И. Р. С. оспорва стабилностьта на такава една позиция. Тя отива по-далечъ, като посочва на фаталната грѣшка зародена въ такъва една позиция. Отхвърлянето на политическата акция би заставило И. Р. С. да възприематъ варварски методи — да разчита изключително на физическа сила. Кждѣто,

както въ Русия, никакви други методи не съществуватъ, никакви други не можи да се възприематъ. Но както е случая съ останалата западна цивилизация, особено Америка, кждѣто съществува цивилизация методъ на публична агитация и на мирно подчиняване на резултатитѣ при изборнитѣ кутии, кждѣто се изразяватъ противнитѣ гледища; — кждѣто такива методи съществуватъ, личността или организацията, която ги отхвърля, върши това на свой собственъ рискъ. Такъвъ е случая особено за днешната капиталистическа Америка. Капиталистическата класа, колкото и да е силна, тя не е всемогъща. Тя се чувствува принудена да отдаде, поне външно, почитъ къмъ Духътъ на Вѣка. Духътъ на Вѣка изисква свобода на словото и свобода на гласоподаването. Обаче, щомъ една работническа организация отхвърли мирното опитване на сили, капиталистическата класа ще бжде прѣзадоволна да приложи системата на Руския Тероризмъ. Заключениеето отъ всичко това е, че революцията не би могла да рекрутира нужднитѣ сили.

Отъ друга страна, облечена въ мантията на цивилизация, напълно цивилизованъ конфликтъ, И. Р. С. признава налѣжащата нужда отъ политическата агитация, чрѣзъ която може да прѣдвява безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; чрѣзъ която може да проповѣдва и учи причинитѣ за това; чрѣзъ която може да изразява своята готовность да се подчини на декрета на бюлетината, т. е. на мирното опитване на сили; и като резултатъ отъ такова едно поведение, да рекрутира, обучи и организира физическата сила, която можи да ѝ потрѣбва за да запази цивилизованата — ци-

визована защото мирна — побѣда, която се стрѣми да спечели. На кратко казано — безъ революционната економическа организация на работническата класа, денътъ на социалистическата побѣда ще бжде денъ на нейното поражение; безъ социалистическата революционна политическа акция, революционната економическа организация на работническата класа не може да бжде напълно изградена за акция.

Социалистическата Работническа Партия прѣдставява това гледище. При все че признава прѣобладаващата економическа важностъ на това гледище, тя схваща неговата случайна политическа необходимостъ.

“Ха“ се провиква Хофманъ, нашия тази-седмиченъ кореспондентъ, “Маскировка!”

Способитѣ на цивилизацията не сж маска на лицето на цивилизования човѣкъ. Способитѣ на цивилизацията сж частъ отъ самата сжщностъ на цивилизования човѣкъ; тѣ точно отбѣлзватъ профила на неговото лице:

По сжщата причина и на основание на сжщия принципъ, че поражението на Шерманъ въ И. Р. С. можеше да се извърши само посрѣдствомъ политиката на тѣзи делегати, които отидоха на конвенцията прѣзъ миналия Септември съ искрена увѣреностъ, не маскирани, че човѣка бѣше честенъ, но щомъ узнаха че той е канала, веднага го хванаха за хлабавата репутация и го изхвърлиха отъ конвенцията, както и отъ И. Р. С., по сжщата причина и на основание на сжщия принципъ, унищожаването на капиталистическата класа ще бжде работа само на тия хора, за които способитѣ на цивилизацията не сж

маски, а частъ отъ тѣхната натура; хората които настояватъ за изчерпване на всички способности на цивилизацията, и които, когато капитализма свали своята маска, ще бждатъ готови да прибѣгнатъ къмъ способитѣ на варваризма — съ още по-голяма готовностъ, тѣй като тѣзи методи сж отвратителни на цивилизованата кауза, на която тѣ сж апостоли.

По сжщата причина и на основание сжщиятъ принципъ, че Шерманъ би останалъ господарь на положението въ конвенцията и въ И. Р. С. ако прѣобладаваше политиката на тия делегати, които дойдоха въ конвенцията прѣдварително убѣдени въ неговата подлостъ и които искаха да го изхвърлятъ още въ началото, — по сжщата причина и на основание на сжщия принципъ капиталистическата класа ще остане на своя тронъ ако би прѣобладала политиката на този нетърпеливъ и нервозенъ елементъ, който още отъ началото отхвърля възможността за едно мирно опитване на сили и прибѣгне още отъ началото къмъ физическа сила.

Бюлетината на Социалистическата Работническа Партия иска безусловното прѣдаване на капиталистическата класа. Слѣдователно, С. Р. П. проповѣдва революцията, учи за революцията и съ това прави възможно рекрутирването и организирането на физическата сила, нужна за налагането на революцията. С. Р. П. върши всичко това, включително и послѣдното, защото тя застава на становището, което държи управляющата класа въ рамкитѣ на цивилизования методъ на мирно изпитване на силитѣ.

Може би С. Р. П. да алюбѣди въ изборитѣ, т. е. да бжде справедливо зачетена. Въ то яслучай тя веднага

ще се разтури; политическата държава ще бжде веднажъ за винаги унищожена; индустриално и цѣлокупно организирания пролетариатъ ще поеме въ свои рѣцѣ администрацията на производителнитѣ сили въ страната. Е ли това невъзможно? Ние признаваме да е твърдѣ невѣроятно.

По-за вѣрване е щото С. Р. П. да успѣе въ изборитѣ, но да бжде незачетена или получи съпротивление отъ страна на капиталистическата класа, както направиха южнитѣ робовладѣлци при избирането на Линколнъ. Въ такъвъ случай С. Р. П. ще се разтури и слѣе съ своята економическа организация. Тази организация, слѣдъ като е имала благоприятния случай да рекрутира своитѣ сили, и веднажъ цивилизования начинъ на опитванѣ сили изоставенъ, ще въплотява силитѣ на пролетариата, готови да прибѣгнатъ до послѣдното сръдство, и физически пометатъ земята съ варварската капиталистическа класа.

Най-вѣроятно е, обаче, че на политическата прѣдставителка на И. Р. С. не ще се даде врѣме да триумфира въ изборитѣ. По всѣка вѣроятность, нуждитѣ на капитализма ще го тласнатъ, прѣди този моментъ, къмъ нѣкакъвъ беззаконенъ актъ, който ще прѣдизвика съпротива. Нѣкоя стачка ще избухне, капиталистическата бруталность ще причини щото стачката да се разпространи; освѣнъ морална, ще се даде физическа подкрѣпа отъ други и не прѣко засѣгнати слоеве отъ работническата класа. Ще се създаде едно положение на нѣщата — економическо, политическо, социал-атмосферично — подобно на положението въ 1902 година, прѣзъ врѣме на голѣмата стачка на вѣглекопачитѣ, или въ 1894 годи-

на, прѣзъ врѣме на желѣзничарската стачка. Какво тогава? Изходътъ въ такъвъ случай ще зависи отъ степенъта, която организацията на И. Р. С. е достигнала въ качествено и количествено отношение. Ако тя е достигнала необходимия минимумъ, тогава, този класовъ инстинктъ на пролетариата, на който Марксъ учи социалиститѣ да се уповаватъ, и струнитѣ на който капиталистическата класа се стреми, посрѣдствомъ своитѣ работнически мошеници, да запази отъ да бждатъ хванати отъ социалиститѣ, веднага ще се кристализира около този необходимъ минимумъ на индустриалната организация. Работническата класа тогава ще бжде органически консолидирана. Поради капиталистическия варваризмъ, всѣкакви усилия за мирно опитване на сили ще се укажатъ излишни. Моментално капитализма ще бжде пометенъ настрана. За такъвъ единъ актъ, обаче, при такова едно положение на нѣщата, нека се запомни, И. Р. С. трѣбва да сж достигнали необходимия качественъ и количественъ минимумъ на усвѣршенствуване, А ТОВА, ОТЪ СВОЯ СТРАНА, ЩЕ ЗАВИСИ ОТЪ СВОБОДАТА НА НЕЙНАТА ПРѣДВАРИТЕЛНА АГИТАЦИОННА РАБОТА, СВОБОДА СЪ КОЯТО ТЯ НИКОГА НЕ ЩЕ МОЖЕ ДА СЕ ПОЛЗУВА, ОСВѢНЪ АКО ЗАСТАНЕ ВЪРХУ ПРИНЦИПА, КОЙТО ПРИЗНАВА ЦИВИЛИЗОВАНИЯ МЕТОДЪ НА МИРНО ОПИТВАНЕ НА СИЛИ — БЮЛЕТИНАТА.

Слѣдователно, всичко това се върти все около въпроса: Какъ И. Р. С. ще рекрутира и организира своитѣ сили, ако започне съ абсолютното отричане на политическата бюлетина?

Всички приказки относително бодлитѣ по поли-

тическото стебло сж вънъ отъ въпроса. Тѣзи приказки нашитѣ опоненти би трѣбвало да разправятъ на политическитѣ социалисти отъ С. Р. П. Отправени къмъ С. Р. П. такива приказки сж излишни и нелогични — толкова нелогични, колкото нелогични биха били обширнитѣ разсждения върху лошата миризма, която се чувствува въ операционнитѣ стаи, или върху заразитѣ, които могатъ да бждатъ причинени отъ тази миризма: ОПЕРАЦИОННАТА СТАЯ Е НУЖДНА; толкова излишни и нелогични, колкото би били разсжденията върху опасноститѣ и неприятноститѣ, които пжтуването по океана причинява: ПЖТУВАНЕТО ПО ОКЕАНА Е НЕОБХОДИМО. Чисто политическия социалистъ застава върху сжщото положение по въпроса за политиката, както човѣкътъ който би благоприятствувалъ операционната стая само заради нейната смрадливостъ, човѣкътъ, който би благоприятствувалъ пжтуване по океана само заради неговитѣ опасности и неприятности. Това нашитѣ опоненти знаятъ, че не е позицията на С. Р. П. Послѣдната знае, че политическата държава е негодна и не е въ състояние, посрѣдствомъ своето законодателство, да реализира социалистическата република. Членоветѣ на С. Р. П. заставатъ за политическата акция, защото тя е абсолютно необходима за сформирването на тази организация — И. Р. С., която е и зародиша на работническата република и физическата сила, отъ която пролетариата може, и по всѣка вѣроятность ще има нужда, за да може да възтържествува.

— Редактора на “Народъ”.

Писмо Шесто.

(Отъ Жанъ Сандгрень, Санъ-Франциско)

Веднажъ ми дадена привилегията да отговоря на критиката на моитѣ възгледи по “Политическата Акция”, азъ ще се възползувамъ отъ случаятъ.

Първо, относително силата на работническата класа при изборнитѣ урни азъ нѣмамъ друга алтернатива, освѣнъ да приема числата дадени отъ редактора на “Народъ” а именно, че работническата класа въ 1900 година съставлявала 70 на сто отъ населението и че ние ще бждемъ, теоритически, болшинство при изборнитѣ урни. Но трѣбва да се признае, че промѣната отъ 1890 година, когато работническата класа е била 55 на сто, съ тенденция постоянно да се намалява числено, е толкова странна, че човѣкъ може съ право да се усъмни въ точността на тѣзи числа.

Въ всѣки случай, тѣй като малка важность се отдава на бюлетината и на нашата сила при изборнитѣ урни отъ страна на моя критикъ, който трѣбва да се счита като прѣдставителъ на позицията на С. Р. П., дискусията по този въпросъ може да се изостави.

Но, отъ друга точка зрѣние, числата които азъ давамъ по-долу сж отъ голѣмо значение за работническата класа въ опрѣдѣляне становището спрѣмо политическата активностъ и то въ слѣдующата смисль:

Отъ цѣлата маса наемни работници, мжже, жени и дѣца, има близо 18 милиона, които не могатъ по никакъвъ начинъ да бждатъ прѣко заинтересувани отъ политиката, а именно: 1,700,000 дѣца наем-

ни работници, 4,800,000 жени наемни работнички, 3,500,000 чужденци, 5,000,000 негри и 3,000,000 скитащи се и други лишени отъ право на гласъ работници, всичко около 18,000,000.

И никой не ще отрече, че въ изграждането на економическата организация, скелета на новата, колективна форма на обществото, ние ще трѣбва, рано или късно, да вземемъ подъ съображение всѣки единъ отъ тѣзи 18,000,000 наемни работници. Въ сжщностъ, тѣ сж “меливото на нашата воденица”, но какво да се прави съ тѣхъ политически?

Това явно признание отъ страна на прѣдставителитѣ на С. Р. П., при все че не е нѣщо ново, нито пъкъ за пръвъ пѣтъ изтъкнато въ тази дискусия — това признание че бюлетината не струва много или почти нищо, ще дойде като плѣсница за мнозина, които, наедно съ единъ отъ моитѣ критици, гордо заявяватъ: “Ние ще ги побѣдимъ въ изборитѣ!” Това признание още веднажъ отбѣлѣзва факта, че “парламентаризма” на работническата класа прѣживѣва лоши дни, тѣй като тенденцията въ цѣлия свѣтъ е да се изтика економическата организация на фронта, а политическата да се изостави на заденъ планъ. Може да е трудно за тѣзи, които сж спомогнали на революционното движение да нарастне на политическо поле до такава степенъ, сега да изоставятъ политиката; новата тенденция за реорганизиране силитѣ изключително на економическо поле, навлизайки въ политическата арена само по отрицателния начинъ на “прѣма акция”, може за тѣхъ да се яви като позорно нарушаване на светитѣ принципи. Но Марксъ казва: “Пролетарското движение постоянно се възвръща назадъ отъ кждѣто е почна-

ло, винаги се връща по стълпките си и почва наново, до като налучка солидни основи". Така е и сега. Парламентарния опитъ показва слабоститѣ на политическия методъ, едно негодуване на "милионитѣ маси" създаде една организация, въ която работниците ще се срѣщнатъ съ господарската класа лице срѣщу лице (прѣма акция), и така осъществятъ, както другаря Брукеръ казва, Марксовия лозунгъ: "Освобождението на работниците отъ самитѣ работници".

Що се касае до становището, че ние трѣбва да продължимъ политическото организиране заради политическата агитация, която да бжде като щитъ, подъ който дѣйствителното работническо движение, т. е. економическата организация, ще се изгради и оформи, азъ съмъ далечъ отъ да бжда убѣденъ въ неговата правота.

Политическа агитация безъ вѣра въ бюлетината, или безъ да се боримъ за избирателно право, както е въ Русия, или пъкъ да се боримъ за разширяване правото на гласъ, както е въ Швеция, е все едно да карашъ една вѣтърничава воденица безъ меливо или безъ воденични камъни съ които да мелишъ. Като всѣка изкуствена позиция, тя не ще се задържи за дълго. Тя **не ще** успѣе да извърши това, което възнамѣрява: да измами господарската класа относително нашата цѣль; тя **ще** извърши това, което ние най-малко желаемъ: ще измами и забърка нашитѣ другари работници. Това е наказанието, което всѣки единъ трѣбва да изтърпи за такава една сериозна тактическа грѣшка въ революционното движение: двуличие, притворство, върху което вижъ

стр. 85 отъ Де-Леоновото съчинение “Двѣ страници отъ Римската История”.

Политическа агитация и организация става абсурдъ безъ бюлетината и безъ парламентаризма. По този въпросъ позволете ми да цитирамъ отъ една скорошна статия въ “Интернационалния Социалистически Прѣгледъ” по италианското движение: “Парламентитѣ не сж и не могатъ да станатъ органи на Социалната Революция. Вроденитѣ обществени и економически качества и тенденции на парламентаризма ограничаватъ възможността за реформи..... Смѣшно и утопично е прѣдположението, че една социалистическа партия може да добие нѣкога болшинство въ парламента на нѣкоя страна. Социалната революция, която ще установи ‘автономното управление на производството водено отъ обединената работническа класа’ (Лабриола), е единъ технически и економически фактъ, който не може да бжде осществень отъ едно некомпетентно събрание, каквито сж парламентитѣ на всички страни, но ще бжде резултатъ отъ автономното развитие на способността и доброволната инициатива на тия, които участвуватъ въ процеса на производството”.

Азъ пакъ твърдя, че моя критикъ не е установилъ факта, че И. Р. С. се нуждае отъ нѣкаква закрила или пѣкъ, че политическата организация може да достави такава. Разбира се, И. Р. С. се нуждае отъ добръ обученото членство на С. Р. П., но ние трѣбва учтиво да имъ благодаримъ за тѣхното прѣдложение да държатъ надъ насъ нѣкакъвъ си щитъ, който да протектира нашето нѣжно дѣтство. И. Р. С. може да върши, и върши, въ агитаци-

онно отношение всичко, което политическата организация върши; тя може да агитира устно, да разпространява и продава литература, да организира, и какво повече може С. Р. П. да върши? Въ сжщностъ, прѣимуществото отъ отхвърлянето на този щитъ ще бжде голѣмо, тъй като ще можемъ да адресираме нашитѣ другари работници по такъвъ единъ начинъ:

“Политиката е една капиталистическа измама; тя е игра на орѣхи, въ която игра вашия животъ се обзалага. До като вие се мамите и вѣрвате въ бюлетината, капиталистическата класа не ще желае нищо по-добро отъ това. Защото не важи какъ вие гласувате, капитализма си остава непокътнатъ. ‘Слава Богу’, капиталиститѣ си шепнатъ, ‘грѣшнитѣ глупци още продължаватъ да гласуватъ!’. Прочее, захвърлете това старо орѣжие отъ незапомнени врѣмена, и навлѣзете въ редоветѣ на борящата се индустриална армия, въ която рамо до рамо съ нашитѣ другари ние ще побѣдимъ чрѣзъ организираната сила”. Но ето нѣколко отъ най-добритѣ борци на И. Р. С. днесъ безстрашно прокламиратъ освобождение посрѣдствомъ организация, а на другия день “държатъ въ рѣцѣ щита” и апелиратъ къмъ слушателитѣ да гласуватъ за С. Р. П. или за С. П., когато тѣ много добрѣ знаятъ, че това е толкова безплодно, колкото лаенето на едно ескимоско куче по мѣсечината. Не, щитътъ е ненужемъ, той не струва и не защитава. Миналото е показало, че политическитѣ агитатори не се ползватъ съ повече свобода или сигурностъ отъ другитѣ. Той може да бжде “легаленъ” или “конституционенъ”, но “легалнитѣ” мнения и рѣшенията на върховния сждъ се

правятъ по поръчка и струватъ само хартията на която тѣ сж написани; така че, ние сме толкова изложени спрѣмо “закона и редътъ” когато парадираме съ маската на политикани, колкото и когато излѣземъ открито като економическа организация, безъ да говоря за прѣимуществата на единъ откритъ и прѣкъ пжтъ.

На тия, които защитаватъ политическата организация и агитация за това, че тѣ ще покажели на управляющата класа нашето желание да се кичимъ въ общеприетото облекло на легалность, цивилизация, миръ и пр., азъ бихъ желалъ да задамъ въпроса: кога една економическа организация не е бивала легално, цивилизовано и мирно орѣжие? Азъ мисля, че тя е единъ отъ най-новитѣ и най-модернитѣ продукти на цивилизацията. На тия, които настояватъ за едно многожелано мирно разрѣшение на обществената проблема, азъ ще кажа, че една економическа организация имаща за цѣль “да вземе и задържи” е прѣди всичко мирна организация; напраздни сж усилията да се доказва, че политиката е поцивилизовано и по-мирно орижие, когато политическата организация държи задъ гърба си “голѣмата сопа” на економическата организация, съ кооято да наложи своитѣ цивилизовани и мирни намѣрения. Цѣлата разлика е между прѣма и косвена акция.

Въпросътъ за миръ или война зависи отъ управляющата класа, ние не можемъ да рѣшимъ кое отъ двѣтѣ ще бжде. Но нашъ дългъ е да се приготвимъ за двѣтѣ. Само економическата организация може да направи това. Политическата организация е неспособна да ни подготви нито за едното, нито за другото. Тя е некомпетентна да извърши едно мир-

но разрѣшение, защото обществото ще трѣбва да бжде прѣобразено на економическо поле; тя е неспособна да ни подготви за война, защото тя е единъ генераленъ щабъ безъ редовна войска. Но защо да говоримъ за миръ или война! Капиталистическата класа е избрала вече войната. Нашата кръвъ се лѣ на потоци въ Парижката Комуна, тя оцапа пѣтя къмъ Хазелтонъ и Крипъль Крикъ; вжжето е одушило нѣколко отъ нашитѣ ранни борци, а сега се приготвява за други. Да се говори за едно мирно потѣкмяване между насъ и господствующата класа, е сжщото нѣщо да се говори за нѣкакво съглашение между единъ поваленъ на земята и други, който държи ножътъ на гърлото му. Война се е водила прѣзъ тия послѣдни години и сега свирѣпо бушува. Какъ може да се прѣдлага мирно спогаждане особено когато ние искаме безусловно прѣдаване?

Друго едно нѣщо, което изглежда да безспокои нѣкои отъ моитѣ критици, е обстоятелството, че ако ние изоставимъ политиката и запазимъ само економическата организация, щѣли сме да останемъ безъ рефлексъ или сѣнка, която е противъ правилото, че всѣка економическа манифестация трѣбва да се появи съ своя рефлексъ или сѣнка, сжщо както единъ порядъченъ гражданинъ трѣбва да излиза винаги съ своята сѣнка. Тия критици забравятъ, че революционната економическа организация имаща за цѣль да реконструира обществото е отхвърлила своята сѣнка и че едно дѣйствително отражение не може да бжде помѣстено въ рамкитѣ на политиката. Въ всѣки-дневнитѣ си борби организацията се нуждае отъ сѣнка на политическо поле. Но тази сѣнка ще бжде отразена, както доклада по фран-

узкото движение на другаря Брукеръ отбѣлѣзва; нашата организирана сила ще накара господарската класа съ готовностъ да ни “отрази” на политическо поле, само за да се спаси отъ по-голѣмо нещастие.

По тия и още други причини азъ продължавамъ да твърдя, че платформата на И. Р. С. трѣбва да се измѣни, като се изхвърли политическата акция. Само така ние ще намѣримъ единъ солиденъ базисъ, на който всички работници ще могатъ да се обединятъ. Тази операция може да е болезнена, но тя трѣбва да се изтърпи.

Отговоръ:

(Пакъ, за да бжде нашия рекордъ чистъ, първото нѣщо което трѣбва да направимъ, е да отбѣлѣжимъ още веднажъ факта, че въпроса зададенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусиата остава безъ отговоръ: Какъ И. Р. С., революционната армия, която има за цѣль да “вземе и задържи” сръдствата за производство и пр., ще рекрутира нужднитѣ сили въ Америка за този бѣлѣжитъ и послѣденъ актъ на революцията, ако И. Р. С. още отъ началото отхвърлятъ цивилизования методъ за мирното разрѣшение на общественитѣ спорове, методътъ на мирно изпитване на сили, който политическата акция прѣдлага, и всецѣло застане върху принципа на физическата сила? — Това е въпроса. Сандгрень, както и всички които го подържатъ, оставя въпроса незачекнатъ.

Казваме че Сандгрень оставя въпроса незачек-

натъ. Като казваме така, ние вършимъ това отъ снискождение. До колкото може да се каже че той се докосва до въпроса, той отхвърля себе си. Какво бѣше Сандгреново прѣдложение, тъй да се каже? Неговото прѣдложение бѣше **ДА СЕ ИЗХВЪРЛИ ПОЛИТИЧЕСКАТА КЛАУЗА ОТЪ ПЛАТФОРМАТА НА И. Р. С.** Този който се явява съ такова прѣдложение и бжде посрѣщнатъ съ въпроса — какъ ще рекрутираме нашитѣ сили ако започнемъ съ отхвърлянето на политическото или мирно изпитване на сили? Този който се явява съ прѣдложение като Сандгреновото, и бжде посрѣщнатъ съ въпроса посоченъ погорѣ, не може, както Сандгрень прави, да показва че И. Р. С. по настоящемъ, съ политическата клауза, която той иска да изхвърли, върши това, което ние твърдимъ че не ще може за винаги да върши безъ тази клауза. Ако такова едно твърдение може да се счита за отговоръ на нашия въпросъ, отговорътъ събаря първоначалното прѣдложение. То е потвърждение на нашето твърдение.

Ние можемъ да спрѣмъ тукъ. Всичко необходимо се изчерпва съ горнитѣ забѣлѣжки. Обаче, имайки прѣдъ видъ опитността, че главнитѣ грѣшки често произлизатъ отъ второстепеннитѣ, ние ще разгледаме по-важнитѣ грѣшки въ Сандгреновия отговоръ — грѣшки, които, макаръ и да не се отнасятъ до главния въпросъ, сж важни, относително и абсолютно.

Първо. — Тия критици на Сандгрень, които се съгласяватъ съ него противъ политическата акция, но намиратъ погрѣшно неговото стремление да дистри подкрѣпа въ статистиката, вършатъ една несправедливостъ спрѣмо него и самата тѣхна кауза. Не

сжществува теория, която да не се базира на факти. Сандгрень се е подчинилъ на единъ правъ инстинктъ и търси подкрѣпа за своитѣ заключения въ цифритѣ. Кой знае до колко тия погрѣшни цифри, които той цитира, не сж отговорни за неговитѣ погрѣшни заключения! Подчинявайки се на сжщиятъ инстинктъ, той се повръща къмъ статистиката. Но неговитѣ статистични разсждения сж пакъ погрѣшни. Изброяването на 18 милиона жени, дѣца, чужденци, негри и други лишени отъ право на гласъ, по никакъвъ начинъ не оправдава заключението, че тѣ “не могатъ да бждетъ прѣко заинтересувани въ политиката”. Далечъ отъ това. Заключението само разкрива едно отъ фалшивитѣ понятия, които обладаватъ умоветѣ на противницитѣ на политическата акция. Тѣзи умове не могатъ да се освободятъ отъ понятието, че политическата акция започва и свършва съ конгреси, номинации и гласуване. Това е невѣрно. Политическата акция употребявана отъ революционеритѣ се състои отъ още други нѣща, освѣнъ тия нѣща; тя се състои въ друго нѣщо много по-важно отъ всѣко едно отъ тѣхъ и отъ всичкитѣ взети наедно; тя се състои въ революциона агитация и възпитание върху цивилизовани начала, което прѣдполага мирно опитване на сили; т. е. разрѣшаване на въпроса. “Що да се прави съ тѣхъ (дѣца, жени, чужденци, негри и други лишени отъ право на гласъ работници) политически?” нашиятъ приятелъ пита. Цѣли 60 на сто отъ тѣхъ, т. е. всички, съ изключение на дѣцата и болнитѣ, могатъ да станатъ носители на агитационната и възпитателна пропаганда за революцията, водена върху цивилизовани начала. Макаръ и безъ право на гласъ, тѣ могатъ да раз-

пространяватъ литература, а тия, които иматъ способността — жени, чужденци или негри — могатъ съ рѣчьта си да подпомагатъ за революцията, като я проповѣдватъ отъ политическата платформа. Ние всички знаемъ, че това дѣйствително се върши.

Второ — Безспорно точния и, наистина, приятенъ фактъ, споменатъ отъ Сандгрень, относително разпространеното отвращение къмъ “парламентаризма”, или чисто политическия социализмъ, по никой начинъ не оправдава неговото заключение, че другата крайностъ — пълното отричане на политическата акция е върно. Подобно заключение не може да слѣдва отъ самата прѣдпоставка, то е нелогично; въ сжщностъ: самата прѣдпоставка прѣдупрѣждава противъ подобно заключение. Факта, че едната крайностъ е врѣдна, не показва, че другата крайностъ е полезна, а тъкмо напротивъ.

Сандгрень твърдѣ на мѣсто намеква за Карлъ Марксъ. Пролетарскитѣ революции, както Марксъ казва, “критикуватъ себе си постоянно; постоянно прѣкъсватъ своя ходъ; възвръщатъ се къмъ това, което нагледъ е било завършено, за да започнатъ наново; прѣзиратъ съ крайна жестокостъ НЕДОСТАТЪЦИТѢ, слабоститѣ и низоститѣ на тѣхнитѣ първи опити”; и пр. Пролетарската революция започна съ опититѣ на изключителното разчитане на физическа сила; тя “критикува” себе си, “прѣкъсва” своя ходъ, и се прѣхвърли къмъ другата крайностъ — разчитане изключително на политическата акция; тя пакъ “критикува” себе си, “прѣкъсва” своя ходъ, и се повърна отъ втората крайностъ. Опитътъ който тя направи, я учи да “прѣзира съ крайна жестокостъ НЕДОСТАТЪЦИТѢ, слабоститѣ и низоститѣ

на нейнитѣ първи опити". Опитътъ ѝ показва, че всички крайности сж НЕДОСТАТЪЦИ; че всички недостатъци сж СЛАБОСТЪ; че всѣка слабостъ води къмъ НИЗОСТЪ — корупция и прѣдателство. До каква корупция и прѣдателство недостатъцитѣ на чисто политическия социализмъ могатъ да доведатъ, се вижда много ясно отъ рекордитѣ на С. П.: Кейревци въ Масачузетъ, Хилкуитовци въ Нью-Йоркъ, Бергеровци въ Уискансинъ. Сжщеврѣменно, съ кръвта на работниците сж написани корупцията и прѣдателството, които произлизатъ отъ недостатъцитѣ на разчитане изключително на физическата сила или така нарѣчената "пряма" акция. Достатъчно е тукъ да споменемъ само имената Макпарландсъ, Мали Магаиръ и Макинисъ — като не казваме нищо за това, на което сж способни Дюмавци и Петриелавци *)

С. Р. П. не иска да бжде официална покровителка или щитъ за И. Р. С. С. Р. П. се стреми да подпомогне на И. Р. С. да заякне и се развие до такава степенъ, че тя сама, научена отъ опита на пораншнитѣ недостатъци, да си създаде свой собственъ щитъ и сама да държи този щитъ, който ще я протектира отъ политиканитѣ, отъ една страна, и отъ агент-провокаторитѣ, отъ друга.

Трето. — Сандгрень се подлъзва твърдѣ лошо като цитира противъ становището на С. Р. П., стр. 85 отъ Де Леоновата книга "Двѣ страници отъ Римската История", кждѣто прѣдупрѣждението противъ двуличието и притворството въ врѣме на революция е на мѣсто казано и илюстрирано. Ние прѣпоръчваме този пасажъ на нашитѣ четци. Тамъ се описва

*) Всички тѣзи имена сж на агент-провокатори. — б. по.

какъ Гайжсъ Грахусъ, възнамѣрявайки да свали властта на Сената, но държи секрета за това въ “своитѣ гърди” и се отдава на единъ видъ пантомима, която не излъга неговитѣ неприятели, но само успѣ да забърка и съ това “отблъсна силитѣ, нуждни за неговата цѣль, които сили единъ откровенъ езикъ би привлекалъ”. Ние не допускаме че Сандгрень, когото считаме че искрено търси истината, иска да каже, че всичко което С. Р. П. е направила, казала или печатала, относително политическата акция, може поне отчасти да се сравни съ недостатъцитѣ на Гайжсъ Грахусъ. Бюлетината на С. Р. П. и бюлетината на тази политическа прѣдставителка която И. Р. С., веднажъ достигнала до своята зрѣлостъ, трѣбва да отрази, искатъ и ще искатъ, безъ всѣкакви забикалки, безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; тази бюлетина ще постави революцията на цивилизованата почва за мирно опитване на сили и накрай, което е най-важното, тази бюлетина, придружена съ всичката практика на нашия вѣкъ, ще научи пролетариата че е абсолютно необходимо организирането на физическа сила — цѣлокупенъ Индустриаленъ Юнионъ на работническата класа — отъ която той може, и по всѣка вѣроятностъ ще се нуждае, за да наложи своята програма, въ случай че капиталистическата класа прибѣгне къмъ грубитѣ варварски сръдства. Никакво “двуличие” или “притворство” нѣма въ това становище.

Четвърто. — Освѣнъ ако Сандгрень би направилъ отъ Маркса единъ видъ библия — една сбирка на частици отъ различнитѣ периоди на цивилизацията, и като така често противорѣчиви — той може да цитира думитѣ на Маркса “освобождението на

работниците от самитъ работници”, като аргументъ противъ политическата акция, тъй като сжщия Марксъ казва: “Само Трейдъ Юниона може да създаде една истинска партия на Труда”. Дали съ това Марксъ иска да каже, че Юниона ще създаде едно безполезно нѣщо? Ако “освобождението на работниците отъ самитъ работници” изключва мисълта за политическа акция, тогава Марксъ самъ се е оборилъ, когато е направилъ горното изявление. Марксъ не бѣ непогрѣшимъ. Ако той е грѣшилъ нѣкъждѣ, би трѣбвало да се покажатъ неговитѣ грѣшки точно и опрѣдѣлено. Иначе, цитирайки Маркса, той трѣбва да бжде цитиранъ изцѣло.

Пето. — Слѣдующето подлѣзване на Сандгрень е тѣсно свързано съ по-горното. Той цитира Лабриола. Цитатътъ не е вѣренъ. Това е така защото той е поставенъ така, че Лабриола ни се прѣдставя като горещъ противникъ на политическата акция. Това не е вѣрно. Лабриоловитѣ синдикалисти (сжщинското становище на С. Р. П.) сж афилирани къмъ — кого? Къмъ Социалистическата ПАРТИЯ въ Италия! — ЕДНА ПОЛИТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ! Чувствата изразени въ този цитатъ отъ Лабриола не сж различни отъ тия на С. Р. П. Такива едни чувства признаватъ необходимостта отъ бюлетината, но не “прикачатъ своитѣ сждбини” на нея. Тѣ признаватъ бюлетината като едно потенциално срѣдство за мирно опитване на сили и, далечъ отъ “да прикачатъ сждбинитѣ си на бюлетината”, взематъ мѣрки за организирането на физическата сила, която политическата агитация ни дава възможността да организираме, и която, по всѣка вѣроятновть, ще е нужна, но която движението не ще си позволи да разпалва въ слѣ-

па страсть вънъ отъ подходяща перспектива.

Шесто. — Ние трѣбва открито да признаемъ неспособността си да се справимъ съ Сандгреновото твърдение, че економическата организация, която отрича политическата бюлетина, е “мирна организация”. Или той не може да прави разлика, или ние сме на въпросътъ.

Седмо. — Накрай, послѣдниятъ параграфъ на Сандгрень, въ който се заявява че ВОЙНАТА вече сжществува и, слѣдователно, излишни сж сжжденията за мирни разрѣшения, отражава нещастната психология на нашитѣ анти-политически приятели. Защо губимъ толкова врѣме съ твърдения относително мирния характеръ на революционната економическа организация, защо сж тия цитати отъ Лабриола и Марксъ, статистически данни, паралели въ историята и пр. и пр.? Това което тѣ искатъ да кажатъ е, че днесъ сжществува ВОЙНА и, слѣдователно, намъ не остава друго, освѣнъ да се биемъ. Това е криво, СЕГА ЗА СЕГА НѢМА НИКАКВА ВОЙНА. Несигурни сж заключенията на единъ човѣкъ, който взема една дума, употребявана въ технически смисълъ, прѣнася тази дума въ друга техническа областъ и ѝ дава значението, което тя има въ първата областъ. Днесъ сжществува КЛАСОВА ВОЙНА; но думата ВОЙНА въ този смисълъ значи нѣщо съвършено различно отъ думата ВОЙНА, употребена отъ Сандгрень, когато казва: и ние можемъ да обявимъ ВОЙНА на капиталистическата класа. Война, въ смисълъ употребенъ отъ Сандгрень, още не е избухнала. Ако тя бѣ избухнала, неговата статия не щѣше да може да се публикува въ “Народъ”, тази дискусия не би се водила, капиталистическитѣ институти не щѣха

да бждатъ въ състояние да прѣнасятъ нашитѣ мисли, никой отъ насъ не би могълъ да пише въ миръ и спокойствие, съ които разполагаме сега. Нѣма такава ВОЙНА сега. Ако имаше такава, тази дискусия би била излишна; самия фактъ че Сандгрень подига въпроса противъ политическата акция е доказателство, че такава ВОЙНА не сществува по настоящемъ. Единственото оправдание за Сандгреневото гледище е сществуването на война по настоящемъ. Но, виждайки че такава не сществува, основата на неговитѣ твърдения пропада.

До като липсва единствената причина, по която политическата акция трѣбва да се изостави — а това е сществуването на дѣйствителна война — единствения въпросъ на момента е какъ да се подготвимъ за тази война, въ която, по всѣка вѣроятностъ, както всички се съгласяваме съ това, ще бждемъ ввлечени. Въпросътъ поставенъ отъ “Народъ” въ началото на тази дискусия остава безъ отговоръ. Ржкавицата подхвърлена на нашитѣ анти-политически приятели, остава на земята, очаква да бжде поета.

— Редактора на “Народъ”).

Писмо Седмо.

(Отъ В. Х. Копалдъ, Нью-Йоркъ)

Когато другаря Сандгрень започна дискусията досѣжно “Политическата Акция”, азъ бѣхъ въ пълно съгласие съ редактора. Отъ тогава насамъ азъ прѣминахъ на другата страна и желая да изложа нѣколко отъ причинитѣ за това.

Фактически, ние живѣемъ сега въ едно воено

положение, война между класи. Максимата въ всѣка война е: Прави това, което неприятеля ти не иска да правишъ. Капиталистическата класа ви позволява да агитирате политически колкото си щѣте, но употребява всички възможни припятствия, даже сила и бѣсилка, противъ економическата агитация.

Не важи какво нѣкой си мисли, края на всѣка политическа агитация е бюлетината; а бюлетината и изборитѣ сж главнитѣ капиталистически прѣимущества. Слѣдъ всѣки избори цѣлата капиталистическа класа се въздига, а пролетарията се потиска. Имайки прѣдъ видъ поражението даже на единъ мнимъ народенъ трибунъ, какъвто е Херстъ, съ едно болшинство отъ 75,000 гласа, другаря Сандгрень аргументира, че капиталиститѣ сж помногочислени отъ пролетарията, което кара хиляди пролетарци да мислятъ, че социализма е съ сто-тици години назадъ. Туй поставя на разположение на капиталистическата класа необоримия аргументъ: Ние ще отстѣпимъ прѣдъ Социализма, когато болшинството отъ народа поиска социализмъ. Относително аргументитѣ за цивилизована агитация:

Що е “цивилизована агитация?” Въ воено положение ли сме ние или не? Ако сме въ война, тогава войната е адъ, и цивилизацията е невъзможна! Ние имаме само едно нѣщо прѣдъ видъ: освобождението на работническата класа. Цивилизована агитация между бандити и жертви! Безсмислица!

Съ всички мои сили и срѣдства азъ ще подържамъ в. “Народъ”, тѣй като той е повече индустриаленъ отколкото политически. Но не ще подържамъ никаква политическа партия. Малкото енергия, коя-

то азъ по-рано жертвувахъ за партията, ще дамъ на И. Р. С.

Отговоръ:

(Отличителната черта на тази-седмичния опонентъ на позицията на И. Р. С., чиято програма прѣдполага обединението на работническата класа, “както на економическо, така и на политическо поле”; или съотвѣтствената позиция на С. Р. П., чиято литература гласи, че безъ економическата организация деньтъ на политическата побѣда на социализма ще бжде день на неговото поражение, че безъ политическата акция, която поставя социалната революция въ Америка на цивилизования принципъ за мирно опитване на сили, освобождението на работниците ще бжде за неизвѣстно врѣме отдалечено и би могло да се постигне само чрѣзъ газене на кръвъ; закъснѣването на тѣхното освобождение и огромното количество пролѣна кръвъ ще бждатъ прѣдизвикани отъ самитѣ работници; на кратце, отличителната черта на тази-седмичната дописка противъ всѣкаква политическа акция и въ полза на самостоятелната физическа сила — тази отличителна черта на тази-седмичния Ни опонентъ се състои въ това, че той не се отдава на никакви приструвки. Копалдъ не губи врѣмето си върху корупцията, която политиката поражда, той не заема мѣстото съ приказки около опасноститѣ, които окръжаватъ политиката; той не прибѣгва до нѣкакви безполезни цитати относително революционния характеръ на работническото движение; той се не опитва да излага статистически изчисления; той не се впуска въ полемични хипо-

тези и фрази; — туй което иска да каже, си го казва ясно и откровено. Туй което той иска да каже е, че **днесъ сжществува дѣйствителна война**. Ако всички досегашни опоненти на политиката, и въ полза на самостоятелната физическа сила бѣха толкова уяснени върху мисълта, която ги безпокоеше, тѣ биха заемали по-малко мѣсто, биха ни избавили отъ много работа; и въпросътъ — какъ И. Р. С., революционната армия, прѣдначена да “вземе и задържи” сръдствата за производство и пр., ще рекрутира нужнитѣ сили въ Америка за този бѣлѣжитѣ и послѣденъ актъ на революцията, ако И. Р. С. още отъ началото отхвърли цивилизования методъ за мирно опитване сали, прѣдложенъ отъ политическата акция, и се постави върху принципа на самостоятелната физическа сила? — този въпросъ, зададенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусията, на който и до сега не е даденъ отговоръ, не щѣше да бжде поставянь. Той би билъ ненуженъ. Този въпросъ може да бжде посрѣщнатъ само по два начина — или като се отговори прѣко на въпроса, или като се обяви за неразуменъ. Копалдъ е единствениятъ дописникъ, който не може да бжде обвиненъ въ заобикаляне на въпроса. Неговитѣ изложения сж равносилни съ обявяване на въпроса за неразуменъ. Отъ основоположението върху което застава, той е правъ. Но неговото основоположение е криво.

Разбира се, ако настоящето положение е **СЖЩИНСКА ВОЙНА**, тогава единъ въпросъ, който произтича отъ основоположението, че ние сме въ **СЖЩИНСКИ МИРЪ**, би билъ неразуменъ. Разбира се, ако дѣйствителна война е избухнала, тогава никой освѣнъ единъ лудъ би застѣпвалъ становището на

“опитване сили по миренъ начинъ”. Такова едно становище тогава не ще почива върху възвишението на цивилизацията. Такова едно становище би почивало върху дълбочинитѣ на безумието. Веднажъ куршумитѣ запищѣли, боевата линия теглена съ всички постове и патраули, не остава нищо друго, освѣнъ сила. Тежко и горко на американския пролетариатъ, горко на освобождението на всесвѣтския пролетариатъ, чийто освобождение зависи отъ това на тѣхнитѣ американски другари наемни роби, ако избухването на дѣйствителната война намѣри работническата класа въ Америка така дезорганизирана, каквто е по настоящемъ. Ако това се случи, тогава прѣдупрѣжденията на “Народъ”, като неизбеженъ резултатъ отъ тази система на организиране, която започва съ отричане на старанието за мирно опитване на сили, което самата политическа акция доставя — тогава, резултатътъ не ще бжде оспорванъ отъ нашитѣ опоненти. Движението на американската работническа класа ще се намѣри срастнало въ едно съзаклятничество; и американскитѣ революционери ще видятъ своитѣ акции отразени въ акциитѣ на рускитѣ революционери: принудени да се движатъ съ маски, да пълзятъ крадишкомъ нощѣ за да поставятъ бомби въ куминитѣ на американскитѣ богати домове; героинитѣ между тѣхнитѣ жени жертвувайки своята честъ прѣдъ Олтаря на Свободата, като единствено сръдство съ което биха могли да се добератъ до солдатитѣ на деспотската класа, само и само да могатъ да ги разбунтуватъ, както бѣ сторено отъ много героични руски революционерки въ крѣпостъта Кронщадъ. Ние сме дълбоко увѣрени, че Копалдъ благодари на своята звѣзда, за дѣто дѣй-

ствително война не е още настъпила. Твърдението, че “капиталистическата класа употребява всевъзможни прѣчки, даже насилие и бѣсилки противъ економическата агитация”, е просто риторика. Въпросътъ въ тази дискусия не може да се разрѣши съ риторика. Прѣчки? да, много; насилие? да, доста често; бѣсилка? и това въ нѣкои случаи; — тия и други сръдства капиталистическата класа употребява противъ економическата агитация; но сжщитѣ тѣзи сръдства тя е употребявала — ако и не още бѣсилката — и противъ революционната политическа агитация. Тя е вършила всичко това по пътя на **класовата война**. Но “класовата война”, този социал-економически терминъ, не значи **дѣйствителна война**.

Всѣко разсъждение, което произтича отъ основоположението, че днесъ има дѣйствителна война, произлиза отъ непълни основоположения; щомъ основоположението е непълно, такова разсъждение не може да се не изрази въ фалшиво заключение и, съ врѣме, се умножи въ по-широко заблуждение.

Сега за сега нѣма **дѣйствителна война**. Въпроса поставенъ отъ “Народъ” въ началото на дискусията си остава.

* * * *

Разчитайки на чувството на справедливостъ, ние се надѣваме, че нашитѣ опоненти ще бждатъ справедливи спрѣмо насъ и признаятъ, че тѣхната страна е третирана справедливо. На дописницитѣ е давано толкова мѣсто въ вѣстника, колкото сж искали; тѣхнитѣ дописки сж публикувани така, както сж получавани, безъ да биватъ поправяни; прѣзъ тѣзи нѣколко мѣсеци въпросътъ бѣ обширно и вѣжливо разчепканъ; една безпристрастна и мисляща публика,

наклонна да опрѣдѣли кое ще бжде най-добро за нашата обща кауза, ще е чела и разсъждавала. Повече дискусиране по този въпросъ е ненуждно. Трѣбва да се тури край и на най-добритѣ нѣща. При това, чувствува се належаща нужда отъ ограниченитѣ колони на “Народъ” за други нѣща.

Слѣдователно, **дискусията** се приключва съ този брой. Казваме **дискусията**. Колонитѣ на “Народъ” ще бждатъ отворени подъ заглавието “Политическата Акция” за всѣки четець, който иска да даде прѣмъ отговоръ на въпроса поставенъ отъ “Народъ”. Какво този въпросъ цѣль, се вижда ясно отъ дискусиата. Никакви други, освѣнъ **прѣми отговори** ще се приематъ; ако има такива, тѣ трѣбва да не заематъ много мѣсто. Ако има отговоръ на този въпросъ, работническото движение трѣбва да го знае. С. Р. П. не е прикована къмъ едни специални “срѣдства”; тя е прикована къмъ една “цѣль”. С. Р. П. съ радостъ ще възприеме всѣко срѣдство, което отговаря на разума и опита, и което ще даде оправдателна надежда, че съ него по-скоро би се постигнала цѣльта, отколкото съ комбинираната политическа и економическа акция, къмъ която партията сега се придържа.

Оставатъ не публикувани още петъ писма. Четири отъ тѣхъ — това на Ж. Ф. Спетель отъ Сентъ Полъ, Минесота; О. Ехричъ отъ Окландъ, Калифорния; Чарлъ Райсъ, Нью-Йоркъ; и Жулижсъ Киефъ отъ Синсинати, Охайо — четири отъ тѣхъ ще бждатъ публикувани послѣдователно прѣзъ идушитѣ двѣ седмици. Съ изключение на Киефъ, тия писма се състоятъ отъ въпроси. При обикновени обстоятелства на тѣхъ би се отговорило въ отдѣла Редакционна Поща. Въ този случай, обаче, за прѣдпочитане е да

се публикуватъ самитѣ въпроси. Тѣ ще се явятъ подъ заглавието “Политическата Акция”, заедно съ отговоритѣ. Писмото на Киефъ, при все че съдържа въпроси, можеше съ право да се изостави, тъй като се простира въ спорове и, при това, отбѣгва отъ въпроса. Обаче, прѣдвидъ неговата краткостъ, то ще мине като въпроси.

Петото писмо, отъ Голди Карнойлъ, Сентъ Луисъ, Мизури, ще остане не публикувано вслѣдствие рѣшението да се приключи **дискусията**. То е дълго, единадесетъ страници, гъсто написани, прѣповтарящо твърденията, изложени по-рано отъ противната страна на въпроса. Макаръ получено най-късно, то отбѣгва въпроса поставенъ отъ “Народъ”. Фрази като тия: “Всѣка изгубена стачка е урокъ”, “отъ като нашата планета се върти въ пространството, нищо полезно за работническата класа не е извършено чрѣзъ проповѣди” — не сж отговоръ на въпроса. Разбира се, всѣко събитие е урокъ: даже и дѣлото на Хяри К. То. Не ще и съмнѣние, че проповѣдитѣ безъ нѣщо друго сж безполезни. Цѣль безъ организация, която да я реализира, е, както “Народъ” изтъкна по-рано, вѣтъръ. Така сжщо и фрази, като слѣдующата — “веднажъ класо-съзнателни и организирани, нѣма сила въ свѣта, която да задържи работниците отъ да завзематъ производството” — не може да се считатъ като отговоръ на въпроса. Това е отбѣгване отъ въпроса. Накрай, прѣповтаряне на твърдението, че И. Р. С. (съ своята платформа, която прокламира нуждата отъ обединение на работническата класа “както на **економическо**, така и на **политическо** поле”) можела прѣкрасно да организира — ни най-малко е нѣкакъвъ отговоръ на

въпроса, особено когато този “отговоръ” иде отъ тия, които искатъ да изхвърлятъ политическата клауза отъ платформата на И. Р. С. Ако единъ човѣкъ, въ притежание и на двата си крака, ходи свободно, отъ това не слѣдва, че той, ако му се отрѣже единиятъ кракъ, ще се запази отъ куцане и падане. Разума диктува едно противно заключение. Дискусията е прѣкратена.

— Редактора на “Народъ”).

Писмо Осмо.

(Отъ Ж. Ф. Спетель, Сентъ Полъ, Минесота)

Въ вашиятъ отговоръ на Артуро Джиованити вие казвате: “Слѣдователно, цивилизованата революционна организация прокламира правото, иска го, застъпва се за него и доброволно се подчинява на цивилизования методъ за броене на гласоветѣ; и организира необходимата физическа сила за въ случай че нейния поразенъ противникъ прибѣгне къмъ варварския начинъ за налагане на своята воля”.

Сега, моятъ въпросъ е: Какъ организацията ще узнае кога нейния противникъ е поразенъ? Има ли се надежда, че политическата машина, която брои гласоветѣ, ще стане добра, или пъкъ ще се слица и честно прѣброи гласоветѣ, и съ това прокламира поражението на паразитната класа отъ работническата класа?

Отговоръ:

(Едно политическо движение знае отъ хилядо и единъ източника дали неговата численостъ е голѣма или малка. Въ нашия градъ, напримѣръ, Хърстъ бѣ избранъ за кметъ прѣди двѣ години. Всѣки знае това. Причината за дѣто той не е въ общинското управление, е липсата на физическа сила, съ която да наложи своята побѣда. Злоупотрѣбяването съ гласоветѣ подадени за Хърстъ не измами никого.

Горния отговоръ прѣдполага, че работническото политическо движение ще триумфира, и капиталистическата класа ще прибѣгне до сжщата игра, до която прибѣгна по случай избора на Хърстъ. Малко сж шансоветѣ за такъвъ единъ случай. По-близо до ума е това, което изложихме въ отговора на Офманъ. Нѣкое капиталистическо насилие на економическо поле ще прѣдизвика война. Въ такъвъ случай, изхода ще зависи отъ степенята на компактно индустриално организиране, до която пролетариата ще бжде достигналъ.

Ако той се намѣри въ такава низка степенъ на организация, въ каквата се намира по настоящемъ, или въ малко по-висша степенъ, но още нѣма минималната сила необходима за съпротива, сплотяване и привличане на останалитѣ работници, тогава въоръженитѣ сили на капиталистическата класа ще пометатъ земята съ него. Тогава ще се роди една “Подземна Америка”, както за дълго е имало “Подземна Русия”. Шепата революционери тогава ще бждатъ заставени да агитиратъ тайно, и революцията ще трѣбва да изплува надъ повърхността чрѣзъ собствени усилия.

Ако пъкъ, въ такова врѣме, пролетариата бжде така здраво организиранъ (и колкото по-здраво, толкова по-добръ), че е въ състояние да даде достатъчно съпротива на капиталистическата класа, и упражни достатъчно притегателна сила върху останалитѣ и неорганизирани още работници — тогава пролетариата ще помете земята съ капиталистическата класа. Той ще може да стори това, понеже неговата индустриална форма на организация ще му даде не само необходимата физическа сила, но и възможност да ръководи самото производство по-нататкъ. Но —

Но за такава една възможност, или случайност, не може и дума да става ако индустриалната организация започне съ теорията, че по настоящемъ съществува **дѣйствителна война**. Ако такава съществуваше, то организацията би била одушена отдавна. Само чрѣзъ признаването на цивилизования методъ за мирно опитване на сили, политическата акция, пролетариата ще бжде въ състояние да рекрутира физическата сила (индустриално организиранитѣ работници), съ помощта на която, при първото прѣдположение, той ще може да наложи своя политически триумфъ, или съ помощта на която той ще може, при второто прѣдположение, успѣшно да се справи съ капиталистическата бруталност.

Така че, и въ двата случая, политическата акция е толкова нужна, колкото и индустриалната организация е необходима.

— Редактора на “Народъ”).

Писмо Девето.

(Отъ О. Ехеричъ, Окландъ, Калифорния)

Тъй като спорътъ досѣжно политиката се изостри до такава точка, азъ се чувствувамъ принуденъ да запитамъ редактора: “Иматъ ли работниците възможность да избиратъ подходяща тактика?”

Признавайки валидността на твърдението на редактора, че безъ открита политическа агитация работническото движение ще бжде сведено до размѣритѣ на едно съзаклятничество, но не се ли то подтиква къмъ това отъ тактиката на управляющата класа? Не трѣбва ли управляваната класа да прилага сжщата тактика, ако тя иска да побѣди своятъ противникъ? Не бѣше ли единъ видъ “съзаклятничество това, къмъ което притежателитѣ на минитѣ прибѣгнаха прѣзъ врѣме на войната въ Колорадо? Не разкжсаха ли тѣ тънкото було на конституционността и се хвалѣха съ нея само на думи? Не изказаха ли жителитѣ на Колорадо своето политическо желание досѣжно 8-часовия работенъ день съ едно болшинство отъ 47,000 гласа, за една прибавка въ конституцията? Ако всичкитѣ работници въ тази щата бѣха организирани въ една солидна организация, каквато е Западната Федерация на Миньоритѣ, не можеха ли тѣ да нанесатъ удара безъ помощта на политическото движение? Може ли една явно неотговорна автократична власть въ Русия да отиде по-далечъ отъ това съ своитѣ репресали, при такава една провокация? Не могатъ ли тѣзи нѣща да се случатъ и въ другитѣ щати, слѣдъ послѣдното рѣшение на Върховния Сждъ? Нека се не мамимъ, въ конституционна страна ли живѣемъ, или

това е само илюзия? Силнитѣ на деня въ Колорадо бѣха провокирани само до такава степенъ, че бѣха принудени да употребятъ три смѣни, вмѣсто двѣ; и когато не можаха да изморятъ работницитѣ отъ гладъ и ги подчинятъ, не изиграха ли своя послѣденъ козъ? Можеха ли тѣ да направятъ нѣщо по-лошо отъ това, при една сѣщинска конспирация на миньоритѣ? Не заслужава ли похвала Западната Федерация на Миньоритѣ за дѣто смъкна маската на законнитѣ бандити, скжса булото на лицемѣрието на плутократитѣ и показа на работническата класа съ какъвъ неприятель тя има да се справя? Има ли нѣкаква възможность за освобождение-то чрѣзъ мирни методи слѣдъ тия опити? Не ще ли прѣдизвиква насилие управляющата класа ако исканията на работницитѣ заплашватъ печалбитѣ имъ? Има ли нѣкакъвъ изборъ за работническата класа относително своята тактика; или начинитѣ за съпротивление не се опрѣдѣлятъ отъ методитѣ на потисничеството?

Напълно схващайки важността отъ въздържането на пролетариата отъ необмислено смѣли и без-полезни ,внезапни сблъсквания, не могатъ ли класо-съзнателнитѣ работници да научатъ нѣщо отъ минали опити и съгласно това да опрѣдѣлятъ своята тактика? Имаме ли изборъ?

Отговоръ:

(Сведени до своята сѣщность, горнитѣ въпроси произтичатъ отъ погрѣшното твърдение, че днесъ сѣществува дѣйствителна война. Въ отговора на

Копалдъ ние изтъкнахме несъстоятелността на това твърдение. Самъ Ехеричъ ще признае своята грѣшка, ако даде малко по-широкъ кръгзоръ на своитѣ очи.

Дѣйствително, капиталистическата класа наруши конституцията въ случая съ Колорадо. Но това не е достатъчно доказателство за съществуването на дѣйствителна война. Всички ние вършимъ сжщото нѣщо, за което Хейудъ бѣше отвлеченъ, и при това, ние сме на свобода. Въпрѣки отвлечането на Хейудъ и другитѣ подлости, които бѣха извършени, конвенцията на И. Р. С. се състоя и засѣдава въ спокойствие, макаръ че капиталиститѣ цѣляха да я разтурятъ и, очевидно, бѣха пратили своитѣ агенти да изпълнятъ това имъ желание.

Отъ сжщото естество е и погрѣшката въ въпроса: дали работницитѣ не трѣбва да възприематъ сжщитѣ методи, които капиталиститѣ употребяватъ. Въ този случай, както и въ случая току-що поменатъ по-горѣ, Ехеричъ вижда само едно нѣщо, а прѣнебрѣгва другитѣ нѣща, които сж нуждни за едно право заключение. Ехеричъ на мѣсто изтъква варваскитѣ методи, къмъ които капиталиститѣ сж прибѣгнали. Той не забѣлѣзва другото нѣщо, къмъ което сжщитѣ тѣзи капиталисти прибѣгватъ, и безъ което тѣхнитѣ варварски методи не биха били така ефикасни. Това друго нѣщо, къмъ което капиталиститѣ прибѣгватъ, е отдаване на вѣнкашна присторена почитъ къмъ Духътъ на Вѣка. Този който казва, че работницитѣ трѣбва да се приспособяватъ къмъ методитѣ на капиталиститѣ и цитирва тѣхния варваризмъ, не трѣбва да забравя тѣхното вѣншно уважение къмъ цивилизацията. Такова приспособяване би се състоя-

ло въ едно лицемѣрно становище спрѣмо политическата акция, плюсь подготвяне срдствата на варваризма. Такова приспособяване, слѣдователно, отрицава прѣдложението на Ехеричъ за отхвърлене политическата акция. Истинското работническо движение не трѣбва да “възприема” методитѣ на капиталистическата класа въ класовата война. Работническото движение, напротивъ, трѣбва да застане върху най-високото равнище, което цивилизацията е стигнала. То трѣбва да настоява за прилагането на цивилизованитѣ методи, но да върши това по начина който цивилизования човѣкъ употребява. Цивилизования човѣкъ дѣйствува въоръженъ съ опитъ. Опитътъ учи, че правото е просто играчка, ако не е подкрѣпено отъ силата; опитътъ ни учи, сжщо, че капиталистическата класа е разбойническа класа, която носи маската на цивилизацията, а въ тази измама тя е подпомогната отъ безсъмнѣното обстоятелство, че тя е носителка на цивилизацията. Въоръженъ съ този опитъ и знание, цивилизования човѣкъ ще вземе политическата акция като единствено срдство, което, теоретически, обѣщава мирно опитване на сили; и, сжщеврѣменно, ще организира цѣлокупния индустриаленъ юнионъ, като единствена и прѣдостатъчна сила, която той има на разположение, за да наложи правото, което неговата бюлетина прокламира.

Що се касае до въпроса, дали капиталиститѣ “конспириратъ” и “дѣйствуватъ тайно”, и дали работницитѣ трѣбва да възприематъ сжщитѣ методи или не — този въпросъ, отчасти разгледанъ погорѣ, заслужава специално разглеждане. **Не, секретността е гибель за юниона изобщо; тя ще бжде**

унищожението на революционния юнионъ! Най-широката гласност е най-сигурната безопасност. Секретността не позволява на болшинството отъ членоветъ да знаятъ що става въ събранията на юниона; секретността създава почва за полицейско шпионство, за “агент-провокаторитъ”, тия изпечени “анти-политически революционери”, като Макпарландъ, плащани отъ капиталистическитъ политикани. Незнаейки що става въ юниона, болшинството отъ членоветъ ще разчитатъ на частна информация; тази информация може да бжде честна, но тя може да бжде и нечестна; революцията не трѣбва да бжде изложена да се пъне въ криви информации. Отъ друга страна, “агент-провокатора” ще намѣри своята служба изчезнала щомъ гласността се приложи: подстрѣкателя къмъ лѣене на кръвъ, знаейки че неговитъ думи ще бждатъ публикувани, той ще прѣдпочете да запази главата си, отколкото да се впуска въ декламации, които подтикватъ къмъ прѣстъпления. Секретността е смъртъ; гласността е животъ.

Има ли движението изборъ? Разбира се че има.
— Редактора на “Народъ”).

Писмо Десето.

(Отъ Жулижсъ Киефъ, Синсинати, Охайо).

Членоветъ отъ С. Р. П. и такива въ И. Р. С. всѣкога казватъ, че политическата (парламентарната) акция е пълна несполука, освѣнъ ако е подкрѣпена отъ една економическа организация, каквато е И. Р. С. Тѣ ни казватъ още, съ думи и печатъ, че тия, които вѣрватъ въ економическата организация като

единственъ факторъ, употребявайки тактиката на генерална стачка, сж сжщо така криви въ своята теория, както и социалиститъ отъ С. П., които мислятъ, че само бюлетината ще имъ даде економическа и политическа свобода. Ние често чуваме сега единъ другъ аргументъ: Какъ можемъ ние (не-парламентарнитъ социалисти) да организираме работницитъ за генерална стачка, безъ да бждемъ затваряни и избъсени още отъ сега? Много лесно е да се отговори. Ние казваме на работническата класа, че И. Р. С. е една революционна економическа организация (по тази именно причина ние сме нейни членове), чиято крайна цѣль е освобождението на работницитъ, които се ограбватъ при капиталистическата система, въ производството, тѣй като тѣ не притежаватъ нужднитъ орждия за да произвеждатъ за себе си. Затова е организирана И. Р. С., а не както юнионитъ на А. Ф. на Труда, да извоюватъ за работницитъ увеличение на заплатата и намаление на работния день, ако е възможно. Ако капиталиститъ се страхуватъ толкова, че не биха търпѣли такава една организация, която обучава своитъ членове за социалната революция, какъ ще позволятъ на една политическа партия, като С. Р. П. или С. П., да пропагандиратъ за социализма? По мое мнение, това изглежда много смѣшно наистина, или да не би пкъ капиталистическитъ адвокати и лидеритъ отъ различнитъ парламентарни социалистически партии да иматъ нѣкакво съглашение помежду си за да заблудатъ работницитъ, когато денътъ за социалната революция дойде и революцията се обяви отъ самитъ работници, като откажатъ да работятъ повече за капиталистическитъ партии? Въ сжщность,

г-нь Иглезия въ Испания и г-нь Вандервелдъ въ Белгия, двама видни членове отъ интернационалнитѣ политически социалистически партии, заблудиха работницитѣ въ своитѣ респективни страни прѣди нѣколко години, когато послѣднитѣ бѣха въ конфликтъ, и генералната стачка бѣ опитана тамъ. (Тази информация азъ получихъ отъ прочитането на единъ циркуляръ по генералната стачка отъ Волтеръ Арнолдъ прѣди една година). Колкото се отнася до платформата на И. Р. С., досѣжно организирането на работническата класа както на политическо, така и на економическо поле, тя е неясна и трѣбва да се измѣни въ идущата конвенция така: Работницитѣ трѣбва да бждатъ организирани на економическо поле за да свалятъ економическата и политическа държава на капитализма.

Отговоръ:

(При едно по-грижливо прочитане на горното се указа, че първото впечатление, какво че това сж само въпроси, било фалшиво. Ако писмото бѣ произвело сжщото впечатление отъ първо, то би било изключено отъ печатъ, вслѣдствие на рѣшението да се приключи дискусията. Киефовата дописка не само че отбѣгва отъ постоянно задавания въпросъ отъ "Народъ" на всички противници на политическата акция, но е скалъпена въ една нещастна полемична форма; нещастна, понеже нито въ единъ случай прѣдпоставкитѣ му сж прави; всичко това разкрива една ужасна забърканостъ на фактитѣ и безрасъдно извличане на заключения. Веднажъ обѣщали да

дадемъ нужния отговоръ, обѣщанието ще бжде изпълнено.

Ако слѣдъ десетъ години — а може би и по-рано — Киефъ, членъ отъ минало-годишната конвенция на И. Р. С., му се случи да прочете своитѣ аргументи, ще се почувствува съвсѣмъ снисходителенъ къмъ тия работници, които, както той казваше, въпрѣки че сж чули неговитѣ аргументи противъ А. Ф. на Труда и капиталистическата класа въобще, пакъ употрѣбаватъ сжщитѣ възражения, които му показватъ, че тѣ още сж забъркани, още сж омотани въ по-раншнитѣ невѣрни убѣждения, още сж обладани отъ прѣдразсждаци и още не сж могли да научатъ урока, че безрасъднитѣ обвинения могатъ само да спомагатъ за разединението на работническата класа.

Ако Киефъ може още да употрѣбява въ тази дискусия “парламентарна” акция, като идентична съ “политическа акция”; ако той още се рѣшава да настоява, че безъ политическа акция, т. е. безъ да се признава цивилизования методъ за мирно опитване на сили, **работническата класа** (не шепа хора въ нѣкоя затѣнтена дупка) може да бжде организирана за революцията, и просто да си настоява само съ настояване; ако той още не може да види разликата между силата, която едно политическо тѣло (тѣло което признава мирния начинъ за опитване на сили) притежава вслѣдствие неговото становище, съ което принуждава капиталистическата класа да си крие рогата спрѣмо него, и тъкмо обратната сила на едно тѣло, което проповѣдва само физическа сила, която сила то, по силата на собственото си нецивилизовано становище, самоубийствено напрѣга за да

снабди сжщата тази капиталистическа класа съ единъ добъръ претекстъ за да си наостри рогата спрѣмо него; ако той още не вижда тази разлика и счита “смѣшни” аргументитѣ на тия, които виждатъ, обясняватъ и провъзгласяватъ тази разлика; ако той още е толкова замотанъ по този въпросъ, че не вижда коренната разлика между “стачка” и “генерална стачка”; ако той още е толкова безрасъденъ, че да прѣповтаря, безъ всѣкаква провѣрка, клевети като тия, които той нахвърля противъ Иглезия и Вандервелдъ, като сжщеврѣменно инсинуира противъ всички социалистически политически партии безразборно, се задоволява само съ посочване източника, отъ кждѣто той е заелъ своитѣ клеветнически заключения, е готовъ да погълне непровѣренитѣ обвинения на нѣкой другъ, и рискува да прави такива доводи като базисъ на своето становище; — ако въпрѣки факта, че неговата дописка датира отъ 7 Февруари, мѣсеци слѣдъ започването на дискусията, и ползуйки се съ по-добри прѣимущества въ сравнение съ обикновенитѣ работници, на които той говори за въ полза на И. Р. С.; ако самия Ксефъ притежава тѣхнитѣ слабости, ако самия той употребява сжщитѣ възражения, които доказватъ, че той още е забърканъ, още е замотанъ въ по-раншни невѣрни убѣждения, още е обладанъ отъ прѣдразсъдаци и още не може да научи урока, че безразсъдни обвинения, неподкрѣпени съ нито слѣда отъ доказателство, не могатъ освѣнъ да спомагатъ за разединението на работническата класа — ако всичко това е така, тогава Киефъ не трѣбва толкова да се отчайва отъ “дурацитѣ”.

Вземайки подъ редъ всѣко едно отъ неговитѣ

изявления, ние ще ги разгледаме набърже.

“Парламентарна” акция не е “политическа” акция. Наистина, безъ политическа акция не може да има “парламентарна” акция. Но не е нужно щото послѣдната да слѣдва първата. Напримѣръ. Имахме агитация и избори за делегати за минало-годишната конвенция на И. Р. С. Нѣкои отъ делегатитѣ се опитаха да парламентаризиратъ въ конвенцията. Това бѣха делегатитѣ, които искаха компромисъ съ прѣдателството и корупцията. Революционеритѣ отказаха да “парламентаризиратъ”. Тѣ стояха на поста си. Тѣ нито влѣзоха въ компромисъ, нито пъкъ се оттеглиха, и тѣ побѣдиха.

Излишни сж повече доказателства, че едно тѣло, което се организира само за война, ще остане неатакувано отъ капиталиститѣ, отгорѣ, и неподкопавано отъ “агент-провокаторитѣ”, като Макпарналдъ, Дюмазиси, Петриеловци и тѣмъ подобни, отдолу. Такива аргументи, като тѣзи на онази жена, която **настоявала** прѣдъ мъжа си, че ливадата не е косена, а стрижена, и когато той, озлобенъ отъ тази ѝ опарничавость, я натопилъ въ водата, тя си издала ржката и съ движение на прѣсти направила знакъ на ножици, не може да се употрѣбаватъ въ дискусиитѣ на работническото движение — още помалко отъ хора, които отбѣгватъ да дадатъ прѣмъ отговоръ на единъ изриченъ, ясенъ и справедливъ въпросъ.

Ако бюлетината, едно срѣдство извоювано отъ цивилизацията за мирно опитване на сили, може да се счита концесия дадена отъ капиталистическата класа, тогава всички завоевания на цивилизацията, включително правото за организиране на економи-

ческо поле, сж сжщо концесии. Ако е “смѣшно” използването на “концесията” по отношение политическата акция, тогава човѣкъ би трѣбвало да се прѣсне отъ смѣхъ при опититѣ на всѣки непрѣклоненъ отрицателъ на “концесии” да започне организиране на юниони. Слѣдователно, ако е “смѣшно” твърдението, че капиталистическата класа би “допустила една политическа партия като С. Р. П.”, но не би трѣпѣла една организация, която отрича цивилизацията методъ за опитване на сили — ако това твърдение е “смѣшно”, тогава внушението че С. Р. П., или всички социалистически партии безразлично, сж подкупени отъ капиталистическата класа, трѣбва да прѣдизвика смѣхъ до спокжване.

Организирането за обикновена стачка не е социаленъ актъ; но организирането за генераленъ бунтъ на работническата класа е актъ отъ високо обществено значение. Той е политически актъ, понеже цѣльта му е прѣобразуването на обществото. Слѣдователно, макаръ че “физическата сила” е средство за опитване на сили въ обикновената стачка, цивилизацията не осжжда този юнионъ, който се организира за такава “физическа” демонстрация. Но въ случая съ така нарѣчената “генерална стачка” (най злополученъ и противорѣчивъ терминъ въ устата на тия, които възнамѣряватъ експроприране на капиталиститѣ) юниона, който се организира за такава стачка подъ крѣсъка “долу политическата акция”, би, особено днесъ въ Америка, навлекълъ върху си безогледно и излишно порицанието на цивилизацията.

Волтеръ Арнолдъ клевети Иглезия и Вандервелдъ. Колкото се отнася до послѣдния, “Народъ”

не веднажъ е изказвалъ своята опозиция на неговитѣ методи. Да се съмнѣвашъ въ неговата честность, въпрѣки че можешъ да се съмнѣвашъ въ неговитѣ съждения, е една своеволна клевета. Относително Иглезия, неоснователността на клеветата е още по-груба. Испанскитѣ условия сж едни отъ най-назадничавитѣ. Тежка е участъта на революционеритѣ тамъ. Толкова тежка, че страданията сж прѣдизвиквали неразуменъ бѣсъ въ главитѣ и сърдцата на мнозина. Но несправедливо е и за тѣхъ да се казва, че тѣ “заблуждавали работницитѣ” чрѣзь “нѣкакво съглашение”, макаръ че тѣ сж водили не веднажъ работницитѣ на безполезни избивания — а послѣ сами тѣ сж избѣгвали прѣзь планинитѣ въ Франция, или прѣзь морето въ Италия. Обвинението че Иглезия “заблудилъ работницитѣ” чрѣзь “нѣкакво съглашение”, е безподобна клевета.

— Редактора на “Народъ”).

Писмо Единадесето.

(Отъ Чарлзъ Райсъ, Нью-Йоркъ)

Полемиката досѣжно “Политическата Акция” се указа извънредно интересна даже за работници отвънъ редоветѣ на С. Р. П. и И. Р. С. Единъ доста значителенъ елементъ, който постоянно се увеличава числено, отъ привърженицитѣ на С. П., членове и не-членове (пишуция между тѣхъ) сж въ надвечерието да обърнатъ единъ новъ листъ отъ социалистическата теория и тактика. Мнозина отъ насъ сж погнусени отъ непристойната двулична фамилярность на организации отъ С. П. и нейнитѣ видни членове

(като Ханфордъ, Хонъ и др.) съ А. Ф. Т., безъ да говоря за сръдствата въ изборнитѣ борби, къмъ които С. П. често прибѣгва въ различнитѣ щати, които сръдства сж отвратителни поради тѣхния смрадъ на демократо-республикански ловъ на гласове. Ние сега приключаваме смѣткитѣ си съ нашия традиционенъ парламентаренъ социализмъ и се огледваме наоколо за нова свѣтлина.

Увѣренъ че изказвамъ чувството на едно голѣмо число отъ членоветѣ и симпатизаторитѣ на С. П., азъ прѣдлагамъ слѣдующитѣ отъ голѣма полза за насъ въпроси:

1) Каква е точната позиция на “Народъ” по въпроса за така нарѣчената политическа акция въ свързка съ единъ съюзъ отъ типътъ на И. Р. С.? До сега, за нещастие, ние не можахме да извлечемъ отъ колонитѣ на “Народъ” едно **опрѣдѣлено** и **обширно** изложение на становището на “Народъ” по този въпросъ, едно **точно** обяснение на терминитѣ, напимѣръ, “политическа акция” и на практическитѣ стѣпки за реализирането на това становище. Нека редактора има добрината да направи едно пълно изложение на всичко, което неговата позиция включавя, като вземе грижата прѣдварително да **опрѣдѣли** всѣки съмнителенъ или двусмисленъ терминъ или изражение, безъ да допуска нѣщо като разбрано по само себе си, до като не завърши тази частъ отъ своята работа (т. е. **опрѣдѣлението**), и той ще разчисти пѣттътъ къмъ една много по-ефикасна и полезна дискусия по този въпросъ, който е отъ най-голѣма важность за всички наемни роби.

2) Дали позицията на “Народъ” е идентична съ тази на С. Р. П.?

3) Това запитване се поставя тукъ като едно намекване, което редактора трѣбва да вземе подъ съображение при формулирването на своя отговоръ на първото питане, тъй като отговора на третото по необходимостъ е вплетенъ съ отговора на първото. Платформата на С. Р. П. гласи: “Бързо се приближава врѣмето, когато съ течение на социалната еволюция (корсива мой), тази (капиталистическата) система, чрѣзъ разрушителната тенденция на нейнитѣ несполуки и кризи, отъ една страна, и градивнитѣ тенденции на нейнитѣ трустове и други капиталистически комбинации, отъ друга страна, подготвя своето собствено пропадане”, и, “слѣдователно, ние апелираме къмъ наемнитѣ работници въ Америка да се организиратъ подъ знамето на С. Р. П. въ едно класо-съзнателно тѣло, съзнаващо своитѣ права и рѣшено да ги извоюва”.

Прѣдъ видъ на това, слѣдующитѣ въпроси сж умѣстни:

а) Какво има да се извоюва и отъ кого, ако тази система **естествено** подготвя своето собствено пропадане?

б) Ако ще трѣбва да се извърши нѣкакво извоюване, кой ще го извърши — С. Р. П. или И. Р. С. (чрѣзъ една собствена политическа организация)?

в) Какво да правимъ ние, които търсимъ свѣтлина въ нашето море отъ съмнѣния? Трѣбва ли да влѣземъ въ С. Р. П. за да се обучимъ за окончателното “извоюване”, а слѣдъ това да ’я напустнемъ и влѣземъ въ политическата организация, която И. Р. С. ще си е вече създала?

г) Ще ли могатъ И. Р. С. да създадатъ такава организация, ако ние настояваме за изграждането

на С. Р. П.? Ако ние влѣземъ въ И. Р. С. и се мѣчимъда я задържимъ настрана отъ да признае нѣкоя отъ сжществующитѣ социалистически партии, и сжщеврѣменно се организираме вѣнъ отъ нея въ едно тѣло като С. Р. П., какъ ще може тогава И. Р. С. да отрази своя политическа прѣдставителка?

д) Не е ли по-добрѣ да не влизаме въ С. Р. П., но да стоимъ въ С. П., да се опитваме да противодѣйствуваме на полу-буржоазнитѣ и съмнителни методи на разни Бергеровци, Уилшайровци и други отъ тѣхната боя, и да чакаме до като И. Р. С. изгради своята машинерия за “вземането” и “задържането” на срѣдствата за производство и разпрѣдѣление; тѣй като ние ще трѣбва въ всѣки случай да съблечемъ блеклото на С. Р. П. или С. П., за да се облечемъ въ напълно революционната дреха на И. Р. С.?

Отговоръ:

(Отговоръ на точка 1-ва. Едно бързо скициране на социалната еволюция, върху която лежи думата “политическа”, може да помогне за разбирането на различнитѣ значеия, които тази дума има.

Стихъ 2:24 отъ битието прокламира тази максима: “Слѣдователно, мъжътъ трѣбва да напустне баща си и майка си и трѣбва да се присъедини къмъ своята жена”; сжщото битие, стихъ 3:16, прокламира тази друга максима: “и твоето желание трѣбва да бжде желанието на твоя мжжъ и той ще бжде твой господарь”.

Явно е, че тѣзи двѣ максими си противорѣчатъ. Тѣ не могатъ да отиватъ паралелно. Тѣ не сж отра-

жение на една и сжща, но на двѣ различни стадии отъ общественото развитие. Първата е отражение на една по-ранна, а втората на една по-късна стадия отъ общественото развитие. При първата стадия мъжътъ отъ единъ родъ вземаше жена отъ другъ родъ (женидба въ единъ и сжщи родъ не бѣ позволено) и отиваше въ родътъ на жена си; при втората обществена стадия съпругата оставяше своя родъ и отиваше въ родътъ на мъжа си. При първата стадия наслѣдството отиваше по женска линия, при втората — по мъжка линия. При първата стадия собствеността бѣ обществена, при втората се появи частната собственостъ. Заедно съ тая промѣна се извършиха и серия промѣни въ институтитѣ. “Управление”, “администрация”, или каквото и название да носи това централно ръководство, необходимо въ една организация, бѣше революционизирано. Първоначалната система, при която “управлението” почиваше върху **народа**, а не върху **територията**, бѣше промѣнена. “Управлението”, което почиваше върху народа, съ появяването на частната собственостъ, се замѣни съ “управлението почиващо върху територията. Това промѣнение въ институтитѣ на “управлението” ставаше въ свръзка съ промѣнитѣ въ собствеността. Естествено, това промѣнение въ институтитѣ доведе до изграждането на градове и установяването на класовото управление. Думата “политическа”, има своя произходъ отъ гръцкото название за **градъ**. За по-пълни информации чети “Първобитното Общество” отъ Л. Морганъ. То доставя етническитѣ основи на социализма, а, сжщеврѣменно, дава и разяснение върху терминологията.

Съобразно своя произходъ, думата “политиче-

ска” има повече отъ едно приложение.

Тая дума се срѣща, напр., въ социалистическата максима: “Политическото схващане доминира надъ економическитѣ стремежи на единъ юнионъ; слѣдователно, никой юнионъ, който не е прѣобладанъ отъ социалистическа мисль, не заслужава името юнионъ”. Небрѣжното употрѣбяване на думитѣ отъ нѣкои хора е довело до кривото схващане значението на думата “политическа” въ горната максима; самозабъркани, тѣ сж започнали да цитиратъ горната максима както слѣдва: “Политическата организация трѣбва да доминира надъ економическата”. Това е безсмислица. Политическата организация нито доминира, нито може да доминира надъ економическата. Таксва понятие е въ рѣзко противорѣчие съ Морганъ-Марксовото материалистическо схващане на историята, а грѣшката отъ това води къмъ сериозно фалшиви стѣпки въ тактиката. Думата “политическа” въ тази максима, правилно цитирана, е схващането, което Юниона трѣбва да има досѣжно обществения строй. Единъ Юнионъ, чието обществено схващане е капиталистическо, неговитѣ економически стремления ще бждатъ доминирани съобразно. Нѣмайки понятие върху наемническия характеръ на своитѣ членове, той ще се отнася спрѣмо господаритѣ като съ свои братя. На пръвъ погледъ и това гледище може да се счита въ конфликтъ съ Морганъ-Марксовия принципъ за материалистическия базисъ на мисльта. Подобно противорѣчие не сжществува. Това е единъ фактъ, върху който тия учени мжже сж настоявали, че мисльта се влече слѣдъ новообразувалитѣ се и образувачи се материални бази-си. Фактъ неоспоримъ е, че повечето отъ економи-

ческитѣ стремления на работницитѣ днесъ — въ прѣки че тѣхнитѣ материални условия не имѣ доставятъ вече почва за “консерватизмъ” — сж “консервативни”. Това обстоятелство е като единъ новъ аргументъ защо такива стремления сж осждени на несполука. Отъ друга страна, Юниона, чието схващане на обществото разкрива системата на наемно робство, въ което тѣне неговото членство и работницитѣ около него, такъвъ Юнионъ не може да ограничи себе си въ консервативни стремления. Не сжществува економическа организация, която да бжде безъ “политическо” схващане, съзнателно или несъзнателно. Думата “политическо” въ този случай съвсѣмъ не се отнася до гласуване. Тя просто значи схващане по отношение обществения строй. Въ сжща смисълъ думата “политическо” се срѣща въ термина “политическа економия”.

Думата “политическо” се явява и въ изражението “политическо управление” или “политическа държава”. Въ този случай думата “политическо” има сжщото значение, каквото е значението на думитѣ “класово управление”. “Политическо управление” значи “класово управление”. Социалната теория на анархизма (термина се употрѣбвява въ точната техническа смисълъ, който самитѣ анархисти сж му прѣдали) прѣдполага идентичностъ въ терминитѣ управление и класово управление или деспотизмъ. Тази теория се базирва върху басни. Етнологията оборва не само баснитѣ на библията, но и баснитѣ на анархизма. Човѣка се е появилъ на сцената на прослѣдимата или прѣдположима история въ организирано общество и съ управление. Управлението тогава бѣ напълно съвмѣстимо съ свободата (вижъ рѣчъта Ре-

форма или Революция, стр. 7-13). Обществената еволюция и революции, които достигнаха своя върхъ съ свалянето на майчиното право, появяването на частната собственост, на наследството по мъжка линия и териториалнитѣ институти, раздѣлиха обществото на економически класи. Управлението изгуби своя по-раншенъ характеръ, като функция въ общото сътрудничество, то стана сръдство за потискане въ ржцѣтсѣ на собственицитѣ. Тѣй като издигането на градове бѣ върхътъ на външния изгледъ на развитието, управлението стана “политическо”. Това “политическо управление” означава “класово управление”. “Политическа държава” значи общественъ редъ основанъ върху класова система.

Накрай, третия случай, кждѣто думата “политическа” се явява, е въ термина “политическа акция” Тукъ “политическа” не значи нито “схващане по отношение обществената структура”, нито “класово управление”. На интернационалния конгресъ въ Цюрихъ, 1893 година, Ландаверъ, единъ анархистъ отъ калъпа на тѣзи, които се разправятъ съ бомби, искаше да му се позволи да участвува въ конгреса въз основа на това, че бомбардирването на капиталиститѣ било “политически актъ”. Той употрѣбляваше думта въ първия отъ двата смисъла, които току-що разгледахме. Той не се допустна въ конгреса и делегата на С. Р. П. подаде своя гласъ за прѣдложението, съ което се искаше неговото отстранение, и така се запази техническия исторически смисълъ, който този терминъ бѣ добилъ. “Политическата акция” е чисто техническо изражение. То значи мирно опитване на сили по обществени въпроси. Като таквъ, терминътъ е сродственъ. Той обхваща мно-

го нѣща, т. е. всички необходими нѣща за неговото реализиране. Той обхваща конвенции или всѣкакъвъ другъ начинъ за номиниране на кандидати за служба въ “политическото”, т. е. “класовото управление”; изборна агитация въ полза на принципитѣ и, разбира се, кандидатитѣ на партията; гласуване (не частно), но тамъ кждѣто опонентитѣ гласуватъ; накрай, като слѣдствие, “парламентарната активност”.

Никоя отъ тия особености на политическата активностъ нѣма съмнително или двусмислено значение, съ изключение на послѣдната — “парламентарната активност”.

Има два вида парламентарна активностъ. Едина видъ е активностъ между противници, които иматъ обща основа, върху която стоятъ. Тази парламентарна активностъ е позната подъ името “коалиция” или “компромисъ”. Това е парламентарната активностъ на тия, които сж за свободната търговия, и тия, които сж за държавния протекционизмъ; на тия, които сж за златния еталонъ и тия за сръбърния; на тия, които сж за трѣстоветѣ и тия противъ трѣстоветѣ; на късо казано, елементитѣ, които иматъ като обща основа капиталистическата система. Другата парламентарна активностъ е тая между хора, които нѣматъ обща основа. Тази е единствената позволима активностъ за прѣдставителитѣ на една социалистическа партия въ парламента на една страна като Америка, кждѣто феодализма е безслѣдно изчезналъ и двѣтѣ класи — капиталистическата и пролетарската — сж изпрѣчени лице срѣщу лице. Такава парламентарна активностъ не търпи никаква “коалиция”. Такава една парламентарна активностъ, кж-

дѣто може да се постигне, е, до голѣма степенъ, продължение на агитацията и възпитанието, което партията е вършила въ изборнитѣ агитационни обиколки, само че отъ авторитетната трибуна на парламента, отъ кждѣто много повече слушатъ. Тази парламентарна активностъ пропагандира и прѣдвява революцията — прѣдаването на капиталистическата класа. Всичко вънъ отъ тази активностъ отъ страна на избранитѣ делегати на една социалистическа партия не значи нищо друго, освѣнъ “компромисъ”; “компромисъ” прѣдполага обща основа между двѣтѣ страни; слѣдователно, влѣзлитѣ въ компромисъ социалисти трѣбва да сж отстѣпили отъ своитѣ принципи въ полза на своитѣ капиталистически опоненти. Такива социалисти измѣнятъ на работническата класа (вижъ “Проблѣсъци отъ Амстердамския Конгресъ”, стр. 124-127). Единъ клонъ отъ това, което може да се нарѣче “парламентарна активностъ” е активността въ административнитѣ служби. Горѣизложенія принципъ и тукъ трѣбва да бжде въ сила. Заемащитѣ такива длѣжности социалисти трѣбва да дѣйствуватъ само съгласно принципа, че е невъзможно да се прѣдставляватъ двѣ класи, които сж ангажирани въ конфликта на класовата борба; слѣдователно, тѣ прѣдставляватъ само една класа — работническата класа.

Така че, “политическата акция” на революционната работническа класа означава, въ кратце казано, старанието да разрѣши, посрѣдствомъ мирния начинъ на опитване сили, въпросътъ между капиталистическата и работническата класа. Това изисква свалянето на капиталистическия режимъ, което означава събарянето на тази особено форма на управле-

ние, която изникна съ изникването на градоветъ, отъ кждѣто тя получи своето название “политическо управление”, класово управление. Събарянето на капиталистическия режимъ означава, отъ своя страна, възстановяването на административното сътрудничество въ производството (вижъ “Принципитъ на Индустиалната Организация”, стр. 48-70).

Отговоръ на Точка 2-ра. Тази дискусия започна прѣди три мѣсеци — “Народъ” 23 Ноември, 1906 г. Тя започна съ едно писмо отъ Жанъ Сандгрень, заставайки противъ политическата акция и прѣдлагайки щото С. Р. П. и С. П. да “напустнатъ лагера”. Въ сжщия брой на “Народъ” излѣзе и отговорътъ. Принципитъ, изложени въ този отговоръ, сж принципитъ подържани прѣзъ всичкото врѣме до сега.

Чо може да се случи щото С. Р. П. да постави за редакторъ на нейния английски органъ единъ членъ, който да не може да изкаже гледището на партията по този, или който и да билъ другъ жизненъ въпросъ, е съвсѣмъ допустимо. Недопустимо е, обаче, обстоятелството, че такъвъ единъ редакторъ не би билъ изгоненъ отдавна. Партийния уставъ на едно съ строгата дисциплина, която той налага, би суспендиралъ редактора на “Народъ” въ 48 часа слѣдъ първото криво изложение на партийната позиция; и дълго прѣди дискусията да е навършила три мѣсеци и повече, той щѣше да бжде отстраненъ.

Прѣдъ видъ този фактъ; и прѣдъ видъ факта, че и най-малка проява на незадоволство отъ страна на партията не е манифестирана до сега, а тъкмо на-противъ; оправдателно е заключението, че позицията заета отъ “Народъ” по този въпросъ, е позиция на партията.

Думата “идентична” се изоставя тукъ като излишна, при все че нищо не показва, че не би отговаряла на случаятъ.

Отговоръ на Точка 3-та: а) Какво има да извоюваме — Економическа свобода, която включва всѣ-какви други свободи.

Отъ кого? — Отъ господствующата класа

Понеже **капиталистическата** система подготвя своето пропадане, отъ това не слѣдва че класовото управление ще изчезне само по себе си.

Твърдѣ е съмнително дали ние сега сме подъ една капиталистическа система въ пълната смисълъ на думата. Много може да се каже въ полза на теорията, че ако ние още не сме подъ друга нѣкоя система, ние бързо се приближаваме къмъ нея. Падането на капиталистическата система слѣдствие изложениѣ причини въ платформата на С. Р. П., по никакъвъ начинъ не е равносилно съ установяването на социалистическата република. На читателитѣ на “Народъ” се прѣпоръчва книжката “Двѣ страници отъ Римската История”, особено първата отъ “Двѣтѣ страници”, къмъ края на която се третира въ подробности сжщия този въпросъ. Страната сега се движи къмъ една обществена система, на която името “капитализмъ”, въ пълния смисълъ на думата, отговаря все по-малко и по-малко. Единъ периодъ на монополи тъкмо сега се появява, на който названието “плутократиченъ феодализмъ” е най-подходящиятъ терминъ. Отъ самото струпирване на съвсѣмъ малкото на една страна и натрупването на съвсѣмъ многото на друга не слѣдва, че послѣдното току-тъй ще погълне първото. То ще направи това само ако разбере своята революционна мисия и се организира

съобразно. Въ противенъ случай — нека работническата класа се остави достатъчно дълго време да бжде заблуждавана отъ работническитѣ лейтенанти на капиталистическата класа; забъркана отъ кръсътѣ на чисто политически социалисти, отъ една страна и писътѣ на тия, които разчитатъ изключително на физическата сила; периодически обливана съ криви информации относително хората и нътата; постоянно жертва въ ржцѣтѣ на такива типове като “човѣка съ кожения калпакъ” въ разказътъ за Желѣзния Треветъ отъ Евгений Сю; и нека тия вжтрѣ въ движението, или близо коло него, които не сж нито работнически лейтенанти, нито чисто политически социалисти, нито чисти сопаджи, нито разпространители на фалшиви свѣдения, нито пъкъ като човѣка съ “кожения калпакъ”, равнодушно продължаватъ философски да стоятъ на страна и наблюдаватъ, очаквайки всичко да се нареди по самѣ себе си, вмѣсто да взематъ живо участие въ това нареждане — тогава, каквито и периоди на безмислени (безсмислени защото сж не-революционни, слѣдователно, чисто метежнически) подми да се случатъ, множеството ще потъне въ дълбочината на кръпостничеството, дѣйствителни кръпостници на единъ плутократиченъ феодаленъ вакъфъ.

Така че, има какво да се извоюва и отъ кого.

Отговоръ на буква б) Изхождайки отъ убѣждението че извоюванетоъ ще се извърши прѣди страната да прѣмине прѣзъ изпитанията на плутократическия феодализъмъ — изхождайки отъ това убѣЖДЕНИЕ, то ще бжде извършено отъ И. Р. С., подпомогнатата при всѣка своя крачка отъ политическата партия, която освѣтлява пътя на революцията; под-

помогната, слѣдователно, отъ едно тѣло, което изразява, по единствения практиченски начинъ, цивилизованото чувство на И. Р. С., като се стреми къмъ едно мирно опитване на сили.

Какво ще бжде името на тази политическа партия още сега не може да се знае. Какви ще бждатъ главнитѣ характеристичности на тази партия — се знае още днесъ. Тази политическа партия трѣбва да иска безусловното прѣдаване на капиталистическата класа; тя трѣбва да има прѣдъ видъ факта и всѣки нейнъ актъ бжде въ акордъ съ този фактъ, че нуждната еволюция, която прѣдшествува еволюционния кризисъ познатъ подъ името “революция”, е вече извършена въ утробата на това общество въ форма на развитие и концентрация на сръдствата за производство; слѣдователно, всѣкакъвъ говоръ за нѣкаква “еволюция”, съ цѣль да се добиятъ нѣкакви буржоазни подобрения или “стжпка по стжпка”, е плодъ или на безнадеждното тѣпоумие, или на коварната корупция, или пъкъ на конституционната страхливостъ на тия, отъ които революцията може да очаква само прѣдателство въ рѣшителния моментъ; тази партия трѣбва да бжде едно и сжщо нѣщо за всички и навсѣкждѣ въ страната — никаква измѣна на принципитѣ подъ маската на нѣкаква си “автономность”; въ тази партия трѣбва да има мѣсто за всички желателни обществени елементи, чиито занятия не имъ позволяватъ да бждатъ членове въ И. Р. С., които засвидѣтелствуватъ своето пълно желание, като заставатъ недвусмислено за интереситѣ на работническата класа, и доброволно се подчиняватъ на дисциплината на тази партия; и най-последната, но не и по-малко важна характеристика, която сжщо

е фундаментална е, че тази партия трѣбва да признава факта, че економическата организация не може да се счита като “неутрална”, сѣщо така, както матрозитѣ на единъ параходъ да се считатъ “неутрални” отъ своя параходъ; че Юниона, индустриално организиранъ и революционно възпитанъ, е зародишъ на бѣдащето общество, единственото избираемо тѣло за бѣдащия парламентъ, прѣдопрѣдѣления замѣстникъ на “политическото управление”, слѣдователно, единствено годната и доволно могѣща сила, която ще наложи програмата на тази партия.

Единствената партия, която днесъ подкрѣпя програмата на И. Р. С. е Социалистическата Работническа Партия. Какъ абстоятелствата ще се стекатъ — дали трѣзвитѣ и искрени елементи отъ С. П. ще успѣятъ да взематъ контролъ въ своята партия и, така очистена тази партия се слѣе съ С. Р. П., или пъкъ наедно организиратъ една нова партия подъ ново название; или дали тѣзи трѣзви и искрени елементи въ С. П. прѣтърпятъ несполука въ своята партия, бѣдатъ погълнати отъ С. Р. П., и въ резултатъ, понеже тѣ сѣ които прѣдаватъ на партията извѣстнo уважение, веднажъ се оттеглили, старата С. П. се разпадне, и тогава И. Р. С. приематъ С. Р. П. или ново-организираната партия като своя политическа прѣдставителка; или, като трето прѣдположение, дали И. Р. С., въ всѣки случай, ще отрази собствено политическо изражение, отърсено отъ всички възпоменания за стари политически конфликти — “всичко това, ‘безсѣмнѣно, стои на колѣнѣтѣ на боговетѣ”

Отговоръ на буква в) и д) Тѣзи два въпроса сѣ тѣсно свързани помежду си, за да могатъ да се третираатъ по отдѣлно.

Откато И. Р. С. се е основала, другаря Дебсъ писа̀ нѣколко статии по заслугитѣ на новата организация и върху неоснователното враждебно становище спрѣмо тази организация отъ страна на нѣкои въ неговата партия — С. П. Между тия статии, двѣ — едната публикувана първо въ “Миньорския Магазинъ”, 25 Октомври, 1905 година, а другата публикувана въ “Работникъ”, 28 Юни, 1906 година, двѣтѣ възпроизведени въ “Народъ” — отговарятъ тъкмо на въпроса. Въ тѣхъ Дебсъ усмива съ парливъ сарказмъ “своеобразната логика”, която доведе нѣкои членове на С. П. до теорията за “прѣвземането из-отвѣтрѣ” на Амер. Фед. на Труда и, разчитайки на успѣхъ, въпрѣки факта че тѣ справедливо отхвърляха идеята за “прѣвземане из-отвѣтрѣ” на Републиканската или Демократическата партии; и той справедливо заклейми дружбата съ А. Ф. Т. като “осквернение”. Дебсъ остана безъ отговоръ. Единичкото възражение, което можеше да подбие острието на неговитѣ аргументи — на такова едно възражение хората въ С. П., които иматъ лозунгъ А. Ф. на Труда първо, па тогава С. П., не можеха да се рѣшатъ — това възражение е: “Ако вие считате ‘своеобразна’ логиката да се очаква успѣхъ отъ “прѣвземането из-отвѣтрѣ” на А. Ф. Т. и сте убѣдени, че дружбата съ А. Ф. Т. е ‘осквернена’, на какво основание тогава се надѣвате да успѣете въ ‘прѣвземането из-отвѣтрѣ’ на Социалистическата Партия?”

Това възражение съдържа отговора на точка 3-та, буква в) и д).

Една организация прѣдставлява една сграда. Единъ корабъ построенъ за екскурзия не може да се прѣвърне въ воененъ параходъ. Никакви грижи.

кастрене и облагородяване не могат да прѣвърнатъ дървото, което ражда кисели ябълки, да ражда портокали. С. П. не е резултатъ на нѣкоя шарлатания — макаръ че шарлатани може да сж навлѣзли въ нея, както и направиха. Тя се яви възъ основа на единъ принципъ — погрѣшния принципъ, че само политическата акция е прѣ-достатъчна, opakито на което е отричането на необходимата функция на Юниона въ извършването на социалната революция. Такава една политическа сграда не може да бжде “прѣвзета из-отвѣтрѣ”. Безполезна тваръ може да бжде прѣмахната само чрѣзъ нейното собствено прогниване — което вече е започнало. Навлизането на нови, или застояването на прѣснитѣ и здрави сили само ще забави политико-геологичнитѣ и атмосферични условия, които осжждатъ тази фалшива политически структура на упадъкъ и сгромолясване.

Другояче стои работата съ С. Р. П. Каквито и да сж недостатъцитѣ на партията, тия недостатъци сж отъ второстепенно естество. Тѣ не се отнасятъ до структурата. По основния въпросъ за Юнионизма, партията е здрава до самото сърдце. Тия, които не искатъ да губятъ своитѣ сили напраздно, трѣбва да влѣзатъ въ нейнитѣ редове. По този начинъ, тѣ не само че не ще забавятъ, но ще ускорятъ политико-геологичнитѣ атмосферични условия, които ще подготвятъ едно добрѣ закрѣглено и стѣгнато работническо движение.

Ако третото отъ прѣдположенията взети подъ съображение по-горѣ се осжществи, тогава, както ние вече казахме въ отговора на първото писмо на Сандгрень, “С. Р. П. съ радость ще ‘напустне лагера’ — ако поглъщането на едно тѣло отъ нейния соб-

ственъ идеалъ може да се каже 'напускане на лагера'".

Отговоръ на буква г) — По-важната частъ отъ отговора на този въпросъ е изложена въ отговоритѣ на точка 3-та, букви б), в) и д) — поне косвено.

Не веднажъ е правена забѣлѣжката, че сжществуването на двѣ враждебни социалистически партии се отразява злѣ за правилното нарастване и развитие на И. Р. С. Твърдѣ е възможно щото Сандгреновата позиция да се основава на този опитъ. Вѣроятно, на това очевидно затруднение вървежа на И. Р. С. отъ враждебността на тия двѣ политически партии се дължи неговото желание щото и двѣтѣ партии да "напустнатъ лагера"; и като резултатъ на това, но не и на нѣкаква съзнателна опозиция на политическата акция, той безрасждно се е прѣхвърлилъ къмъ другата крайность, пълното отричане на политическата акция.

Както и да е, напраздно сж сълзитѣ върху фактитѣ. Едничкото разумно нѣщо, което трѣбва да се направи, е да се погледнатъ фактитѣ право въ лицето.

Двѣтѣ враждебни партии сжществуватъ. Тѣхната враждебность произлиза отъ различното схващане функцията на Юниона и, като резултатъ, функцията на политическата акция. Схващането на една-та, С. Р. П., съотвѣтствува на това на И. Р. С.; схващането на другата, С. П., се отличава отъ това на И. Р. С. Неизбѣженъ бѣ опитътъ щото членове и отъ двѣтѣ партии да влѣзатъ въ И. Р. С. — членове отъ С. Р. П., прѣминали прѣзь школата на Социалистическия Занаятчийски и Работнически Съюзъ, влѣзоха въ И. Р. С. тѣй естествено, както гжскитѣ влизатъ

въ воденичния язъ; и членове отъ С. П., отлъчвайки се въ съставнитѣ елементи на тази партия: едни елементи, подобно на юрдечки, които сж били излупени отъ кокошки, се побратимяватъ въ своя общъ елементъ съ своитѣ ново-намѣрени братя отъ С. Р. П.; другия елементъ, подобно на кокошки, които сж измжтили юрдечки, кудкудякатъ, пърпатъ и мѣмратъ, ядосани на нѣщо, което е противно на тѣхната натура.

Едно разумно схващане на тия факти, както и изпрѣчилитѣ се условия, ни диктува заключението, че растежа и пълното развитие на И. Р. С. може да се подтикне, въ сжщностъ, съвсѣмъ много ще се подпомогне, само чрѣзъ увеличаване броятъ на “юрдечкитѣ” за блатото на И. Р. С. Юрдечкитѣ се най-добрѣ мжтятъ отъ юрдечки; кокошкитѣ сж по-малко пригодени за това. С. Р. П. днесъ е гнѣздо за революционери и пропагандатори на цѣлѣта и срѣдствата на революцията. Може да се разчита на здравия разсъдакъ, че съ течение на врѣмето ще се продиктува политическото изражение на И. Р. С. — едно изражение, което ще се материализира въ едно отъ тритѣ прѣдположения изложени въ отговора на точка 3-та, буква б).

— Редактора на “Народъ”).

ДОПЪЛНЕНИЕ

Слѣдъ като приключването на дискусиата “Политическата Акция” бѣ уповѣстено, единъ кореспондентъ, който прѣдпочита да не се публикува името му, изпрати този въпросъ:

“Азъ не съмъ чисто политически социалистъ, нито пъкъ съмъ за физическата сила, както вие ще видите. Азъ вѣрвамъ заедно съ васъ, че политическата акция е необходима. Работническото движение не трѣбва да слиза отъ висотата на цивилизованитѣ сръдства. Ако то направи това, никой не би се радвалъ повече отъ капиталиститѣ. Азъ мисля, че доста се уяснихъ по този въпросъ. Азъ така сжщо вѣрвамъ, заедно съ васъ, че бюлетината е само изхабяване на хартия, освѣнъ ако е подкрѣпена съ нуждната физическа сила, или, както вие казвате, “да наложи правото, което бюлетината прокламира”. Азъ се надѣвамъ че съмъ доста ясенъ и върху това.

“Сега, това което азъ искамъ да зная е: Слѣдва ли отъ това, както изглежда вие да мислите, че ние трѣбва да имаме И. Р. С., искамъ да кажа единъ индустриаленъ юнионъ, който да допълва бюлетината? Азъ мисля че не! Азъ мисля, че ние би трѣбвало да концентрираме нашитѣ сили, вмѣсто да ги дѣлимъ. Защо да дѣлимъ нашитѣ сили и парични сръдства между една политическа и една економическа организации? Ще наблюдавамъ отдѣла “Редакционна Поща”.

Въпросътъ заслужава единъ по-обширенъ отговоръ, отколкото набързо даванитѣ отговори въ “Редакционна Поща”. Въпросътъ и отговора му ще

съставляватъ допълнение на приключената дискусия.

Това което нашия кореспондентъ желае, е да се избѣгне раздѣлението на сили. Едно мъдро желание. Но отговаря ли неговия планъ на неговото желание? Очевидно е, че той не забѣлѣзва какъ неговия планъ не отговаря на неговото желание. Единственото тълкуване, което неговия планъ допуша, е организирането на една боева, въоръжена сила, която да подкрѣпи революционната бюлетина. Но съ това не се избѣгва раздѣлението на сили. То само се прѣхвърля на една военна, вмѣсто на една еко-економическа организация.

Виждайки че и въ двата случая злото отъ раздѣляне на силитѣ е неизбежно, явява се въпроса: коя отъ двѣтѣ организации е за прѣдпочитане — економическата или военната?

Една военна организация включва не едно или двѣ нѣща; тя включва много работи. Бомбитѣ, взривнитѣ вещества въобще, могатъ да бждатъ изоставени настрана. Тѣ сж отъ случайна, но не и отъ изключителна потрѣба за организираната военна сила.

На първо мѣсто е нужно барутъ. Барута, колкото и да е добъръ, се нуждае отъ куршуми и гранати, които да вършатъ работата. Долнокачественитѣ орждия сж безъ всѣкакъвъ ефектъ въ сравнение съ модернитѣ орждия на капиталистическата класа. Военната организация на революционния пролетариатъ ще се нуждае отъ най-ефикаснитѣ оржжия. Отъ страна на капиталистическата класа често се е задавалъ въпроса: “Отъ кждѣ ще вземите пари да откупите желѣзницитѣ и другитѣ капиталистически прѣдприятия?” Въпроса е глупавъ. Никой не прѣдполага да купува, нито ще се яви такъвъ случай да се “изку-

пуватъ” тѣзи нѣща. Съвсѣмъ не е глупавъ, обаче, а тъкмо напротивъ, съвмѣсъ умѣстенъ е въпроса: Отъ кждѣ пролетариата ще се сдобие съ билионитѣ нуждни за покупката на такива военни снаряди?

Да прѣдположимъ, че билионитѣ ще се намѣрятъ. Оржжия въ ржцѣтѣ на хора необучени да ги употрѣбаватъ, сж опасни за самитѣ тѣхъ. Хора, необучени въ военното искусство, само ще си прѣчатъ едни други. Кждѣ и какъ тия хора ще научатъ военното искусство и употрѣбаването на оржжие? Кждѣ и какъ могатъ да направятъ тѣ това тайно? Колкото за публично, не ще и съмнѣние, че не може и дума да става.

Да прѣдположимъ най-послѣ, че проблемата съ билионитѣ е разрѣшена, и още по-неосжществимото упражнение и обучение е осжществено. Да прѣдположимъ че военната организация на пролетариата влѣзе въ сражение и побѣди. Тогава — тя ще трѣбва веднага да се разтури. Тя не само че не ще е дала на пролетариата врѣменната протекция, която революционния юнионъ би му далъ, до като той се приготвява, но и всички тия оржжия, всичкитѣ пари, съ които тѣ сж купени, всичко това, което пролетариата е научилъ съ тѣхъ и врѣмето употрѣбено въ това обучение, ще бждатъ абсолютно безполезни. Саблитѣ ще трѣбва да се обърнатъ въ сърпове, орждията въ плугове; всичкото военно знание ще бжде за нищо непотрѣбно.

Какъ стои въпроса съ цѣлокупно организирания индустриаленъ юнионъ?

Първо, неговитѣ разноски сж дребни, споредъ силитѣ ни.

Второ, всѣка една малка поука, която той доби-

ва до като се организира, е отъ дълготрайна стойностъ.

Трето, той ще бжде въ състояние да отблъсне всѣко капиталистическо посѣгателство, слѣдователно, ще служи като крѣпостъ за своитѣ членове, до като тѣ се приготвяватъ;

Четвърто, което е и най-значителното и рѣшающе прѣимущество, деньгъ на неговата побѣда ще бжде начало на пълното упражнение на неговитѣ функции — администрирането на производителнитѣ сили на нацията.

Четвъртото съображение е най-важното и рѣшающе. Това е съображението, на което социалната еволюция сочи, диктувайки на пролетариата пжтя, по който трѣбва да отива; — диктувайки неговата цѣль; — диктувайки неговитѣ **срѣдства**. Пролетариата, чийто отличителна черта е бѣднотия; пролетариата, чийто отличителна черта, първа отъ всички революционни класи, е економическо безсилие; — за въ полза на тази класа, явно третирана отъ страна на социалната еволюция като мащеха, социалната еволюция е подготвила за тази класа нѣщо, което не е правила за друга класа. Тя е извършила капиталистическата индустриална концентрация; и, въ унисонъ съ възвишената мисия на работническата класа да унищожи класовото господство на земята, социалната еволюция е доставила за тази цѣль не оржжията на разрушението, но орждията на бждащия миръ, а заедно съ това и най-могжщето оржжие за свалянето на капиталистическия деспотизмъ — **индустриално организираниѣ работници**. Цѣлокупно организирания индустриаленъ юнионъ е оржжието, което социалната еволюция е поставила въ ржцѣтѣ

на пролетариата, като средство за неговото освобождение.

Тъй като раздѣляне на енергията е неизбежно, може ли да има нѣкакво съмнѣние коя организация би трѣбвало да раздѣля енергията на пролетарията съ неговата политическа организация — военната или Индустириалната?



**ДРУГАРИ,
ЧЕТЕТЕ И РАЗПРОСТРАНЯВАЙТЕ
ВЪСТНИКЪ**

РАБОТНИЧЕСКА ПРОСВѢТА

**ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИЯ СОЦИ-
АЛИСТИЧЕСКИ РАБОТ. СЪЮЗЪ ВЪ
АМЕРИКА.**

Излиза еже-седмично

**ЦѢНА : 1 ДОЛАРЪ И 50 СЕНТИ ЗА
СЪЕДИНЕНИТЪ ДЪРЖАВИ; 2 ДОЛ.
ЗА СТРАНСТВО.**



Адресъ:

**RABOTNICHESKA PROSVETA
P. O. BOX 368 GRANITE CITY, ILL.
U. S. A.**

ЧЕТЕТЕ И ИМАЙТЕ ВИНАГИ

**1. ПРИНЦИПИТЪ НА ИНДУСТРИ-
АЛНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ**

Отъ Д. ДеЛеонъ

цѣна 20 сенти



**2. РЕФОРМА ИЛИ
РЕВОЛЮЦИЯ**

Отъ Д. ДеЛеонъ

цѣна 15 сенти



**3. ИНДИВИДУАЛИЗМЪ И
СОЦИАЛИЗМЪ**

Отъ Д. ДеЛеонъ

цѣна 15 сенти



ИЗПРАТЕТЕ ОЩЕ СЕГА ПОРЪ-
ЧКИТЪ СИ ДО СЪЮЗНАТА КНИ-
ЖАРНИЦА

P. O. BOX 368 GRANITE CITY, III.
U. S. A.

СЪЮЗНА КНИЖАРНИЦА

P. O. Box 368, ————— Granite City, Ill.

Съюзната Книжарница продава само такива книги, които ще осветлят работника върху днешната обществена система и му покажат начина, по който работническата класа ще може да се освободи от наемното робство. Книги, които не сж полезни за работниците, Книжарницата нито ги прѣпорѣчва, нито ги разпространява. Ето защо, дългъ е на всѣки работникъ, понеже е въ неговъ интересъ, да разпространява само книгитѣ намиращи се въ Съюзната Книжарница.

По настоящемъ сж складирани само слѣдующите научни брошури:

1. Болшевикитѣ и Свѣтскія Миръ . . .	\$1.25
2. Историческия Материализмъ50
3. Къмъ Марксизма40
4. Принципитѣ на Инд. Организация20
5. Комунистическия Манифестъ20
6. Наеменъ Трудъ и Капиталъ20
7. Развитие на Научния Социализмъ15
8. Реформа или Революция15
9. Желѣзния Кръсть15
10. Индустириаленъ Юнионизмъ10
11. Економическа Еволюция10
12. Значението на Стачката10
13. Индивидуализмъ и Социализмъ15
14. Марксизмъ и Дарвинизмъ20
15. История на Руската Революция40
16. "Минитѣ за Майнеритѣ!"05
17. Събитията и Нашето Становище25
18. Индустириализма05
19. Социализмъ10
20. Работническа Пѣснопойка10
21. Устава на Дъблю Ай Ай Ю.10